Oppetunnid armastuses...
ODAMEES
LoveStories
Kuidas poissi suudelda
LoveStories
Ma ei teadnud, kuidas pidanuksin Dylanit suudlema. Aga siis, kui tema huuled puudutasid minu omi, tundus mulle, et kogu maailmas polnud kedagi peale meie kahe...
Kuidas poissi suudelda
Elizabeth Bernard

Sündinud metsikuks!

Dylan käivitas mootorit paar korda ning põikas seejärel tipptunni liiklusesse. Ma sulgesin oma silmad ja tundsin karjet tõusmas huultele. Kuid ma olin Dylanist kinnihoidmisesse ja enda karastamisse tuule ja müra vastu nii süvenenud, et mus pakitsev hääl lihtsalt vaibus.

See oli mu esimene sõit mootorrattal, esimesed viis minutit sellest olid kohutavad. Mootorimüra, tunne, et su jalge all pole miskit – ja see maantee. Ma klammerdusin Dylani külge, justkui oleks ta päästevest selles hilisõhtuses edasitagasi rändavate inimeste tormis. Kuid kohe kui olime pööranud väiksemale ja vaiksemale tänavale, tundsin sellest sõidust mõnu.

"Mulle see meeldib," proovisin talle öelda, aga Dylan vist ei kuulnud seda läbi oma kiivri. *See võib olla mu esimene kord Harley seljas, aga kindlasti pole see viimane.*

Ma nautisin oma ajutist paha tüdruku imagot, kuni Dylan peatus. Ma viskasin oma pea kuklasse ja naersin. Ma ei teinud midagi halvasti ega valesti. Ma lihtsalt lõbutsesin, proovisin uusi asju. Proovisin leida seda õiget Naomi Peters'it.

LoveStories

Kuidas poissi suudelda

Elizabeth Bernard

ODAMEES

Soovitav vanuses 12+

Kirjastaja:
Odamees OÜ
PK 1130
11302 Tallinn
odamees@odamees.ee
http://www.odamees.ee

Originaali tiitel:
How to Kiss a Guy

Tõlkinud Mari Kullerkupp
Toimetanud Annika Ruven

© 1999 by Daniel Weiss Associates, Inc.,
and Elizabeth Marraffino
© Eestikeelne väljaanne ODAMEES OÜ, 2000

ISBN 9985-896-77-7

Naomile, kes palus mul kirjutada veel ühe romantilise raamatu, ning Joe Marraffinole ja Andrea Bendewald'ile, kes erinevatel viisidel jagasid oma näitlemisoskust.

Esimene peatükk

Minu nimi on Naomi Peters ja mind lihtsalt vaadates ei usuks sa kunagi, et olen tüdruk, kellel on saladus, õigupoolest kaks.

Muidugi mitte sünget ega hirmsat sorti. Mu isa ei ole salaagent ja meie perekond – mu väike õde Karen, mu ema, meie kass Pebbles – ei varja end kindlasti mõne uimastikartelli eest Bostoni äärelinnas, kus me elame. Ei, ei miskit säärast. Tegelikult olen ma tavaline viieteistaastane. Kuid minus on asju, mida enamik inimesi iialgi ei usuks.

Näiteks, kuigi ma olen keskkooliõpilane Paul Revere Keskkoolis, jumaldan ma armastusromaane samamoodi kui kummikomme.

Enamikule mu sõbrannadest meeldivad armastusromaanid, aga kui nad leiavad oma isikliku armastuse, lõpetavad nad tavaliselt lugemise. Kuid mitte mina. Kuigi olen Joshiga käinud juba kuid, olen ikka sõltuvuses armulugudest. Tead küll – sellistest, kus üks suudlus saadab sind terveks eluks

orbiidile tiirlema. Sellistest, kus kangelane teab, et kangelanna on tema saatus – ja kangelane läheb kas või maailma lõppu, et võita kangelanna armastus. Seda kõike pean mina romantiliseks. Päris elus, kus olen koos Joshiga, ma aina ootan, et see romantika kord ka meid tabaks.

Äkki pole aga Josh Davidson see, kellest on suured armulood tehtud.

Vist pole seda minagi, kuid ühel külmal novembripäeval, kui meie koolis lavastatava etenduse "Kaunitar ja Koletis" osatäitjate nimekiri oli üles pandud, hakkasin ma meie üle juurdlema.

Sel päeval olin nii erutatud, et panin kooli minekuks selga kõik oma uuemad riided. Kaasa arvatud oma uued kauboisaapad, mille jaoks olin kogu suve raha kogunud, ja pika teksaseeliku, mis muutis mu värvitud silmad kindlasti siniseks. Kuigi oli hall, vihmane hommik ning enamik õpilasi oli vägagi pahur arvestuste ja Revere keskkooli vutimeeskonna kolmanda järjestikuse kaotuse pärast, tundsin ennast, joostes koolisaali poole, suurepäraselt. Peaaegu õnnelikuna… otsekui pidanuks midagi tähtsat juhtuma.

Minu terve elu oli muutumas. Olin selles kindel. Mina – arg, vaikne Naomi –, kes kõigile meeldis, kuid keda kutsuti Harvardi juriidilise ettevalmistuse kiirtee "ajuks", olin teinud miskit ennekuulmatut! Vanematega konsulteerimata ja lõputult arutlemata oma parima sõbranna Amandaga, isegi mainimata Joshile, puudusin ma eetikatunnist kooli

raamatukogus ja käisin tolle etenduse *peaosatäitja* rolli katsetel.

See oli midagi säärast, mida keegi poleks minust *kunagi* uskunud. Kõik – minu vanemad, minu parimad sõbrad – olid juba otsustanud, et minust saab jurist, kuigi salajas olen ma alati tahtnud saada näitlejaks. "Kaunitar ja Koletis" annaks mulle stardi.

"Jääge vaiksemaks, inimesed!" See hääl kuulus Dave Martinile, Revere draamaklubi Masques' presidendile. Ta seisis saali teadetetahvli ees. Kappide uksi loobiti lahti ja löödi jälle kinni. Kõik näisid olevat tundi hilinemas. Meie, kes olime teinud oma näidendisse pääsemise katsed, kiirustasime teadetetahvli juurde, et olla esimesed, kes nimekirja näevad. Müra oli ebatavaline. Isegi meie suure, ülerahvastatud kooli kohta.

"Kuulge, tõmmake vähe tagasi, et ma saaksin selle nimekirja üles panna."

Rahvamass kuuletus, andes suurele, tüsedale Dave'le veel kaks tolli ruumi, kust see sai nimekirja nõeltega kinnitatud.

"Kust kõik need inimesed on tulnud?" küsis mu parim sõbranna, Amanda Zukowski, õhku ahmides. Kui ma talle eile õhtul nendest katsetest rääkisin, arvas ta, et olen hull, kuid möönis, et olen siiski väga julge, astudes kõigi nende inimeste ette esinema. Ta arvas ka seda, et mind pole selles nimekirjas niikuinii. Keskkooliõpilased ei saa peaosi, tuletas ta mulle meelde. Eriti veel kogenematud teise kur-

suse õpilased, kes on arvatavasti pikemad kui ükski teine poiss selles draamaklubis. Siiski olid nad, Max Munoz ja Josh ning Amanda, tulnud siia mulle vaimseks toeks.

Ma vajasin seda. Ma ei tea täpselt, mis mind valdas, et neist katsetest olin osa võtnud. Välja arvatud see, et peale raske romantika ihaldasin ma ka kuulsust rohkem kui midagi muud. See on mu suurim saladus. Alates sellest, kui ma olin viiene ja mängisin pühapäevakooli jõuluetenduses pikimat inglit, olen igatsenud Hollywoodi, Broadwayle või telekasse. Kuid olen alati olnud liiga arg, et proovida.

Minu esimene lavakogemus ei olnud just eriti inspireeriv. Mu tiivad jäid kardinatesse kinni ja ma kukkusin platvormilt maha, tõmmates sellega pool papist talli endaga kaasa. Kogu publik naeris, sellest sai alguse minu lavakartus. Mu unistused kuulsusest, muide, ei hõlma koomikuks saamist. Vaid romantilised peaosad või mitte midagi.

Esimese tunni kell helises ja katseteläbijad trügisid edasi. Soovisin, et vähemasti oma unenägudes oleksin laval saanud rahul olla oma löögivõimega. "Täitsa segi, ma olen ikka täitsa segi, et üldse proovisin," pomisesin omaette. "Ma ei saa aru, mida ma sellest nimekirjast üldse näha tahan."

Sellest hoolimata ajasin oma kaela väheke enam õieli, et näha üle paari poisi pea. "Ma olen lihtsalt janunen karistuse järele," ütlesin pahuralt. "Niikuinii kukkusin läbi."

"*Läbi kukkuma* ei ole väljend Naomi Peters'i sõnastikus," piiksus Amanda minu kõrval. Ta vabastas end Maxi

käevangust. Viimasel ajal oli neist saanud kokkupõimunud, käsi-käes-sorti paarikene.

Amanda põsed olid õnnest roosad, need läksid tema roosaka pluusiga kokku. Kui ta hakkas teadetetahvli poole trügima, nägi ta minu meelest välja just selline, nagu üks armunu välja peab nägema.

Mitte nagu mina. Mitte nagu Josh. Inimesed, kes on armunud, näevad natuke uimased välja ning nad mõtlevad vaid teineteisest. Minu mõtted olid aga etenduse juures.

Josh aga mõtles teisest hoiatuskellast. Selle helisedes uuris Josh esmalt oma käekella ning seejärel kella, mis oli kappide kohal teisel pool saali. Ta vaatas minu poole ja saatis mulle hädise pilgu. See ei olnud ma-olen-armunud-sorti pilk, see oli rohkem nagu me-ei-tohi-tundi-hiljaks-jääda-pilk. Kuigi me oleme Joshiga käinud vaid paar kuud, on meie sõprus pikem, me oleme juba viiendast klassist olnud ninapidi koos. Üskuge mind. Ma tean. See polnud kindlasti ma-olen-armunud-pilk.

Amanda lasi Maxist lahti ja pigistas end minu ja Joshi ette. Ta oli lühike ja juba viieteistaastasena teadis ta, kuidas läbi rahvamassi küünarnukkidega endale teed rajada. See oli oskus, mida mina imetlesin. "Laske läbi!" kriiskas ta ja mass jagunes tema ees imepäraselt kaheks. Hetkeks jäin ma toppama, muretsedes, et äkki inimesed märkavad mind. Amanda aga lihtsalt haaras mu uue seemisnahkse jaki varruka narmastest ning tiris mind endaga kaasa. "Eram ei ühtegi sõna läbikukkumistest, Naomi," lausus ta tõrelevalt. "Sa

pole elus üheski asjas läbi kukkunud. Kõiges, mida sa ka teed, oled võrratu. Sa oled paljutõotav Phi Beta Kappa."

"Parema meelega oleksin paljutõotav Kaunitar, tänan väga." See kostis sedavõrd naljakana, et me hakkasime naerma sellist parimad-sõbrannad-juba-lasteiaiast-naeru.

Max itsitas samuti. "Ma arvan, et Naomi on täiuslik, et mängida Kaunitari. …" Ta vaatas mind laia naeratusega ning kergitas oma prille. Ma tundsin, et mu nägu tõmbus punaseks, sellest hoolimata peesitasin komplimendi soojuses. Kõik kutsusid mind oliivioksakeseks, ma olin lihtsalt nii peenike. Õnneks olen paari möödunud aastaga siiski väheke kosunud. "Ta on rohkem kui täiuslik selle osa jaoks," lisas Max.

"Seda oleksid pidanud ütlema sina," teavitas Amanda Joshi.

"Mina?" Josh tõmbas sõrmedega läbi oma lühikeste liivakarva juuste ja näis segaduses olevat. Kui ta selline välja näeb, tekib mul tunne, et tahaksin teda kallistada, nii nagu sina kallistaksid oma täistopitud, kuid sõbralikku kaisukaru. Josh on väga armas inimene, täiuslik naabripoiss: 1,88 sentimeetrit, tedretähnidega, laiaõlgne ja tal on just selline soe, sõbralik naeratus, et kui ta mööda koolikoridore sammub, pööravad pooled meie kooli tüdrukud ümber. Üks Joshi headest külgedest on see, et ta ise ei tea kui õudselt ta tüdrukutele peale läheb, enamikule vähemalt. Olen teda vist lihtsalt sedavõrd kaua tundnud, et minu jalad enam teda nähes nõrgaks ei lähe.

Pärast Joshi iganädalast esmaspäevast tennisetrenni oma tennisevõistkonnaga, näis ta väsinud ning uimane. Kuid sellel ei tohi lasta end lolliks teha. Josh on kooli targim õpilane. Ta on väitlusklubi president ja siiani pole ühtegi debatti kaotanud. Ta üritab moodustada tulevaste juristide klubi, mille nimeks saaks "Seaduslikud Kajakad". Kuid kui asi puudutab inimestevahelisi suhteid, on ta alati natuke segaduses ja uimane. Vahel võib see tunduda isegi armastusväärne. "Eh, ma ei saa eriti aru," ütles Josh.

"Sa oled ju tema *boyfriend*," teavitas Amanda. "Ja sa pead talle ütlema, et ta on nii ilus, et mitte keegi teine ei sobiks Kaunitari rolli nii hästi kui tema."

"Muidugi arvan ma, et sa oled ilus," ütles Josh, justnagu oleks öelnud, et taevas on sinine või tahaks lõunaks vorstipitsat. "Aga, ega rollide jaotus päris nii ka ei käi," lisas Josh, alati praktiline,. "Muidugi oleks tore kui sina selle osa saaksid, aga ega sa ju ometigi ei taha näitlejaks hakata. Tulge nüüd, me jääme tundi hiljaks. Ja see pole üldse hea, kui mr. Dunsmore minu pärast tigedaks saab."

Kuid see-eest olin mina löödud, aga mul ei olnud aega sellepärast muretseda. Amanda seisis silmitsi teadetetahvliga ja mina täpselt tema taga. Me mõlemad märkasime minu nime ühel ajal. Hetkeks tundusid tähed ähmasena, oli tunne nagu hakkaksin minestama.

"Sa said selle!" karjatas ta.

"Ma sain selle," sosistasin mina. Mu hääl jäi kurku kinni. Veri valgus mu näost. "Ma sain peaosa. Ma ei suuda

seda uskuda," ma nagu krooksatasin. Mul kadusid jalad alt ja ma vajusin vastu Amandat. "See on liiga hea, et tõsi olla!"

"Aga see on tõsi." Amanda hääles oli uhkusenoot, ma ajasin selja sirgu ja naeratasin. Ta naeratas mulle vastu. "Ma *teadsin*, et sa suudad seda. Aga ei uskunud, et keskkooliõpilasel oleks võimalik. Ma olen sinu üle õnnelik, Naomi." Siis haaras ta minust kinni ja keerutas, samal ajal patsutas Max mind õlale.

Josh päästis mind sellest keerisest, haarates mind enda karukaisutusse. Ta flanellpluus tundus vastu mu nahka nii pehme; ma tundsin end kindlasti täiesti õnnelikuna.

Õnn, nagu ma aru olen saanud, on tihti mööduv tunne. Ühel hetkel oled sa õnnest seitsmendas taevas, järgmisel aga sulpsatad meeleheite sügavaimasse ookeani. Vanasti muretsesin selle pärast. Mu ema ütles, et see ongi nii, kui sa viisteist oled.

"Öäkk!" Amanda tegi tahvli ees nägusid. "Vaadake, kes meespeaosa mängib."

*Meespeaosa. S*ee on siis nagu *Koletist*. Kuidas sain ma unustada Koletise? Ei ole ju Kaunitari ilma Koletiseta. Eile, kui ma katseid tegin, ei mõelnud ma kordagi, kes mängib minu vastaspeaosa, kui mina peaosa saan. Ainus asi, mille peale ma alatasa mõtlesin, oli Kaunitariks olemine. Kuidas ta kõndima peaks, kuidas ta mõtlema peaks, kuidas tema hääl peaks kostma. Ma kaldun olema väga sihitruu inimene. Minu vanemad, minu sõbrad, minu õpetajad arvavad,

et üks minu silmapaistvamaid omadusi on täiuslik keskendumine.

"Halvad uudised," pomises Amanda. Ja siis "Öäkk!"

"Öäkk?" kordasin tema järgi. Mulle ei meeldinud tema hääletoon. See tundus selline vastik, õudne, koletislik. Ma heitsin pilgu nende eemalduvate poiste varjudele, kes ennist olid seda nimekirja vaadanud. Kas neist keegi mängis minu kõrvalmeespeaosa? Ükski neist ei näinud liialt vastik. Ükski neist ei näinud välja nagu "Öäkk." või "Rõve."

"*Kes on* meespeategelane?" küsis Max.

Josh kiskus pilgu käekellalt. "Meespeategelane?"

"Etenduses ei ole ju ainult *Kaunitar*," tuletasin ma talle meelde.

Ta vaid kortsutas kulmu.

"Meespeategelane – Koletis," ütlesin ma rahulikult.

"Mina küll Dylan Russot Koletiseks ei peaks," ütles Amanda. "Aga mulle ei meeldi tema tüüp. Vähemalt olete ühepikkused, Naomi."

"Sa tunned teda?" kostis Max armukadedalt.

Amanda säras ja tegi pausi just niikauaks, et suudelda Maxi.

"Sina oled ainukene poiss, keda ma tõeliselt tunnen. Muidugi on ka poisse, keda ma *lihtsalt* tean..."

Dylan Russo. Minu fantaasia hakkas lendama. Amanda "teadis" seda poissi. See pole hea. See tähendas vaid seda, et tal on mingit laadi kuulsus. Mis siis, kui ta oli totaalne

rõvetis? Ja mina peaksin teda suudlema, jõudis mulle esimest korda pärale. Mul pole valikut.

"Mida täpsemat sa *tead* sellest Dylanist?" küsis Josh, pannud oma kaitsva käe minu õlale.

"Tema isa on Ray Russo, kelle oma on Double-R'i töökoda ja Fix-It'i pood Keaton Cornersis," teavitas Amanda.

Mu õlad, mu jalad, mu terve hing lõdvenesid õnnest. Fix-It'i pood tundus nii normaalne. Keaton Corners on väga normaalne koht.

"Ah see kutt. See selle Harley'ga." Josh kortsutas kulmu. "Ma ei tunne teda, aga ma nägin teda, kui eelmisel nädalal isa lumepuhurit parandusse viisin."

"Mootorrattur? Etenduses? Meespeategelane?" Ma üritasin endale seda pilti silme ette manada.

"Imelik, kas pole?" tähendas Amanda.

"Miks me siis teda ei tunne?" küsis Max Amanda käest kinni võttes. Nüüd tormasime kõik oma klasside poole, tundidesse.

"Ma kuulsin, et ta just tuli siia, septembris. Ta elas Berkshire's oma emaga ja siis kolis siia isa juurde. Pealegi, ta on lõpuklassis ja töötab pärast kooli oma isa poes. Sellepärast meie teed eriti ei ristugi."

"Sa oled fantastiline. Kuidas sa tead seda kõike kellegi kohta, keda sa ei tunne?" küsis Josh.

Ma vastasin Amanda eest: "Ole normaalne, Josh, Amanda on Revere keskkooli kõndiv salajane kuulujuttude tee."

"*Point* on selles," ütles Amanda, olles Maxi käevangus ja kiirendades oma samme, sest helises kolmas ja viimane hoiatuskell, "ta pole seda sorti kutt, keda mina tahaksin suudelda–"

"Rõõm kuulda!" mõmises Max Amanda punaste läikivate juuste kardinasse.

Amanda vabastas end niipalju, et lisada :"Olla koos kogu selle meigitud Koletisega – ööäkk!"

"Mulle ei meeldi see üldse, et sa teist poissi suudled. Olgu meigitud Koletis või mitte!" ütles Josh ja võttis mu käest kinni. See oli esimene kord. Ta ei hoia koolis kunagi mu käest kinni.

"Sa tundud olevat armukade," kiusasin natuke. Ta käsi pigistas minu oma ja järsku valdas mind selline imelik ahistav tunne.

"Ära muretse, Josh, Naomile niikuinii ei meeldi ta. Mitte Dylan Russo… Meigitud koletis või mitte. Ma garanteerin selle!" lausus Amanda just siis, kui nad olid jõudnud klasside idatiiva nurka.

"Ma poleks selles sugugi nii kindel," sõnasin vastupidiselt, tundes end veidike häirituna. Millegipärast hakkas mu sõprade käitumisviis mulle närvidele käima. Kas ma olen siis tõesti nii igav? Niivõrd ettearvatav? Amanda ei teadnud minust sugugi mitte kõike. Tal pole aimugi, et ma siiani loen armastusromaane. Ja et osake minust peab Harley'sid väga romantiliseks. Või et pean näitlemist selleks, millest on unistused tehtud.. "Mulle võib see isegi

meeldida!" hõikasin neile järele ja viskasin oma patsi üle õla.

Amanda kulmud kerkisid üles. Max hakkas köhima. Josh nägi välja nagu väike haiget saanud kutsikas. "Mis asja?"

"Josh…" muigasin mina. "Ole normaalne. See on lihtsalt üks lavasuudlus, millest jutt käib. Pealegi, ma suudlen teda niikuinii ainult ühe korra lõpus, sa tead ju küll, et ta mu unistuste printsiks muutuks."

"Unistuste printsiks?" Amanda puhkes naerma ja tonksas Joshi. "Ära muretse, Josh. See oleks vast midagi. Kuule, Naomi, sa kohtud temaga…" Ta vaatas oma kella. "…täpselt seitsme tunni pärast. Sa võid meile pärast kõike sellest harukordsest ratturist-näitlejast rääkida. Tähistame seda pärast su proovi Jonesy's. " Ta lehvitas elavalt ja kadus pooljoostes koos Maxiga klassi poole.

Josh aga peatus sealsamas ja silitas mu põske – samuti esimest korda – ja jooksis siis mr Dunsmore'i tundi.

Mina jooksin vastaskoridori, olles natuke pahane Amanda peale. Mis andis talle õiguse arvustada seda, kuidas ma end mõnda poissi suudeldes tunnen? Äkki, ükskordki elus, ei olnud tal õigus.

Teine peatükk

Dylan Russo üllatas mind seitse tundi hiljem. Ta lendles läbi Revere keskkooli Caudwell'i teatriuste, hilinedes proovi kakskümmend minutit.

Iga etenduses osaleja vaatas teda. Lavavalgustid põlesid. Me olime kõik koos laval, istusime suures toolidest poolringis. Judi Bender, meie juhendaja, oli just alustanud proovide ajaplaani tutvustust ja seletust, kui Dylan viimaks sisse tantsiskles.

Ja justnagu kõik teised, kes juba istusid oma lavakohtadel, kui Dylan Russo sisenes, kallutasin end väheke ettepoole, et teda paremini näha.

Ta oli selles õrnas pimeduses kassilikul moel kena – oma põsesarnade, silmade ning nurgelise näoga. Ta oleks väga hästi sobinud vampiiri rolli. Hoolimata oma tumedatest juustest ja sügavpruunidest silmadest, oli ta heledapoolne. Me olime sarnased.

Punaste initsiaalidega mootorratturikiiver oli tal käevan-

gus. Paremas kõrvas peegeldas valgust kõrvarõngas. Paljud poisid kannavad nahktagisid ja üksikuid kõrvarõngaid. Mitmed poisid, keda ma koolis näinud olen, on ka parema väljanägemisega. Kuid miski Dylani juures pani mind mõtlema ja teda tähele panema. Justnagu oleks ta öelnud: "Kuule, vaata mind, ma olen siin."

Sellel poisil oli inimeste üle mõju. Kindlasti oli tal seda ka minu üle. Ta ei pannud mu südant just tuksuma, aga see-eest muutis ta mind väga uudishimulikuks.

Ta oli justkui raamat, millel on pilkupüüdev kaas või pealkiri ja millest mööda vaadata ei saa. Ma tahtsin temast kõike teada saada.

Ära küsi miks, aga kui ma esimest korda talle pilgu heitsin, palvetasin, et Amandal poleks õigus. Et Dylan ei oleks midagi hullu. Ja nüüd sain ma aru, miks Amanda muretses selle suudluse pärast.

"Aitäh, et kohale ilmusid." Judi heitis talle pilgu üle oma märkmealuse.

"Mingil kutil minu majandusklassist oli autoga probleeme. Ma viisin ta tööle ära."

Ta hääl oli pehme, kuid iga sõna lendas üle kergest suminast, mis tuli ülejäänud osatäitjate jutupominast.

"Proov oli planeeritud täpselt kella kolmeks," lausus Judi. Ta istus oma toolil kaksiratsa poolringi ühes otsas. Rääkides toksis ta oma märkmealust vastu tooli tagakülge, et noomitused vähe karmimad tunduksid. Sellest hoolimata, et olin teda vaid kakskümmend minutit tundnud, kui välja

arvata eilsed katsed, teadsin, et temaga ma küll pahuksisse ei tahaks minna. "Mulle ei meeldi hilinemised. Mind ei veetle need."

Minu meelest oli Judi natuke liiga karm. Dylanit ei paistnud see aga eriti liigutavat.

"Sellest ei saa harjumus. Aga egas' ma saand seda kutti lihtsalt sinna jätta! Ta oleks oma töökohast ilma jäänud."

Dylan Russo avaldas mulle muljet. Mina isiklikult oleksin kuivanud herne suuruseks muutunud, kui Judi või keegi teine oleks minuga nii rääkinud.

"Olgu," muutus Judi toon vähe leebemaks. "Ja ma tunnistan, et näitlejale ei tee paha natuke üle pingutada!" lisas ta silmapilgutusega.

Kõik naersid. Dylan naeratas. Tal ei olnud suur irvitav naer nagu Joshil. Ei, Dylani naeratus lihtsalt hõljus ta suu ümber.

Tal oli ikka veel naeratus suul, kui suundus ainukese tühja koha poole. Minu kõrvale. "Tere," ütles ta oma kiivrit tooli alla lükates. "Ma olen Dylan, Dylan Russo. Sina oled vist Naomi."

Ma lihtsalt vaatasin teda. "Eeee… jah…" vastasin aeglaselt. "Kust sa tead?"

Just siis, kui ta oma tagi seljast võttis, kallutas ta pead ja vaatas minu nägu. Tal oli seljas hall T-särk, kus olid hajuvad tähed, millest sai kokku lugeda *Double-R'i parandus ja Fi-It S op.* Ta oli peenike, kuid lihaseline. Ta näis oma mõõdu kohta jõuline. "Sa oled minu naisosatäitja." Ta is-

tus maha ja sikutas oma lõhkiseid narmendavaid püksipõlvi. "Kuna sind draamaklubis kirjas ei olnud, uurisin väheke asja. Ma tahtsin teada saada, kellega koos töötan."

"Ah soo." Ta rääkis sellest nii mõistlikult. Kellega ta koos *töötama* hakkab. Ma tundsin ennast väga lollina. Ta polnud terve päev piinelnud, et kes täpselt on Naomi Peters või kas ma meeldiksin talle. Või olen ma hoopis mingi õudukas. Oleksin pidanud tema kohta ka midagi välja uurima, kuid kahjuks ei tunne ma palju lõpuklasside õpilasi.

Dave jagas käsikirjade koopiaid. Ta andis Dylanile ka ühe ja seejärel lõid nad plaksatades käsi kokku. "*Yo*, Dylan," ütles ta.

"*Yo*," vastas Dylan.

Dylan tegi endale sellega väheke tuult ning viskas siis selle pauguga maha. Ta vaatas mind. "Pealegi," ütles ta, "kas sa pole tähele pannud. Kohe pärast seda, kui osatäitjate nimekiri üles pandi, teavad siin koolis kõik, kes me oleme."

"Ah, sellepärast siis inimesed passivad mind?" hakkasin isegi selle peale naerma. "Ma juba mõtlesin, et mu välimusel on midagi viga."

"Ei, su välimusel pole midagi viga." Ta ütles seda lihtsalt ja rahulikult, ta ei flirtinud. Ei midagi sellist. Sellest hoolimata ma punastasin. Isegi kui ta seda märkas, ei teinud sellest välja. "Mu vanas koolis, ükskõik kes sai näidendis osa, oli kohe kuulus. Muidugi, Herman Melville'i

Keskkool Berkshire' kesklinnas polnud pooltki nii suur, kui see siin."

"Õigus jah. Sa oled siin ju uus. …"

"Näedsa, sa tead minust ka midagi. Ta kallutas end minu poole ja müksas oma õlaga. Näis, nagu oleks terve ta keha soojust ja energiat kiiranud. See tekitas kergelt rahutu tunde.

Ma tõmbusin temast eemale ja teesklesin, justkui oleks see mind solvanud, kuigi tegelikult nii ei olnud. "Tegelikult mitte. Ainult et sa oled lõpuklassis, sõidad mootorrattaga ja tulid siia septembris."

Ta tahtis midagi veel öelda, aga Judi hakkas prooviga pihta.

Judi palus ühel tüdrukul paljundused proovide ajakava kohta laiali jagada. See tüdruk oli lühike ja ma olin teda koridorides näinud. Tal olid lühikesed ja turris juuksed ning ta kandis T-särki, millel oli kirjas: MASQUES' MEESKOND.

"Aitäh, Marnie," ütles Dylan jalgu sirutades ja ajakava vastu võttes. "Marnie, see on Naomi."

Marnie naeratas mulle ja tegi Dylanile silma.

Mõtlesin, vahest nende vahel on midagi.

"Need on teie ajakavad," seletas Judi üle paberikahina. "Ma tahan, et te sööte, magate ja hingate nende järgi. Unustage oma ülejäänud elu järgmiseks paariks nädalaks."

Minu kõrval olev tüdruk, kes ennist oli tutvustanud end kui Dana, mossitas. "Nende tuleva kahe nädala jooksul saan

ma juba triljonindat korda arutlema, miks ometi hakkasin nendes näidendites kaasa tegema. "Küll sa näed, nad omastavad su elu." Dana raputas pead ja ta ilmatud kõrvarõngad võbelesid. Ta püksid olid värviliste lapikestega kaetud. Ta ütles, et teeb tööd kostüümidega. Heites pilgu tema riietele, polnud see sugugi mõistmatu.

"See ongi selle kõige juures parim asi," kommenteeris Dylan minu kõrvalt. "Mulle meeldib, kui miski mulle nii kohutavalt meeldib, et see lihtsalt omastab mu."

Enne, kui mul oli võimalus selle ütluse üle mõelda, kõhis Judi oma kurgu puhtaks ning vaatas meie poole. "Teil on nädal aega, et terve tekst pähe õppida."

Minu ahhetus kostis koos teiste tosina häälitsusega.

Märkasin silmanurgast, et Dylan näib pahurana. Ta märkas mu pilku ja tegi nägusid. "Ma pole just kõige tugevam päheõppimises. Õigemini täiesti nõrk."

"Mina olen selles suurepärane. Ma õppisin oma kolmanda klassi õpetajalt mrs Bothwraithe'ilt paar trikki selleks."

"Bothwraithe?" Ta lämbus oma naeru kätte. "Õpeta mulle ka vahel. See ei teeks mulle üldse paha."

"Loomulikult." Siis jäin ma vait, kuna Judi heitis jälle meie poole pilke. Ma vaatasin oma järgmise kahe nädala õppimisgraafiku mõttes üle. Dylani jaoks aega leida oleks väga raske, kuid kuidagi saan ma sellega hakkama.

"Nagu ma ütlesin…" Judi kopsis jälle oma märkmealusega tooliselga. "Meil on alla kolme nädala aega etendus selgeks õppida. See võib tunduda võimatuna, kuid see on

enam kui võimalik. See on üks nädal rohkem, kui meil oli eelmise aasta lõpuetenduse esietenduseks."

"Me peaksime olema nüüd tänulikud?" sõnas Marnie poolkaare teisest otsast. Ma panin tähele, et ta istus ühe kuti kõrval, kellel oli samasugune särk kui tal. Marnie üks jalg oli selle kuti süles. Neist kandus Maxi-ja-Amanda-sorti laineid. Nähtavasti ei olnud tema ja Dylani vahel mitte midagi. Ma naeratasin ja otsustasin, et Marnie meeldib mulle.

"Alustuseks teeme mitmeid näitlemisharjutusi. Need aitavad teil endid lõdvaks lasta. Te lihvite veidi oma oskusi ja saate üksteistega tuttavaks. Järgmised kaks nädalat töötame väga lähestikku ja innukalt. See saab tore olema, enamasti, kuid mõnikord võib see ka pingeliseks muutuda, isegi hulluks. Ning lõpus pärast lõpuõhtut, kui meie vapustav koosseis läheb lahku, tunnete, nagu oleksite kaotanud kõik oma parimad sõbrad."

Dylan vaatas mind ja ma naeratasin. Loodan, et see naeratus oli lahket sorti. Ma ei kujutanud ette, et võiksin kellegagi sedavõrd kiiresti sõbruneda. Kõiki oma *parimaid* sõpru – Amandat, Joshi ja Maxi – olen tundnud alates algkoolist. Muidugi oli mul koolis teisigi sõpru, kuid nemad ei olnud sellised, kellele ma oma sügavaimaid saladusi usaldaksin.

Judi läks ruumi keskele. Ta valge hobusesaba turritas nokamütsi alt välja. Ta oli peenike ning energiline naine. Ja ma tean, et ta vahel ikka veel New Yorgis TV seebikates töötas. "Püsti. Tulge ringi ja hoidke kätest kinni."

Toolid kriipisid põrandalaudu. Tagaseinad tõsteti üles ja lava venis kuni rekvisiitide hoiuruumi ja lavataguseni. Kõik põrkusid üksteisega kokku. Tundus, et keegi ei tahtnud kätest kinni ringi moodustada, et mitte näida lasteaialastena. Kõik viskasid selle üle nalja.

Algul mängisime paar ringmängu, mille olin peaaegu unustanud. "Kes aias?" oli üks neist. Mängisime ka surnuid: kukkusime maha ja hoidsime silmi kõvasti kinni.

Järgmisena tegime joogaharjutusi, et lõdvestuda. Kui me kõik püsti tõusime, käskis Judi meil endale partner valida ja kõiki selle tehtud liigutusi imiteerida.

"Dylan," ütles Judi, "näitame neile." Ta pööras meie poole. "Dylan on seda enne teinud," seletas ta.

Kõik vaatasid neid ja naersid, kuidas need kaks teineteise liigutusi järgi teha püüdsid. See näis nii totrana. Siis pidid ka ülejäänud kaasa tegema. Ma hoidsin tagasi, kuid mu partner Dana hakkas ringi hüppama nagu väike tüdruk. Ma hüppasin ka. Tundsin ennast imelikuna, ujedana; siis sain aga aru, et mitte keegi ei vaadanud mind. Aeglaselt hakkasin vabamaks muutuma. Ma tegin naljaka näo, Dana vastas mulle samaga. See ajas mind naerma ning Dana tegi seda järgi. Ta ajas keele suust välja, mina tegin samamoodi talle vastu.

"Vahetage partnereid!" hõikas Judi.

Leidsin enda Dylaniga silmitsi olevat. Ta kallutas oma pead vasakule. Mina lihtsalt seisin hetke, natuke segaduses. Ta patsutas oma kõhtu ja hõõrus pealage. Ma itsitasin

väheke ja matkisin teda. Seejärel ta karjatas. See ei olnud möire, see oli karje, mis tuli ta kopsude põhjast. Tema silmad esitasid mulle väljakutse. Ma ei teadnud oma võimsast aldist mitte midagi. Ma karjusin talle vastu. Tema karjatas kõvemini. Mina karjatasin metsikumalt. Võtsin nüüd ohjad enda kätte. Ma valmistusin kõvasti hüüdma. Hüüe otse lendas minust välja, tundudes nii metsiku, vaba ning imelisena.

Dylanil kukkus suu lahti.

Kõlas Judi vile. "Stopp!"

Kõik lõpetasid momentaalselt. Mu kõri tuksles pingutusest. "See oli võimas!" Sosistasin ma iseendale.

See teater, need inimesed siin, need seinad, need eredad riided, Marnie turris juuksed… terve maailm näis elusana ning lõhnade ja värvidega, mida ma enne polnud tähele pannud. Ma hingasin sügavalt sisse, ent ei sulgenud oma silmi; tahtsin iga väiksemagi pisiasja meelde jätta.

"Sa olid väga tubli!" ütles Dylan õrnalt minu vastu toetudes. Mina langesin äkitselt tema vastu. "Sa oled kapivaljuhäälne!" ütles ta, näides väga muljekana. "Mina arvasin, et oled mahedahäälne, vaiksemat tüüpi."

"Näed siis. Tegingi sind lolliks!" Ma naeratasin talle ja me tõmbusime veel rohkem lähestikku. Mõtlesin, et äkki tegingi end lolliks. Eluski polnud ma nii kõvasti karjunud.

"Tublid, teie kaks!" Judi oli meie juurde tulnud. Ma panin tähele, et inimesed, kes viimase harjutuse ajal koos olid harjutanud, olid paarideks jaotunud. Nad suhtlesid koos

või istusid koos, justnagu oleksid takistused nende vahelt kadunud. Äkitselt armastasin ma igaüht siin ruumis.

"Ma tahan, et te täpselt ütleksite, mida te tunnete. … Ei, Dylan, ära liiguta. Ole just nii, toetudes Naomi vastu. Mida sa tunned? Esimene pilt, mis kerkib su silme ette."

Jällegi tundsin ennast ujedana, kuid ma jäin sinna. Olin kindel, et Dylan tundis mu keha pinget.

Ta hammustas huulde ja sulges silmad. Märkasin, et ta ripsmed on väga pikad. "Ma tunnen – ma tunnen end kui sammas Vana-Kreeka varemetes," ütles ta.

Pilt sinisest taevast, valgetest templitest ja kõrgetest mägedest tuli mu silme ette. "Mina ka."

"Olge siis sambad, olge varemed, usaldage teineteist. Toetuge," lausus meile Judi.

Ma üritasin end mitte imelikuna tunda. Olla sammas? Ma proovisin. Toetusin tugevamini tema vastu.

"Usalda mind, ma ei lase sul kukkuda."

Ma jäigastusin väheke. Ma polnud kindel.

"Tõuse nüüd püsti, Naomi," palus Judi.

Ma tõusin püsti.

"Mine tema selja taha, Dylan. Naomi, kuku taha, Dylan püüab sind kinni."

"Ma ei suuda seda teha. Ma kardan kukkumist."

"Usalda mind," ütles Dylan jällegi. Ta oli mu selja taga, ma ei näinud teda. Judi ei lasknud mul ümber pöörata, et vaadata kui kaugel Dylan seisab. Ta vaid noogutas julgustuseks.

"Lange!" käskis ta.

Ma langesin otse taha. Ma kukkusin nii kaugele, et pidin peaaegu karjatama. Kuid siis püüdsid Dylani käed mind kinni. Tema haare oli kindel ja tugev, ma tundsin kuis' ta süda peksis. Tundus, nagu oleks ta jõud minusse edasi kandunud. Seejärel aitas ta mind püsti ning pööras mind näoga enda poole.

Siis taipasin, et me oleme täpselt ühepikkused. Meie silmad olid ühel kõrgusel.

Oli möödunud vähemalt kolm sekundit, enne kui taipasin, et me ikka veel vaatame teineteist. Ma tõmbusin eemale ja punastasin.

Judi puhus järjekordselt oma vilet.

"Ma ütlesin sulle, et sa võid mind usaldada," pomises ta, kui Judi meile viimaseid õpetussõnu tekstide ja graafikute kohta jagas.

Ma vist ei kuulnud ühtegi tema öeldud sõna.

Kui proov läbi sai, võttis Dylan oma kiivri tooli alt. Ta ootas natuke, kuni enamik inimesi juba saalist väljas olid. Märkasin väikest tätoveeringut tema vasaku käe taga. Kas see oli see mahapesuav? Millegipärast kahtlesin selles.

Raputasin pead. Mõistsin, et ta ootas, et minuga rääkida. Ma tundsin end meelitatuna ja veidike segaduses.

"Sa oled sündinud näitleja. Mõned nendest asjadest, mis sa tegid, kui ma sind matkisin – need žestid, need liigutused. Laval oleksid need väga vaimustavad. Inimesed vii-

mases reas saaksid kindlasti aru, mida sa tunned. Sa oled väga hea, Naomi."

"Mitte nii hea kui sina," mainisin kiiresti.

"Ma olen professionaalset näitlemist harrastanud. ..."

"Judi ütles jah." Ma ei olnud kindel, kas sellel, mis Dylani juures oli niivõrd hea, oli midagi profinäitlemisega pistmist. Kuid selles olin kindel, et pärast üht päeva harjutamist tahtsin saada sama heaks näitlejaks kui tema. Impulsi mõjul tingisin: "Ma aitan sind päheõppimises, kui sina mulle oma näitlemisvõtteid tutvustad."

Ta naeris aina rohkem ning haaras siis mu käest, et seda raputada. "Oleme kokku leppinud!"

Äkki, väljaspool proovi ja näitlemisharjutuste turvalisust, tundus tema puudutus liiga intiimne.

Ma tõmbusin eemale ja surusin raamatud rinnale. Põimisin oma käed kõvasti nende ümber.

"Ma olen siin uus ja koos töötamine on hea moodus sõpru saada," sõnas ta kinganinaga põrandas olevat pragu surkides. Ta näis natuke üksikuna.

"Muidugi," vastasin kiiresti. Tundsin end natuke süüdi. Unustasin, et Dylan siin uus on. Näis, nagu oleksin teda juba ammusest ajast tundnud.

Poole viiene kell helises. Dylan ehmus väheke. "Ma pean minema," ütles ta ning võttis kiirelt oma tagi.

"Mina ka." Ma pidin oma kapi juurde minema ja ülejäänud raamatud võtma.

"Hiljem näeme." Dylan naeratas ning lehvitas õrnalt-ujedalt. Seejärel tegi kannapöörde ning tormas kõrvaluksest välja.

Ma seisin veel hetke, jälgides ust sulgumas tema järel. *Oodaku, kuni ma Amandale ütlen, et Dylan polegi koletis.* Dylani puudutus, tema kõrval olemine olid väga huvitavad kogemused. Ma ei suutnud ette kujutada, mis tunne oleks teda suudelda.

Või siiski? Mõtlesin selle üle, kui ma oma kapi poole läksin.

Kolmas peatükk

MA SEISIN KOOLI KÕRVAL kõnniteel ja ootasin, et tuli roheliseks läheks. Minu jalad kauboisaabastes olid kindlalt maas, kuid tundsin, nagu hõljuksin tubli 10 sentimeetrit kõnniteest kõrgemal. Milline suurpärane päev see oli olnud.

Siis nägin, et Josh lehvitas Jonesy aknast üle tee. Amanda oli ka seal, vaadates üle õla. Ma ei näinud Maxi, kuid tema džeep oli kohviku ette pargitud. Kõik ootasid mind.

"Hei, Naomi!" Mootorimürin minu selja taga peaaegu summutas selle hüüde.

Ma pöörasin ümber. Seal oli Dylan oma suure musta Harley'ga. Ta oli kiivri peast võtnud ja ta tagi oli kurguni kinni tõmmatud. Ta oli teelt kõrvale tõmmanud, teepervele. Ta vajutas paar korda gaasi. Väljapaiskunud gaasi lõhn pani mind köhima. Mulle meeldis, kuidas see "*Yo*!" kostus. Ma proovisin seda öelda. "Oh – hei. Mõnus ratas," hõikasin üle mootori ja liiklusmüra.

"Kas sul on küüti vaja?" pakkus ta välja.

Ma ahmisin õhku. "Millega?" Milline tüdruk pole unistanud sõita päikseloojangule vastu mõnusa kutiga, kellel on nahktagi ja kõrvarõngas? Kuid sügaval hingepõhjas kartsin ma mootorrattaid. Minu isa on Revere keskhaigla kiirabi peakirurg ja tal on neist rattaist halb arvamus: ta ütleb, et need tapavad inimesi või muudavad terveks eluks sandiks.

Pealegi, Amanda, Josh ja Max vaatasid Jonesy aknast üle tee, oodates mind.

"Ma ei saa."

Dylani naeratus hääbus. "Ma mõtlesin, et elad kuskil enne Keaton Corners'it. Selle tee peal… ."

"Ei ela…, tähendab, ma elan seal pool." Ma tundsin ennast nii lollina. Ma osutasin South Chestnuti poole, mööda Old Town Road'i. "Ma saan oma sõpradega kokku." Noogutasin Jonesy suunas. See vana viiekümnendate kohvik säras pärastlõuna valguses. *Dylan peaks seda kohta tundma õppima*, mõtlesin omaette, *kui ta tahab siia sisse sulada. Kui meist sõbrad peaksid saama.*

"Aa," ütles ta, pannes kiivrit pähe tagasi. Juba teist korda selle päeva jooksul mõistsin, et ta on üksik.

Ma sirutasin käe väheke välja ja võtsin tema omast kinni. "Kuule, tule meiega… . Oled sa enne Jonesys käinud?" Ma teadsin, et ta ei käi seal tihti, muidu oleksin teadnud, kes ta on.

"Ainult ühe korra. Eelmisel nädalal. Et plaadimängijat parandusse viia," vastas ta selle peale. Siis nägi ta kolme

nägu aknast välja vahtimas. "Su sõbrad ootavad…." lisas ta õrna naeratusega. "Aitäh kutsumast sellegi poolest, mõni teine kord. Ma pean nüüd tööle minema."

Ta ei maininudki, et töötab oma isa poes. Mõtlesin, et kas ta tunneb häbi, et peab füüsilist tööd tegema või midagi. Ükski mu tuttavatest ei käinud pärast kooli tööl, kuigi mina ja Amanda olime vahel perekonnatuttavate juures lapsehoidjad. Mõtlesin ka selle peale, mida Josh ja teised võisid mõelda, kui ma selle Harley kutiga juttu rääkisin.

"Nägudeni," ütlesin oma õpikuid kõvasti kallistades.

Ta lasi piduri lahti ja käivitas mootorit. Enne liiklusesse tagasi kihutamist, hüüdis ta üle õla: "Ära unusta – sa lubasid mulle ühe mrs Bothwraithe'i päheõppimistunni." Ta vajutas jälle gaasi. "Kas sulle sobib, kui helistan sulle selle koha pealt?"

"Jah," laususin naerdes, kui ta Keaton Corners'i poole sõitis. "Mu telefoninumber… me pole raamatus kirjas!" Karjusin talle tagant järele, ta oli aga liiga kaugel, et mind kuulda. Ma vaatasin, kuidas Harley liiklusesse sisenes ja siis jälle väljus, kuni kaotasin selle ühe kurvi juures silmist. Siis äkki meenus, et etenduse igal osatäitjal olid teiste numbrid. Need olid kirjas kavades, mille Judi oli meile andnud. Mul oli endalgi Dylani oma.

Ma kuulsin, kuidas lamp plõksatas. Tuli oli roheline. Jooksin üle tänava ja astusin kohvikusse, võttes kaks esimest astet korraga.

"Tere!" ütlesin hingeldades, riputades oma jaki kabiini

küljes asuvasse nagisse. Max tõusis püsti ja lasi mind endast mööda. Me istusime alati nii: mina Maxi kõrval, Joshi vastas ja Amanda Joshi kõrval, Maxi vastas.

Libisesin võltsnahast istmele ning vajusin sellesse, kuni mu lõug oli lauaga tasa. Laua kate oli mustade rombidega türkiissinine. Ma tõmbasin näppudega üle selle pinna ja naeratasin Joshile, siis Amandale. Tahtsin kõiki kallistada. Ma tundsin ennast totu ja energilise ning täiesti hingetuna.

"Ma ütlesin sulle!" ütles Amanda poollauldes. "Ta on rattur!"

Mu suu vajus lahti. "Ja siis?"

"Raske on ette kujutada, et sa töötad koos sellise inimesega, Naomi. Ta näib natuke liiga karm," märkis Max.

Ma istusin sirge seljaga. "Ta on natuke liiga karm, mis siis? Ons' selles midagi halba? Sellest hoolimata oskab ta etelda."

Amanda vaatas mind, nagu oleksin saadetis Pluutolt või midagi.

"Hetkeks arvasin, et sa kutsud ta endaga siia kaasa," lausus Josh, kuuldudes väheke pahurana. Ta vaatas mulle otsa. "Sa näed teistmoodi välja." Ta hääletoon muutus pahurast eelarvamuslikuks.

Ma nägin salvrätikuhoidja nurgast enda peegeldust, mis näis, nagu vaataksin mõnda kõverpeeglisse. Mu juuksed olid patsist lahti pääsenud ja mu põsed olid roosad.

Ma vaatasin Joshi ja mõistsin, et pean veidi üles vaatama. Mina ja Dylan olime ju ühepikkused, saime vaadata

teineteisele silma. "Ma tunnen ennast teistsugusena," ütlesin. Pärast proovi tundsin ennast elava ja uuena. Tundsin, et iga sekundiga muutub minus miski. "Tunnen end teistsugusena, ma just kogesin midagi uut ja kaunist.." Olin liiga kärsitu, et seda kõike siis seletada. Ja ma ei saanud Amandat rahule jätta selle koha pealt, mis ta just Dylani ja ta Harley kohta oli öelnud. Tema suust kõlas *rattur* halvasti.

"Ta sõidabki Harley'ga, Amanda. Sa tead seda. Ratturid ei ole alati kriminaalid."

Amanda tegi kätega rahustavaid žeste. "Olgu, olgu. Millepärast sa nii üles krutitud oled?" Ta kallutas end veidi tahapoole, et ettekandja saaks dieetkoola tema ette asetada. Amanda pigistas hapralt sidruni, mis oli jääkuubikute peal, oma jooki. Ma jälestan jääd limonaadis. Amandale see aga meeldib, ta tunneb sellest mõnu. Ta võttis lonksu. "Sa vaevalt tunned seda poissi. Enamik poisse, kes Harley'dega sõidavad, jõlguvad Pulito juures."

"Dylan ei ole üldse selline nagu need poisid," väitsin ma vastu, lootes, et ta tõesti ei tee seda. Need vennad on päris karmid. "Aga ta on ehtne näitleja. Niipalju võin ma sulle öelda." Minu pahameel Amanda suhtes laabus, kui hakkasin neile rääkima tänasest proovist.

"Tundub mõnusana," möönis Amanda. Oli näha, et ta püüdis olla uudishimulik, kuid näis siiski olevat veidi skeptiline. "Paistab olevat natuke liiga nõudlik."

"Eriti veel arvestuste ajal. Kas sa mitte ei pea vastama

eksami küsimustele Ameerika ajaloo kohta. Sul tuleb selle peale ju töö. Amanda küll peab," lausus Max käsi sirutades. Ta tellis veel ühe tassi kohvi. Max on ainuke kuueteistaastane, kes lausa hingab kohvi-raske-töö-, tõeline-koffeiin-moodi.

Arvestused. Hinded. See vastik töö. Ma tundsin, kuidas veri mu näost valgus, mu kõht tõmbus kokku. Ma pidin need küsimused ära vastama samaks päevaks, kui tekst pähe pidi olema õpitud. "Jah, pean küll. Arvestused olid kõige vähem mul meeles, kui ma etenduse katseid tegema läksin."

"Naomi, keskkooli klasside kodutööde kuninganna?" mainis Amanda ehmunud naeruga. "Unustasid *arvestused*!"

"Kuule, ma ei tea seda näitlemise asja.... See pole sinu moodi kooliasju sedasi unustada." Josh vaatas mind veidra pilguga. "Kas sa ei mõtelnud, et see võtab sult poole ajast?"

"Ei." Ma hakkasin ennast üpris lollisti tundma. Kuidas sain ma koolitööd unustada? Sellest nädalast hakkas kujunema esimest-korda-nädal, minu esimesed impulsiivsed teod, mis olen terve oma elu jooksul korda saatnud. Kõigepealt esimene peaosa, millele kandideerisin esimest korda, esimene proov, esimene uus sõber üle pika aja. Kuid minus tekkis kartus, et kõik need esimest-korda-asjad viivad minu esimese kolmeni.

"Kuule! Ole rahulik, see ei ole veel maailma lõpp," lisas Max, "sa saad kõige sellega hakkama."

"Seda teed sa ju alati, Naomi," täiendas Amanda. "Pealegi, sind hääletati Phi Beta Kappa'ks mr Blaustein'i tunnis."

"Ma loodan ka." Täna polnud ma aga Phi Beta ega millegi muu peale mõelnud. Ainult sellest, kuidas veidi avatumaks muutuda.

Olin lihtsalt mõelnud sellele, kui fantastiline mu pärastlõuna oli olnud. Ma ei tahtnud veel arvestuste pärast muretseda. Need võisid oodata niikaua, kuni koju jõuan ja raamatutes tuulama hakkan. Vahepeal tahtsin seda võlu veel natuke säilitada. Tahtsin, et Amanda, Josh ja Max mõistaksid, kui tore see kõik oli olnud.

"Ikkagi," jätkasin, "lihtsalt selle osa saamine muutis mind juba õnnelikuks. Justnagu oleksin lõppude lõpuks tõeliselt midagi saavutanud."

"Kas riiklik loodusteaduste olümpiaadi kaheaastane järjestikune äravõitmine ei loe midagi?" küsis Josh. Tema oli seal olnud minu kaaslane ühel ja Amanda teisel aastal.

"Muidugi loeb… kuid ma olen harjunud olema tark. Aga ma pole harjunud olema, noh, talendikas, või artistlik, või ilus." Viimane sõna lihtsalt lipsas suust ja tundsin kuidas ma punastan.

Amanda kallutas end ning sakutas mind õrnalt patsist. "Sa oled ilus. Kuid Harvardi Õiguskool ei vaata su nägu. Nad keskenduvad sinu õppeedukusele ja sinu hinnetele.

"Las ta nüüd olla. Meil pole veel keskkoolgi läbi," ütles Max. See oli üks meie pundi vabandustest, argumentidest.

Amanda ja Josh planeerisid meie tuleviku iga pisemagi detaili. Nad olid juba välja mõelnud, et oleme kõik ühe ja sama Bostoni advokaadibüroo partnerid: Zukowski, Davidson, Munoz ja Peters. Max ei teadnud veel päris täpselt, mida ta pärast kolledžit teeb.

Pärast tänast päeva ei teadnud seda minagi. Ma muutsin alatasa meelt. Mõnikord tahtsin saada arstiks, et hoida oma kätes elu ja surma – ja muuta sellega midagi. Siis aga hammustas mind seaduseuss või mõtlesin saada esimeseks naispresidendiks. Kelleks iganes ma hakkan, tahan olla väljakutsuv. Selliseks, mida igaüks ei suuda.

Ja täna tundsin, et tahaksin saada näitlejaks.

See mõte hirmutas mind. See tundus nii naeruväärsena.

Veelgi naeruväärsem oli mõte, kuidas saan ma kõik oma kodutööd tehtud. Õppida bioloogia arvestuseks ja vastata ajaloo küsimustele, mitte olles näitlejatar – see oli praegu minu reaalsus. Samuti minu hinded ja kogu selle teksti pähe õppimine järgmiseks nädalaks. Mus' tekkis ängistustunne. "Keda ma siin lollitan?" küsisin endalt ohates. "Hammustasin vist liialt suure tüki närimiseks… aga –"

"Sa ei saa praegu alla anda!" Josh nägi hirmutav välja. "Sa sidusid end millegagi. Sa oled etenduses ja sa saad olema parim oma Lumivalgekese osas –"

"Kaunitari!" karjusin Maxi ja Amandaga kui ühest suust. Tahtsin teda maha lüüa selle eest, et ta oli unustanud midagi nii tähtsat, aga hakkasin hoopiski naerma. Ta niikuinii ei tea õieti ühtegi muinasjuttu.

"Just, Kaunitar, mida iganes." Josh paistis häirituna. "Sina suudad seda, kui keegi üldse suudab. Ja siis saad sa sellest lahti."

"Ma saan sellest lahti?" Ma vaevu suutsin neid sõnu korrata. Inimene saab lahti külmetusest või kirest rohelist kanda või armumisest.

"Aga äkki on näitlemine asi, millest ma ei tahagi lahti saada," ütlesin lõpuks. "Miks ma peaksin tahtma? Äkki on see osake sellest, kes ma tegelikult olen."

"Mis ajast?" halvustas Amanda.

Josh kergitas kulme.

Max ainult naeratas mulle.

"Mul on tõsi taga," vastasin neile.

"Pärast ühte proovi on tal näitlemisega tõsi taga. Ole normaalne, Naomi," ütles Amanda. "Naudi seda kogemust ja liigu siis edasi. Kas pole see üks põhjustest, miks sa üldse kandideerisid? Et proovida uusi asju. Mitte et nendest esimese korraga sõltuvusse jääda."

Üks põhjustest, Amanda, ütlesin ma iseendale. Kuid ma ei hakanud seletama seda jõuluetenduse asja ja minu salajast kuulsuskirge.

"Järgmisena proovid veel Yale'i näitlemiskooli sisse saada," soovitas Max.

"Ära hakka talle siin mingeid ideid andma!" protestis Josh. Viimane asi, mida mina tean, on see, et me kõik läheme Harvardi juurat õppima. On ju nii, Naomi?"

Ma ei vastanud, järsku ei tahtnud ma enam teada, mida

ma pärast kolledžit teen. Tagatipuks ei tahtnud ma enam teada, kuhu ma üldse edasi õppima lähen. Terve see jutuajamine tekitas minus tunde, et need proovi ajal avanenud hingeaknad, sulguvad jälle. "Ole rahulik, Josh, ma käin ju alles keskkoolis. Ma ei pea sellest veel mõtlema."

"Ma tunnen sind su üheksandast eluaastast ja alati oled sa plaaninud minna Harvardi ja kellekski saada," nurises Josh ja haaras tšeki.

"Minust saabki keegi," nähvasin vastu. "Ma lihtsalt ei tea veel kes või mis. Ma olen alles viisteist, Josh. Mu elu pole veel õieti alanudki." Või ikkagi on? Mõtlesin ma pingsalt, astudes Maxi järel kabiinist välja.

"Ärrituv, ärrituv!" kiusas Amanda. "Mis sul täna viga on?" küsis ta mu käest tõsisema tooni ja pilguga, kui väljusime kohvikust ja poisid arvet maksid.

"Ei midagi, Amanda," vastasin talle, ise valu tundes, et ta ei mõista. Minuga oli täna midagi imelist juhtunud ja mu sõbrad lihtsalt ei mõistnud seda.

Päevikud on asjad, mida sõbrad kunagi asendada ei suuda. Päevik on tõeline parim sõber, mis kunagi su saladusi ei reeda. Sellel õhtul, raadio hilisõise džassraadio peale keeratud ja põlved peidus öösärgi all, paljastasin oma hinge päevikule. Ma täitsin kolm täislehekülge oma pisitillukese käekirjaga, lihtsalt jutustades Dylanist ja sellest, kuidas tundub võimalus oma unistust ellu viia.

Kõige enam kirjutasin ma, kui palju nalja oli saanud,

mängides neid totakaid mänge, usaldades teist inimest sedavõrd, et julgesid kukkuda taha tema käte vahele. Muidugi mitte iga inimese käte vahele. Dylani käte vahele. Olnud selle kirja pannud, närisin ma oma pliiatsiotsa ja vahtisin kollast lilledega tapeeti, mis oli valge puuvooderduse kohal seinas ja ohkasin.

See ohe hajus süütundesse ja ähmasesse segadusse. Kirjutades nii palju Dylanist ja etendusest, pani see mind mõtlema Joshile. Vahel ma mõtlen, miks ma üldse hakkasin temaga käima. Proovisin põhjused üles kirjutada:

1. Me mõlemad oleme pikad. Mina olen keskkooliklassi pikim tüdruk. Tema on üks pikematest juunioridest. Korvpallitreenerid on juba mitu aastat tahtnud meid mängima saada. Seda pole just palju, millele suhe üles ehitada, kui välja arvata, et me mõlemad *vihkame* korvpalli.

2. Me olime naabrid enne, kui eelmisel aastal Joshi vanemad uude ja ilusasse linnaossa kolisid. See asub Keaton Corners'ist natuke lääne poole,. Selle tõttu oleme teineteist tundnud terve igaviku.

3. Me olime ülejäägid. Amanda, Max, Josh, mina ja paar teist inimest, kes nüüd on siit ära kolinud, oleme alati koos igasugu asju teinud. Kolmeteistkümneselt hakkasime kõik, nii öelda, grupikohtinguid tegema. Kohe kui Max load sai, hakkasid ta Amandaga igal pool käima… kahekesi… tema džiibiga. Nii jäime järgi mina ja Josh. Kaks ei ole ju grupp ja pole ka grupikohtinguid, nii et…

Kui olime kahekesi kolm korda kinos käinud, võttis ta

mu käest kinni. See oli uusim "Teenage Mutant Ninja Turtles'i" film ja ma mäletan sellest igat seika. Käest kinni hoidmine ei pannud mind kõike muud unustama ega liblikaid kõhus lendama. Mitte midagi sellist. See oli väga tuttavlik ja mõnus tunne. Ühtki raketti ei lennanud, ilutulestikku ka ei olnud, kuid mulle meeldis temaga hellitleda.

Sedasama sorti, soe kodu-küpsetatud-õunakoogi-tunne oli siis, kui ta mind õhtul koju saatis ja head-ööd-suudluse andis. Me mõlemad tundsime sellepärast veidi piinlikkust. Me ninad põrkusid ja pärastpoole itsitasime selle üle. Oleme veel suudelnud, kuid ükski nendest suudlustest pole mind orbiidile veel saatnud.

Olin just lõpetanud kirjutamise, kui telefon helises. Minu reaktsiooniks oli telefoni juurde mitte joosta, mul pole lubatud omada isiklikku telefoni enne minu kuueteistkümnendat sünnipäeva. Ja vaadates oma äratuskella – kell oli 23.35 – kõik, kes mind tunnevad, teavad, et ma ei tohi kooliõhtutel vastu võtta kõnesid pärast poolt kümmet.

Seepärast arvasin, et see pole mulle. Telefon helises jälle, ma sulgesin oma päeviku, viskusin voodile ja silitasin oma punast kassi, Pebbels'it, kuni ta nurruma hakkas. Imelik, kuidas Josh oli pannud mind mõtlema õunakoogi ja Dylani peale…. Dylan katkestas mu mõttelõnga või sundis ainult endale mõtlema.

"Naomi, see on sulle!" hõikas mu ema hetk hiljem. Ta polnud selle üle sugugi rõõmus.

Ma istusin nüüd korralikult. "Mulle?" Kes mulle küll praegu helistab?

Hüppasin voodist välja ja jooksin koridori. Ma ei hakanud hommikumantlit selga ja susse jalga panema. Ema oli töölt hiljem koju jõudnud ning oli ikka veel tööriietes. Allkorrusel mängis telekas.

"See on keegi näiteringist," ütles ta toru ulatades. Ema võttis pintsaku seljast ning avas oma tillukesed siidise pluusi hõbedased mansetinööbid. Ta näis veidi väsinud ning ta suundus magamistoa poole. "Ma ei tea, kes sulle nii hilja helistab," lisas ta rohkema kui lihtsalt ärritusekübemega hääles.

Mul polnud õrna aimugi, kuid oleksin tahtnud, et ta ei oleks selle pärast endast nii väljas. Ootasin, kuni ta sulges oma toa ukse. "Tere."

"Eee…, Naomi?"

Selle hääle tundsin ära igal pool.

"Dylan?" ma poolenisti hingasin ta nime. Ma toetusin vastu seina ja panin jala öösärgi alla.

"Ma ei arvanud, et juba nii hilja on…"

Järsku tundsin ma ennast väga viieteistkümnesena, väga noorena. Tema oli ju ometigi lõpuklassis. "Kodused reeglid. Ei ühtki kõnet peale poolt ühtteist koolipäevadel." Ma pidin talle seda ütlema juhuks, kui ta uuesti helistab. Naeratasin omaette. Äkki ta tõesti helistab jälle.

"Ma hakkasin mõtlema…"

"Millest?"

"Mrs Bothwraith'ist."

Ma jäin väheke kurvaks. "Ah jaa, meie päheõppimise tund."

"Ma teadsin, et hilja on, aga ma ei mõelnud –"

"Ei, ei. Kõik on korras." Ma ei tahtnud, et ta toru ära paneks. Ma kuulsin tema kodu taustahelisid. Muusika mängis. Ta kuulas sedasama hilisõhtust džassraadiojaama mis minagi.

Ma kujutasin endale ette, milline ta maja välja näeb. Proovisin endale ette kujutada, kus ta telefon on, ning jõudsin järeldusele, et see asub köögis. Kööki kujutlesin ma kollasena, päevalillevärvi ja heledana. Teda aga toetumas köögiletile ning minuga rääkimas.

Ma istusin maha ja kaevasin varbad sügavale paksu vaipa. "Mis siis mrs Bothwraith'ist?"

"Meil on selle teksti pähe õppimiseks nii vähe aega. Hea, et sina kiire õppija oled," ütles ta. "Sina oled peaaegu igas stseenis. Mina pean lihtsalt ringi koletsema ja veidi möirgama." Ta ütles seda justkui mõminaga oma hääles.

Heitsin pea kuklasse ja naersin. Tema naeris minuga kaasa. "Kuid mul on ikkagi palju õppida. Mõtlesin, et peaks sellega pihta hakkama."

"Jah." Ma üritasin oma ajaplaani meelde tuletada. Seda, mille olin täna õhtul proovis teinud.

"Äkki saaksid sa mulle juba praegu mõned juhtlõngad anda…, lase mul vähemalt alustada."

"Praegu? Telefonitsi?" Ma kuulsin pettumust oma hääles.

"Tõesti on hilja. Ma pean siis vist ootama."

"Ei," ma peaaegu karjatasin torusse. "Me võime kohe alustada." Tegin väikese pausi, et mõtteid koguda. "Esmalt käskis ta õpitavast väikesed osad võtta ja neid endale ette laulda."

"Laulda?"

"Just. Nagu väikesed lapsed teevad, kui nad tähestikku õpivad. See aitab kuidagi. Kuid kõige tähtsam, võta tekstiosa, pool vaatust, mis iganes ning loe neid enne magama minekut. Siis korda neid niikaua, kuni magama jääd ja need su peast läbi käivad… . Kui sa üles tõused, on need sul peas."

"Tõesti?"

"Usu mind!" laususin täpselt samasuguse häälega, nagu tema oli täna proovis öelnud.

Me mõlemad naersime. "Äkki ma teengi nii!" ütles ta.

Tekkis vaikus. Ma ei tahtnud veel kõnet lõpetada. Temalgi ei paistnud sellega kiiret olevat.

"Juba on päris hilja…" ütles ta viimaks. Ta hääletoon oli veidi madalamaks muutunud.

"Jah, ma pean ka minema."

"Jah, homseni… ."

"Kindlasti." Me panime mõlemad toru ära, aga ei öelnud kumbki head aega.

Sirutasin oma jalad välja otse enda ette ning istusin seal, telefon süles. Ma ei tea kaua ma seal istusin. Ma ei suutnud lõpetada mõtlemist sellele, mis tunne on rääkida poisi-

ga, kellega just oled tutvunud ning kellele mitte kunagi ei taha öelda *head aega*.

"Naomi?" Ema oli oma toast välja tulnud. Tal oli hommikumantel seljas ning ta kammis oma juukseid. "Kes see oli?"

Miski tema hääles hoiatas mind. "Sa mõtled, kes just helistas?"

"Jah." Ta vaatas, kuidas ma põrandal istusin.

Ma tõusin püsti ja naeratasin ning lootsin, et see oli täiesti tavaline naeratus.

"Ah, see oli Dylan, Dylan Russo. Ta on see poiss, kes Koletist mängib."

"Võis arvata…" ütles ema ega olnud väga rahul.

"Aga ma unustasin," ütlesin tavaliselt. "Sa polnud õhtusöögi ajal siin. Sa ei tea." Ma ei suutnud enam oma naeratust kontrollida. "Ma sain peaosa. Ma mängin Kaunitari!"

Ema silmad läksid suureks. "See on ju tore!" hüüdis ta. "Kuid ma loodan ,et selles näidendis kaasategemine ei mõjuta su koolitöid. Ära seo ennast sellega nii tihedalt. Selle peale läheb väga palju su ajast. Proovid võivad olla väga rasked."

"Ära sa räägi!"

"Aga see poiss… mis ta nimi oligi?"

"Dylan," vastasin ettevaatlikult. Mu ema ei unusta kunagi ühtegi nime.

"Miks ta nii hilja helistas? Vaata, et see talle harjumuseks ei saa. Kui hästi sa teda tunned?"

"Ah ema," kõrgendasin väheke häält. "Ära ole nii murelik. Ta ei helista enam nii hilja. Ta tahtis natuke proovi asju harjutada, me peame päris tihedalt koos harjutama. Pealegi, ta on ju meespeaosatäitja." Miski ema näos ütles, et parem on enam mitte midagi öelda.

"Niikaua, kuni ta reegleid teab," ütles ema. Ta hakkas trepist alla minema, kuid pööras ringi. "Ma ei saa öelda, et mulle meeldis, kuidas ta telefonis rääkis. Ta pole nii viisakas kui Josh."

Ma ohkasin. "Vaata, ema, Dylan on väga normaalne inimene. Kui ta poleks, kas Judi Bender oleks ta oma näidendisse võtnud? Sa tead, et ta on väga karm juhendaja.

"Ta lihtsalt ei tundu olevat selline nagu su tavalised sõbrad." Ta surus oma huuli kokku ja näis muretsevana. Ta vaatas mind natuke aega, siis läks trepist alla.

"Ta pole nagu nemad. Üldsegi mitte," vastasin ma talle, aga väga vaikse ja pehme häälega. Nii, et ta mind ei kuulnud.

Neljas peatükk

"MIKS SA OMA JUUKSEID lahti ei tee, Naomi?" küsis Judi teatri esimesest reast järgmisel nädalal.

Ma tõstsin pilgu tekstist ja vaatasin teda, veidi segaduses.

Judi naeris. "Jah, vabane sellest patsist. Sul on alati juuksed patsis või hobusesabas. Lase need nüüd lahti ja raputa. Vaata mis tunne on." Judi lihtsalt istus ja vaatas kuidas ma oma tihedalt punutud patsi lahti harutan. Häbenesin natuke. Tegin, mis ta ütles, kuigi teadsin, mis tunne on olla lahtiste juustega, segamini juustega.

Ma kallutasin end vähe ettepoole, et juuksed moodustaksid silme ette kardina. Ajasin aga selja uuesti sirgu ja raputasin pead; nägin Dylanit mind ühest tiivast vaatamas.

"Mõnus!" ütles ta sosistades justkui laval ja osutas mu juustele.

Ma naersin oma juukseid katsudes ning tundsin, kuidas mu nägu soojaks läheb.

"See on juba parem!" ütles Judi. "Nüüd oled sa nagu tüdruk, kes hakkab armuma." Judi hüppas lavale ja põrnitses mind kriitilise pilguga. "Nüüdsest peale kanna proovides pikka seelikut, lihtsalt et saaksid laval seeliku kandmise tunnetuse kätte. Muinasjuttudes ei kanna tüdrukud teksapükse. Su kostüüm aitab sul karakterisse sisse elada."

Siis ütles Judi Andreale, et see teeks järgmiseks harjutatavaks stseeniks, proloogiks, lava tühjaks. Stseen oli kaunitari isa mängiva Dave'i ja Dylani vahel; hommik pärast seda, kui Koletis on Kaunitari isa tormi eest varjule toonud.

Ma võtsin oma kampsuni ja teksti ning istusin Judi taha. Oleksin pidanud oma teksti harjutama, kuid vaatasin Dylanit. Ma pidin pärast veel Dave'ga kiire proovi tegema, seega oli mul ka hea ettekääne sinna jäämiseks.

Muidugi polnud Dylanil veel Koletise meiki peal, ta polnud ostnud isegi maski, mida Judi oli eile käskinud tänase proovi jaoks teha. Tal olid jalas suured lohmakad dressipüksid ja seljas tume kapuutsiga dressipluus. Jalas olid vanad pehmed tennised.

Ma mõtlesin, et kas teksapükste ja ratturisaabaste vahetus dresside ja tenniste vastu aitas tal rolli sisse elada. Otsustasin seda hiljem küsida.

Dylan tuli lavale. Ta tõmbas kapuutsi pähe ja keeras kõigile veidikeseks selja. Terve ta keha pingestus keskendumisest. Ta oli nagu panter, kes kohe kellelegi kallale hüppab. Seejärel lükkas ta jälle kapuutsi peast ja keeras ringi. Saali vakatus.

Ma peaaegu ei tundnud Dylanit ära, ta nägu oli õudne. Justnagu kellelgi, keda sa ei tahaks üksi pimedal tänaval kohata. Tal oli vihane valulik nägu.

Tema valu ja viha oli tunda isegi kümnendasse ritta.

Terve stseeni ajal oli Dylani hääl ähvardav. Ta tõmbas õlad ette ja oli nagu haavatud tige kass. Ma vajusin unelmasse, mille Dylan täpselt mu silme ette tekitas.

Stseeni lõppedes oli ta hetke veel Koletis. Seejärel see roll justkui libises minema – ja see poiss, kes laval seisis, oli jälle seitsmeteistaastane lõpuklassi õpilane, kes vaatas lootusrikkalt Judi poole, et see annaks oma kommentaari. Ei, mitte ainult kommentaari, vaid kiitust ihkas iga tema keha aatom.

Teatrile langes hetkeks vaikus; siis aga Judi plaksutas. Sellega ühinesid ka kõik teised. "See oli vaimustav, Russo," ütles Dave.

Dylan lükkas oma rusikad dressipluusi eestaskusse ja nautis olukorda.

Judi läks lavale tagasi ja andis poistele mõned juhtnöörid. Kallutasin end toolis veidi ette, et kuulda mida ta räägib. Dylani etteaste oli mind inspireerinud. Otsustasin kindlalt, et õpin ära terves maailmas kõik, mis puudutab näitlemist, karakteri loomist.

Natuke hiljem, kui meil oli puhkeminut, pakkus Dylan, et tutvustab mulle teatrit. "Ma ei suuda uskuda, et sa pole kunagi siin käinud ja seda uurinud." Ta silmad särasid mind kõrvalvahekäigu uksest välja juhatades. Ma olin käinud lava

taga üks kord eelmisel nädalal, et Dana saaks mulle kos
tüümi selga proovida ja et Judiga väheke tööd teha. M
isegi naljatasin Judiga ühe pika riietusruumi üle: ainult eten
dustes osalevad tüdrukud said seda kasutada, poisid pidi
riideid vahetama meeste tualettruumis.

Me liikusime ruumi poole, kus asusid lavadekoratsioo
nid ja rekvisiidid. Ikka oli kosta Judi häält, mis jagas nõu
andeid. Oli ka kuulda haamerdamist ja teatripoe hääli, sea
panid lavatöölised lava üles.

Ma järgnesin Dylanile rekvisiidiruumi. Seinal rippusi
vanade kostüümide riismed. Tolmused dekoratsioonid
paneelid toetusid teise seina vastu. Mõõgad, mütsid iga
mõõtu ja värvi, tuhmunud kangaste rullid paistsid korvi
dest välja. Üksik nõrgavatiline lambipirn rippus laest alla,
heites kõigele jubedaid varje. See näis nagu Fantoomimaa
kohalikus lõbustuspargis.

Ma uitasin tualettlaua juurde, mis oli vibalike jalgadega
ja millel oli suur ovaalne peegel. Peegel oli nii must, et ma
ei näinudki ennast. Kirjutasin sellele sõrmega NAOMI =
KAUNITAR ja aastaarvu. Seejärel lisasin impulsi mõjul
DYLAN = KOLETIS.

"Kuule, vaata seda!" ütles Dylan. Ma pühkisin suurema
osa peeglist puhtaks, ka meie nimed. Dylani peegeldus
paistis mulle vastu. Ta oli leidnud ehissulgedega kaabu. Ta
torkas selle endale pähe, võttis vahva poosi ja tegi sügava,
vapra kummarduse. Seejärel haaras ta mõõga ning hakkas
nähtamatu kujutletava vaenlasega võitlema.

Ta haaras nagist tolmuse punakasmusta keebi ja viskas
selle mulle. Seda endale õlgadele laotades piilusin ma peeg-
lisse ja olin üllatunud nähes, et mu juuksed olid ikka lahti.
Ma heitsin need üle jäiga püstise krae.

Äkki tundsin end totrana, justnagu oleksin kuueaasta-
ne. Ent samas, olles Dylaniga kahekesi, ka väga täiskasva-
nuna. Ma keerasin end tema poole, tahtsin et ta aru saaks.
"Tead, mida see koht mulle meenutab?"

Ta torkas oma mõõga puisesse põrandasse. "Pöönin-
gut."

"Vanas majas! Mängides riietega, ja muinasjutumaail-
ma."

"Sellepärast meil ongi nii palju ühist," ütles Dylan.

"Mis sellepärast?"

"Pööningud, kujutlused. Näedsa, sa oled sündinud näit-
lejatar. Ütle nüüd, et sulle ei meeldi see. Kas Judil polnud
õigus? Oma juuksed lahti teinud ja kostüümi selga pannud,
oskad sa olla täiesti teine inimene."

"Ma pole selle peale enne mõelnud, et näitlemine on nagu
pööningul mängimine. Aga see on nii." Siis rääkisin talle,
et kunagi olid staariks olemine ja laval esinemine minu kõi-
ge kallimad ja suuremad saladused.

"Need ei jää enam kauaks saladusteks… Ma olen kin-
del, et Kaunitari osa pole viimane, mille sa saad. Sa oled ju
alles keskkoolis, Naomi. Ja sul on annet. Sul on veel palju
õppida, aga sa oled sündinud näitleja." Ta hakkas rääkima
mulle ühest raamatust, mille oli kirjutanud venelane. See

oli sellest, kuidas luua karakterit. Tema sõnutsi pidin m seda lugema. Samal ajal kui me rääkisime, sahmerdas t mingi korvi mingite asjadega. "Vaata seda!" Ta ulatas mul le kullatud käsipeegli ja sellega kokku mineva juukseharja Need ei olnud sellised, nagu olin vanaaegsetes filmide näinud.

Ma katsetasin harja ja hakkasin sellega juukseid kammima. Dylan istus tualettlaua ühel otsal ja vaatas mind. Seda tehes, rääkis ta pehme häälega: "Minul on ka minu unistused, Naomi. Ma ei taha lihtsalt näidelda… Ühel päeval tahan saada lavastajaks."

Dylan tõusis püsti ja sirutas oma käed kõrgele, raputades eitavalt pead. "Probleem on selles, et ma tahan seda kõike."

Lõpetasin juuste kammimise ja kaalutlesin tema mõtisk luse üle. Ta oli tagasihoitud, erutatud, innustunud – ja midagi veel. Hirmul? Märkasin, et ta polnud endas sugugi nii kindel, kui tundus. "Hei, Dylan…" hüüdsin teda vaikselt. "Ma ei tea teatrist eriti palju, aga kui mul oleks miljon dollarit, et kihla vedada, veaksin kihla, et sa saad selle kõik."

Meie pilgu kohtusid peeglis. "Kas sa usud seda?"

"Ma tean seda." Ja ma teadsin. "Ja veel võiksin kihla vedada, et Yale annaks sulle stipendiumi. Olen kuulnud, et neil on väga hea lavakaosakond. Sa oled sedavõrd hea."

"*Yale*?" Ta vaatas mind, nagu oleks mulle teine nina juurde kasvanud või midagi sellist. "Unusta ära. Kes tahaks Yale'i minna?"

"Sa ei tahagi?"

Dylan sammus minu poole ja kükitas siis ühe kirstu juurde, käsi puhkamas puust kaanel. "Yale? Kool? Seal ei ole näitlemist. Mitte mingil juhul. Mina tahan ikka tõelist asja. Ma ei saa oma elu neljaks aastaks kõrvale lükata, et mingit tobedat näitlejakraati saada. Ma tahan teatris elada, seda hingata. Pärast lõpetamist lähen siit minema, New Yorgi suunas."

"Broadway?"

"Loomulikult." Ta tõusis püsti ja hakkas käima mööda laudu mu selja taga. Ta silmad särasid, kui ta rääkis. "Või ka *off*–Broadway, või ükskõik milline muu teater. Ma tahan lihtsalt õiget kunsti teha. Kool, see on mõne asja jaoks normaalne, nagu õpetajaks saamine või teadlaseks saamine. Aga et näidelda, tõeliselt näidelda, pead sa tõeliselt elama."

"Aga kuidas sa sellise kohas nagu New York hakkama saad?"

"Kes teab?!" ütles ta hooletult. "Küll ma midagi välja mõtlen. Ma olen alati kuidagi hakkama saanud, olen päris osav ja võin peaaegu igat tööd kõvasti teha. Senikaua kuni saan töötada päris teatrites, ei huvita mind, mida muud ma pean tegema või kui palju selle eest raha saan.

Ma neelatasin kuuldavalt. Seda oli peaaegu liiga palju, et vastu võtta. Ma polnud kunagi ennem elust nii mõelnud. Et sa saaksid oma elus midagi korda saata, ilma et kindlasti läheksid kooli. Olin alati kolledžit huvitavaks kohaks pidanud. Kuid Dylan muutis selle kuidagi ebahuvitavaks.

Või vähemalt mitte nii huvitavaks, kui elu, mida ta endale plaanis.

Hakkasin uuesti oma juukseid harjama. Nagu tavaliselt olid need sassis ja tugevamalt kammimine kiskus mu peanahka. See tegi haiget.

"Ära tee nii," ütles Dylan. Ta hääles oli naljakas alatoon. Ja siis, enne kui mõistsin mis toimub, oli ta selle harja enda kätte võtnud.

Ma naersin, ent mu süda hakkas kõvemini tuksuma. Ta puudutas mu juukseid nii hellalt ning hakkas neid kammima. Ma üllatusin, et see polnud üldse valus.

Meie pilgud kohtusid peeglis ning ta silmis oli selline pilk, mis muutis mu selgroo pudruks. Kui ma poleks istunud, oleksin sealsamas ja just siis minestanud. Dylan kummardas veidi ja laotas punase keebi uuesti mu õlgadele ning laotas siis mu juuksed selle peale. Ning kallutas oma pead madalamale, minu pea kohale…!!!

"Paus on läbi!" kajas järsku Dave Martini hääl. Ta oli kusagil dekoratisooniruumidest väljaspool, kuid samas vägagi lähedal.

Hüppasin püsti ja oleksin oma õlaga peaaegu vastu ta lõuga hüpanud. Ta sirutas oma käe, et mind rahustada. Hetkeks surusime sõrmed kokku, hetkeks tahtsin nii jääda igaveseks. Järgmisel hetkel aga mõtlesin, mis mul ometigi arus oli. Tõmbasin oma käe eemale ja hakkasin keepi uuesti kokku voltima.

"Peters, Russo, kus te olete?"

"Siin!" Dylani hääl oli tavaline, justnagu poleks meie vahel midagi juhtunud.

"Lavale! Kohe!" Dave kõndis rekvisiitide ruumi ja vaatas meid. Dylan oli mõõgakorvi otsa roninud ja vaatas Dave'i uhke, sõbraliku naeratusega.

Mina seisin varjus. Tundsin end sama punasena kui keep, aga Dave ei pannud tähele. Ta lükkas Dylani nurka ja hakkas temaga rääkima.

"Mis sa siis arvad sellest kohast?"

"Vaimustav. Ma just rääkisin Naomile, kui täiuslik see teater on. Tegelikult, ma mõtlesin, kas…" jätkas Dylan sõbraliku häälega, "kas teil on siin teatriraamatuid? Nagu Stanislavski…"

"Kes?"

"Stanislavski. Tema raamatu nimi on "Karakterit luues". On teil see? Naomi peaks seda mõnikord lugema."

Dave raputas pead. "Vaata kooliraamatukogust," ütles ta, tüürides oma suurte õlgadega uksest välja.

Dylan järgnes talle paar sammu, pöördus siis aga minu poole. "Kuule, Naomi. Äkki tuled peale proovi minu juurest läbi ja ma laenan seda sulle?"

"Täna?" oli esimene sõna, mille ütlesin. Ning minu hääl, mis enamasti oli sügav, vaid piiksus. Tundsin, kuidas mu nägu õhetama hakkas, siis jälle maha rahunes, ent uuesti seejärel õhetama hakkas. See oleks nagu olnud mingi kood. Tegelikult ütles Dylan, et *Jah, midagi peaaegu juhtus. Ma ei taha, et see hetk veel lõppeks.* Sekundiks kaotasin oma hääle

ega suutnud leida tema silmi. Ma oleksin seda poissi s
rekvisiitide ruumis suudelnud, kuid ma pidin tegema n
meie pidime tegema näo, nagu poleks midagi juhtunud.

"Ma ei saa. Ma pean siit kohe last hoidma minema."

"Mõni teine kord siis."

Dave tuli uuesti sisse. "Ma tahaks ka seda näha… Äk
siis, kui Naomi lõpetab." Olime juba kõrvalkoridorides
jõudnud. Dave peatus ning vahtis mind üksisilmi. Mar
tegi midagi tuledega ja hetkeks oli üks neist minu pea
suunatud. "Ooh, Naomi. Sa oled – sa oled kaunis," ütl
Dave ujeda naeratusega.

"Ta peabki olema." Dylan patsutas teda seljale ning te
mulle silma. "Pealegi, ta on ju Kaunitar!"

Ta lonkis koos Dave'iga minema. Ma järgnesin neil
olles tänulik, et sain hetke enda kogumiseks, samas ol
aga segaduses. Mis seal taga peaaegu juhtus? Jäi ainu
veidi puudu, et Dylan oleks mind suudelnud, kuid nüü
hetk hiljem, ajas ta Dave'iga mingit loba. Ta suutis käi
ikka päris kähku vahetada. Ühel hetkel oli ta oma näitlej
karjääri pärast pinges, järgmisel aga minu pärast. Vaeva
hetke pärast käitus ta, nagu meie vahel poleks absoluutse
mitte midagi. Sellest piisas, et panna mind mõtlema, k
juhtunu oli üldse tõsi või hoopis ettekujutus nagu näide
dis. Dylan suutis oma tuju nii kähku muuta: ühel hetk
rattur, siis näitleja, siis remondimees, siis poiss-sõber. Sis
se hingata üritades hakkasin mõtlema, kes või mis see õig
Dylan tegelikult oli.

* * *

umal tänatud, et Sharon Jane Smithson on armas, unine
aps. Tavaliselt teen ma last hoides koolitöid. Kuid sama-
noodi nagu mu elu oli etenduse peaosa saamisega muutu-
nud, oli muutunud ka lapsehoidmise rutiin. Eelmisel näda-
al, kui Sharon Jane magas, õppisin teksti pähe. See nädal
leidsin end päevikusse kirjutamas, kui hea on lahtiste juus-
ega olla. Kellel oli koolitööde jaoks enam aega?

Uksekell helises, ma võpatasin. Tõusin ruttu püsti, lõin
päevikukaaned kinni ja panin bioloogiaraamatu kähku sel-
lele peale. Jooksin ruttu ukse juurde, et see avada enne,
kui kell uuesti heliseb ja lapse üles ajab.

"Amanda!"

"Ära ole nii üllatunud," ütles ta sisse marssides. Max oli
tema taga ja siis Josh.

"Me teadsime, et sa oled siin nagu tavaliselt. Ja kuna
arvestused on meil kõigil juba läbi, mõtlesime, et tuleme
siia."

"Et tähistada," lisas Josh omalt poolt.

Max, kellel on ühe aastane väike õde, pani sõrme suule.
"Loomulikult vaikselt."

Ma tahtsin Maxi selle eest kallistada. Juhtisin kõik elu-
tuppa, lauast eemale, minu päevikust eemale.

Üks suurepärane asi Smithson'ite juures on see, et nen-
de meelest tuleks noori lapsehoidjaid kohelda austuse ja
väärikusega. Ja mis kõige tähtsam – lapsehoidjaid peab ka
toitma. Smithsonid varuvad oma sügavkülmikusse igasu-

gu suupisteid ja köögiletile jätavad nad suure karbitäie mik rolaineahjus valmistatavaid popkorne, selgeks tehes, et ma võin ka sõpru siia kutsuda, kui Sharon Jane magab. Mui dugi juhul, kui me oleme vaikselt ega tee palju müra ning pärast peseme nõudki ära. Olengust ei tohiks ka suurema sorti pidu kujuneda.

Saatsime Amandaga poisid kööki. Amanda usub siiralt, et mehed peavad tegelema mikrolaineahjuga. Mehed peaksid õppima ka nõusid pesema, pesu pesema ja mähkmeid vahetama. Smithsonite juures saavad Max ja Josh ainult mikroga hakkama.

Olles kahekesi elutoas, märkas Amanda harja, mille kaasa olin võtnud. Kohe, kui Sharon Jane oli magama jäänud, harjasin sellega oma juukseid lausa kakskümmend minutit. Et meelde tuletada, mis tunne oli, kui Dylan seda tegi.

Siis aga hakkasin päevikusse kirjutama.

"Sul on juuksed lahti," kommenteeris Amanda. Ta vaikis hetkeks ja silmitses harja. "See on uus." Ta võttis selle kätte ja tõmbas läbi oma pikkade siidiste juuste. Amanda kannab alati oma juukseid lahtisena.

Sel hetkel tahtis osake minust talle kõik ära rääkida... mis tunne oli vaadata Dylanit näitlemas, kui ehe ta tundus, kuidas ta teatrist kõike võimalikku teadis. Kuidas ma pole eluski kedagi sellist kohanud, kui hellad ta käed olid, kui ta mu juukseid kammis.

Mu põsed hakkasid selle mõttest punetama. Ma ei saa-

nud Amandale mitte midagi rääkida. Talle ei meeldinud Dylan. Tema meelest peaksin Joshi armastama.

"Ma pole sind kaua aega lahtiste juustega näinud," ütles ta tagasi astudes. Amanda viskas harja sohvale, toppis näpud vööaasadesse ja silmitses mind. Noogutades lisas: "Mulle meeldib. See näib teistsugusena... aga miks sa alles nüüd neid muuta otsustasid?"

Sisemuses ma piinlesin. Tundsin nagu oleks mul otsaees neoonsilt: DYLAN = MUUTUS.

Neelatasin ja mõtlesin midagi kähku välja. "Roll... Judi soovitas, et prooviksin mis tunde see annab," vastasin talle ausalt. "Muinasjuttude kangelannadel on ju alati juuksed lahti."

Amnada naeris südamest. "Õige." Ta potsatas lähimasse tooli ja raputas pead. "Kas sa mäletad, kui me seitsmesed olime ja sina otsustasid oma juukseid niikaua kasvatada, kuni nad su jalgeni on, et sa saaksid printsess olla?"

"Mina ütlesin nii?"

"Jah ja sa ei pidanud neid kunagi lõikama. Ja sa peaaegu polegi neid peale seda lõiganud." Ta viskas tennised jalast ja asetas jalad kohvilauale. "Ja sa vist ei lõika ka mitte kunagi."

"Ei tee mida mitte kunagi?" küsis Josh tuppa sisenedes.

"Lõika oma juukseid."

"Ära lõika. Need on mingil määral nagu romantilised," ütles Josh, visates endale peotäie popkorni suhu. Ta pani kausi lauale, lükates Amanda jalad eemale.

"Lõikan küll, kui tahan!" ütlesin isegi üllatudes, kui t
ravalt see kõlas.

Joshi pööritas silmi.

"Ära muretse Josh. Naomi ei lõika neid, ta vihkab muu
tusi."

"Rõõm kuulda," lausus Josh irvitades. Ta tõmbas min
enda kõrvale diivanile. Ettevaatlikult lükkas ta mu juukse
näo eest ära ja silitas põski. Teise käe kaevas ta popkorn
kaussi.

"Ma võin teid lähimatel päevadel üllatada," ütlesin Josh
käte vahelt välja vingerdades ja diivanilt püsti tõustes. Mu
oli küllalt sellest, et kõik pidasid mind nii ettearvatavak
"Äkki ajan kõik maha!" ähvardasin oma juukseid pat
punudes.

Amanda tegi tuututavat häält.

Max purskas naerma.

Josh klõpsutas telekapulti: "Ei, see pole sinu stiil," mõm
ses ta, olles endas täiesti kindel.

Mu kõhus keeras, kui ma käe tasku bareti järele pistsin
Ma ei tahtnud, et keegi peale Dylani mu juukseid puutub

Ma istusin vaibale ja hakkasin lapse mänguasju kast
panema. Mõtlesin kui vastik inimene ma ikka olen. Nei
inimesi siin olen terve elu tundnud, kuid hetkel tundusi
nad kolme võhivõõrana. Nad arvasid, et tunnevad mind
ent neil polnud aimugi, mis minu elus või minu südame
parasjagu toimus.

Vaadates Joshi, tundsin esile kerkivat süütunnet. Ma tead

in, et ei ole temasse armunud, ta pole just eriti romantiline
aik, aga me meeldisime teineteisele. Me nagu käisime või
midagi. Hakkasin mõtlema, mida see "midagi" tähendas
Joshile ja mulle. Seejärel kandusid mu mõtted Dylanile,
huvitav, mis ta praegu tegi…

Ma juurdlesin, miks iga teine mõte seostus Dylaniga?
Ma peaks olema diivanil ja kaisutama Joshi. Selle asemel
olin ohutult toa teises otsas ja kallistasin Dylanit, unistus-
ses muidugi.

"Naomi," ütles Josh.

Ma võpatasin.

"Sa näed täna väga teistsugune välja… Sa oled…," ta
vaikis, et leida sobiv sõna.

Süüdi, *sosistasin endale.*

"Õnnelik."

"Õnnelik?" kordasin teda vaadates.

"Mis selles nii teisiti on?" küsis Max kampsuni lukku
lahti teha.

Amanda vaatas mind uurivalt. "Minu meelest on Naomi
näitlemisse armunud."

Sulgesin Sharon Jane'i mänguasjakasti. "Nagu tavali-
selt," proovisin ma oma häält normaalsena hoida, "on
Amandal jälle õigus."

Poisid jälgisid mingit saadet. Amanda jälgis mind. "Sa
pole täna Dylanist midagi rääkinud," ütles ta minu kõrvale
vaibale istudes. Ta lehitses ühte lasteraamatut. Mul oli täiesti
selge, et ta tahtis midagi konkreetset teada saada.

"Mis seal rääkida? Me harjutasime etenduse jaoks n
samu vanu stseene. Enamasti Dave Martiniga, Kauni
isaga."

"Ma arvasin, et täna oli see tähtis päev."

Mul polnud aimugi, millest ta räägib.

Amanda kallutas end ettepoole ja sikutas õrnalt mu p
si. "Kas sa oled unustanud S-päeva? Suudluse päeva?"

"Nagu sa laseksid!" sähvasin talle vastu. Kaevasin o
varbad sügavale vaipa. Unustanud? Terve nädala olin s
momenti, mil pean Dylaniga suudlema, kartnud. Ja ni
kui olin teda peaaegu suudelnud, kartsin veel rohkem.
ei kujuta ette, kuidas suudan teeselda, et suudlen Kole
kui tegelikult lootsin südamest, et Dylan ise mind suud

"Ma ei kadesta sind."

"Ta ei ole ju inetu, Amanda."

"Inetu? Ei, ta on kena… kui sulle meeldib tema t
Mina isiklikult arvan, et ta ei saa Joshi välimuse kõrval
Mul on aga selline tunne, et ta on silmakirjalik…eba
Ma ka ei tea. Äkki kõik näitlejad ongi sellised."

"Sellised?" ütlesin end sirgu ajades. Ma polnud kin
et tahtsin Amanda teooriat näitlejate kohta kuulda.

"Sa nagu ei tea kunagi, kellega räägid."

Kas ma ise polnud enne, pärastlõunal sedasama m
nud? Kas Dylan peaaegu suudles mind või ma lihtsalt
jutasin seda ette? Kas ta tõesti suutis oma tunded nii ki
ti peita? Mina küll mitte. Või kas tal üldse olid mingid
ded, mida peita?

"Sa tead ju küll mida ma mõtlen… näitlejate kohta. Dylan
on just selline, kas pole? Ühel hetkel rattur, teisel…"

"Amanda, kas keegi on sulle kunagi öelnud, et sa räägid
liiga palju?" küsisin püsti hüpates. "Dylan on see, kes ta
on. Pealegi ma ei suudlegi teda, ma suudlen Koletist. Mäle-
tad? See kõik on ettekujutlus, etendus. Ma tunnen nendest
proovidest rõõmu ja mul hakkab juba sinupoolsest mees-
peaosatäitja halvustamisest hing täis saama."

"Sa ei pea nii kaitsma," väitis ta.

"Ma ei ole kaitsev," nähvasin talle vastu. "Mul hakkab
lihtsalt siiber saama sellest, et sa käitud, nagu teaksid kõi-
ke."

"Ma tean sind, Naomi." Kulme kergitades, jälgis ta mind.

"Äkki ikkagi mitte," pomisesin omaette, kui ta Maxi juur-
de marssis ja ta sülle istus.

Viies peatükk

"Üks nädal ja kolm päeva. Usud sa seda, et me oleme teineteist vaid natuke üle nädala tundnud?" Dylani hääl kõlas üle Pizza Palace'i.

Oli reede ja ta viis mind kooliterritooriumilt lõunale. Koolireegel oli, et keskkooliõpilased ega lõpetajad ei tohtinud kooli ajal territooriumilt lahkuda, nii et ma polnud kunagi enne söönud lõunat kusagil mujal peale koolisööklas. Dylan ütles, et mul oleks aeg õppida reegleid eirama. Oli aeg, et tähistada meie nädalast tutvust. Meie uut sõprust.

"Üks nädal, kolm päeva, neli tundi ja kakskümmend minutit," ütlesin ma talle. Tahtsin sellega öelda, et olen lugenud igat vaimustavat minutit. Sellest hoolimata kartsin, et mõni õpetaja mind siin märkab. Ma kartsin kohutavalt pärast tunde jäämist.

Teine osake minust oli põnevil, sest tegin midagi natuke ohtlikku.

Kuid suurem osa minust oli lihtsalt hämmastunud selleest, kui hea tunne oli istuda Dylani vastas.

Dylani näos vilksatas naeratus. "Tore, et sa järge pead." Ta asetas oma küünarnukid lauale ja toetus minu vastu.

Hingasin sügavalt sisse, sundides end tagasi hoidma. Mis oli küll minuga juhtumas?

"Minu elu enne seda näidendit oli haletsusväärne ja igav."

"Ma ei usu seda."

"Ohoo. Väga tähelepanelik inimene," ütles ta ja toetus tagasi, et ettekandja saaks meie pitsa lauale panna. Ta ulatas mulle viilu ja võttis siis endalegi ühe. "Ma lihtsalt tahtsin teda, kas sa hoolid."

Ma viskasin teda kõrreümbrisega.

Ta viskas selle tagasi ja jätkas. "Elu ei ole olnud igav, mulle meeldib Revere keskkool. Mulle isegi meeldib oma isaga koos elada. Aga ma olen ka palju kindlam, et siin on turvalisem elada juba sellepärast, et tunnen sind, saan minna iga päev kooli ja näha sind."

"Enne etendust ei näinud ma sind kuskil." See mõte hämmastas mind ikka. Meie kool on üüratu, aga kuidas sain ma mitte tähele panna sellist inimest nagu Dylan?

"Mina ka. Ma mõtlen, ma ei näinud sind ka kunagi. Ma olin vist pime." Ta koputas oma kõrrega nagu pime mees üle laua ja lennutas mu pitsatükilt ühe *pepperoni* eest.

Lõin ta kõrre minema. Ta viskas selle *pepperoni* endale eest ja naeratas.

Ma naeratasin vastu. Kas naersin enne Dylaniga tutv
mist ka nii palju?

"Sa elad oma isaga," laususin. "Sa mainisid seda…"
sin selle lause õhku rippuma. Ma ikka veel ei teadnud
mast eriti midagi, välja arvatud tema kiindumus näitlem
vastu. Ja et tema lemmikpitsal on topeltjuust, lihapallid
vorst. Justnagu minulgi. Vahel mõtlesin, et kes see õ
Dylan ikka on: raske oli vahet teha õigel temal ja näitlev
temal.

"Jah, ma elan oma isaga," ta noogutas. Ta nokkis o
pitsaviilult vorstitükke ja asetas need minu omale. "
kolisin siia tema juurde, kui ema otsustas uuesti abiellu
Mulle ei meeldi see mees, kellega ta abiellub." Hetkeks
Dylani hääl madal ja vaikne.

"Pole kerge oma elu muuta, kui hakkad kooli lõpe
ma," ütlesin talle, lootes, et ta räägib endast rohkem,
dast enne Masques'sse tulekut, endast enne Revere ke
kooli tulekut. Enne minu tundmist.

"Ei, ei ole." Ta vaikis just niikauaks, et uut pitsav
võtta. "Ja välja arvatud Masques, pole mul ringide ega k
bide jaoks rohkem aega. Ega lihtsalt ringiujmerdam
jaoks." Ta tundus väga teadlik olevat.

"Sinu töö…"

"Jah." Ta vaikis jälle. "Ma töötan oma isa juures poe
Ta toksis kõrrega vastu oma klaasi. "Mu isa on remon
mees… hea remondimees," lisas ta, kuid see kostis kui
gi kaitsvalt.

"Ma olen kuulnud."

Ta vaatas mind tungiva pilguga.

"Tal on Double-R'i parandus ja Fix-It'i pood Keaton Corners'is, eks? Tähendab, seal sa ju elad." Üritasin ruttu oma viga parandada. Ma pole Dylanile kunagi öelnud, et olen oma sõpradelt tema kohta midagi kuulnud.

Ta rahunes. "Just seal. Teisel pool linna."

Lõpuks sain aru, miks ta nii kaitsev oli. Ta pidas ennast inimeseks, kes on valel pool rööpaid. Mõistsin ka seda, et arvatavasti mõtlesid Amanda, Josh ja isegi Max nii. Meie vanemad on arstid ja juristid, kohtunik Munoz kandideerib järgmine aasta linnapea kohale.

Dylani isa aga parandas nende muruniidukeid, lumepuhasteid ja miksereid.

"Ei," ütlesin vaguralt, "täiesti teises linnas. Sa ei tunne veel kohalikku geograafiat." Peatusin, et jakki selga tõmmata.

"Tean sellest juba küllalt." Tema hääletoon polnud just eriti särtsakas.

Siis tegin midagi, mida ma pole eluski teinud. Nädal enne, neli päeva enne oleksin ma teeselnud, et ei tea millest ta räägib, lihtsalt, et ta tundeid säästa, et stseeni ära hoida. Aga nüüd, peale paari piiranguteta ole-vabalt-päeva ja näitlemist koos Dylaniga, ei olnud ma enam seesama vana viisakas ärme-tee-suurt-numbrit-sorti inimene. Olin saanud tüdrukuks, kes meelsamini kandis juukseid lahti.

"Kuula nüüd, Dylan Russo," ütlesin talle oma juukseid

jakile kukkuda lastes ja kotti selga tõmmates, "kus igan
sa elad, ma olen ikka su sõber. Keaton Corners on sa
hea koht kui iga teinegi."

Ta tõusis püsti ja vaatas mulle otse silma. "Kuidas
küll teadsin, et sa seda ütled?"

Ma keerasin ennast ruttu ringi ja vaatasin kella. Mõtt
Keaton Corners'ist ja Dylanist haihtusid. "Kell on üks.
jään sotsiaalõpetusse hiljaks!"

Jooksime võidu üle parkimisplatsi eesukse juurde. Ju
siis, kui eeskoridori jõudsime, helises teine hoiatuskell. "
ei, nüüd on mu pahandusi!" nuuksusin.

"Minul on nüüd pahandusi!" ulgus ta mind matkid
vastu.

Heitsin talle kiire pilgu ja tormasin siis oma kapi juurd
Kõik mu õhtupoolsete tundide õpikud olid seal sees. Siin
olnud aega naljatamiseks või teatrimängudeks.

Ta tuli mulle järgi. Mulle tundus, nagu oleks ta mu kõ
dimist järgi ahvinud.

"Kas sina pole kuskile hiljaks jäänud?" küsisin. Ta to
tus minu kõrval oleva kapi vastu ja vaatas huviga. Mul lä
luku kood kahel korral segamini. Kui ma lõpuks luku lah
sain, ei avanenud uks. Dylan lükkas mind hellalt kõrvale
lõi õrnalt kappi. Uks hüppas seletamatul kombel lahti.

Ta seisis selle ette ega lasknud mul jakki ära panna ni
raamatuid võtta. "Mul on vaba tund, õppimiseks. Et m
Bothwraith selgeks saada. Meil on täna tähtsad stseen
ees, kas sa tead," ütles ta rahuliku häälega.

Ma hingasin kähku sisse. "Just. Täna. Ma unustasin." Ma olin tõesti unustanud. Kuigi sel hetkel, kui Dylani nägu oli vaid paar sentimeetrit minu ninast eemal, ei saanud ma aru, kuidas olin nii teinud.

Täna on S-päev. Suudlemise päev.

Viimane kell plärises. "Ma pean nüüd jooksma," üritasin talle selgeks teha. Sellest hoolimata jäin liikumatult sinna seisma.

"Panin tähele jah," vastas ta naeratades. Tundus, nagu hoiaks ta end väga tagasi, et mitte minu üle naerma haka-ta.

"Ma jään sotsiaalõpetusse väga hiljaks. Ma jään pärast tunde."

"Tundub hea kogemusena. Ma jään sotsiaalõpetusse *väga* hiljaks. Ma jään pärast tunde."

"Lõpeta, Dylan!" karjatasin. Ta seisis ikka mu kapi ees.

"Ma olen kindel, et saad selles tunnis ainult viisi."

Pööritasin silmi. "Ja siis?"

"Kuidas oleks veel ühe uue kogemusega–"

"Näiteks milline?" Üritasin temast mööda põigata, aga see ei õnnestunud. Ta isegi ei liigutanud.

"Mis on olnud kõige hullumeelsem asi, millest sa unistanud oled?" ei andnud ta mulle küllalt aega, et isegi puhastada. "Ma pean silmas *seaduslikku* unistust." Ta vaikis vaid hetkeks. "Miski, mida keegi sinust ealeski ei usuks."

Ma mõtlesin terve sekundi. "Oma juuksed ära lõigata!" pahvatasin ja panin siis kähku käe suu ette. Kuidas sain ma öelda seda Dylan'ile, kes oli mu juustesse kiindunud rohkem kui kunagi varem?

Ma olin sõnatu.

"Kas sa tead seda minimarketit kooli taga?"

"Shear Madness?" mul oli tunne, nagu oleksin mingitel ameerika mägedel täis kiirusega.

"Just. Mu kasuema käib seal. Nad lõikavad poole tunniga kümne dollari eest, sa puudud ainult ühest tunnist," lisas ta kavalalt. "Mõtle, mida inimesed arvavad, kui nad sind näevad!"

Teadsin, et oleksin pidanud ütlema ei. Ent samas, miks ei võiks ma seda teha? Ma hammustasin huulde. "Puudu da tunnist, et juuksurisse minna!" ütlesin üllatunult. Järsku tuli mulle meelde Amanda. *"Ta ei lõika neid kunagi!"* Tema ilme, kui ta õhtul minu juurde tuleb, oleks seda väärt.

"Jah, tunnist puududa." Ta pilkas mu hirmunud tooni. Siis sasis ta mu juukseid ja tuli kapi eest ära. Ta hääl pehmenes ja see tundus peaaegu igatsevana. "On ilus päev ja…"

"Ma pole elus ühestki tunnist puudunud."

"Ükskord on ikka esimene kord…"

"Aga mis siis, kui me vahele jääme?"

"Usu mind – me ei jää. Me läheme üle tagumise parkla, sellest majast mööda ja piki jõge. Jõgi läheb täpselt

Plymouth'i minimarketini. Me võime niikaua teksti korrata, kuni nad sinuni jõuavad." Ta ulatas mulle käe.

Ma kahtlesin vaid hetke. Haarasin siis tema käe ja hoidsin sellest tugevasti kinni. Minus tekkis tunne, nagu hakkaks minu elu suurim seiklus.

"Puudu järgmisest tunnist ka!" soovitas Dylan nelikümmend minutit hiljem, kui me koridori tagasi lipsasime. "Sul on vaja veel vähemalt ühte tundi, et uue endaga ära harjuda!" Dylan naeris, kuid ei suutnud oma silmi minu näolt ära pöörata. Ta jumaldas mu uut soengut,

Seda tegin ka mina. Eriti veel peale seda, kui ta ütles, et sellega on mu silmad suured.

Ma tunnistan, et mul tekkis aina enam kiusatus. Ma ei suutnud ette kujutada, et jätan Dylani siia ja lähen prantsuse keelde. Minu uue soenguga läks vaid kakskümmend minutit, ülejäänud aja olime jõe ääres ja kordasime tekste. Tundsin end ikka olevat seotud Dylaniga, või Koletisega. Tegelikult ei olnud ma kindel kummaga.

"Mitte et ma tahaks, et teeksid seda, mida hiljem kahetsed…" naeratus väreles Dylani huultel.

Raputasin pead eitavalt – reaalsus kutsus. Ma taltsutasin oma illusioone olla iga päev, terve elu Dylaniga koos ja ohkasin. "See oli tore, aga ära meelita mind. Palun."

"Lihtsalt küsisin," ütles Dylan, suutmata oma silmi minu küljest lahti saada.

See, kuidas ta mind silmitses, pani mind punastama.

Hetkeks oli mul selline tunne, nagu oleksime ikka selle stseenis, mida just olime harjutanud. Stseen, kus Kaunitar hakkab mõistma, et Koletis ei olegi nii õudne elajas ja see saab tema esimese haletsuse osaliseks.

"Ma ei saa. Ma parem ei jää ka hiljaks. Monsieur Monet ei taha, et me isegi siis tunnist puudume, kui haigeks oleme jäänud või midagi sellist."

"*Okay,*" ütles ta selle peale ja taganes vastassuunda. "Läheme mõnikord jälle lõunale."

"Olgu… aga ma pole kindel, et teine kord enam kooli alalt ära tahan minna."

"Või tunnist puududa."

Me olime teineteisest hea paari meetri kaugusel, aga prantsuse keele klassini oli maad veel rohkem. Peaaegu mitte kedagi polnud enam koridorides.

"Hiljem näeme!" hüüdis ta tagant järgi. Ta hääl kajas kappidega ääristatud koridoris.

"Hiljem! Teatris." Ma olin lennus. Nelikümmend viis minuti hiljem. Ma vaatasin talle ikka veel tagant järele.

Dylan ei pannud tähelegi.

Ma keerasin esimesest koridorist vasakule ja hakkasin täie kiirusega jooksma, joostes peaaegu pikali mr Wernet koridori korrapidaja.

"Naomi Peters?" Ta uuris mind, nagu poleks võimelin mind ära tundma. Ma rõõmustasin sisimas. Ma nägin n teistsugune välja. "Kas sa oled hiljaks jäänud?" küsis ta šokeeritud häälega.

"Ainult natukene," vastasin ma talle. Ta oleks vist südameataki saanud, kui oleks mind eelmine tund puudumas näinud ja veel koos Dylaniga. Olin sellest mõttest ikka veel näost valge, kui jõudsin klassi.

Kõik istusid oma kohtadel.

"*Bonjour, M*ademoiselle Peters," ütles Monsieur Manet. "Sa oled täna natuke hiljaks jäänud, un peu tard, non? Uus soeng?" lisas ta kergitatud kulmudega. *"Tres chic!"*

"Ah jaa… see tähendab, *oui*, see tähendab, *merci*." Ma kukutasin end oma kohale esimese ritta, täpselt Joshi kõrvale.

Vaatasin teda. Ta põrnitses mind vastu, vahtides mu juukseid. Ma sain aru, et talle mu uus välimus ei meeldinud. Siis jälgis ta mu kätt. Hoidsin ikka käes tekstiraamatu koopiat, tegelikult Dylani oma. Tema nimi oli suurelt kaanele ja küljele trükitud, selgelt nagu vesi. Puna-roheline salvrätik paistis välja lehekülje vahelt, mille olin märkinud harjutatuks.

Monsieur Manet köhis hääle puhtaks. *"Maintenant,* nüüd, kuna Mademoiselle Peters jäi *un peu tard,* natuke hiljaks, pean ma ülesannet uuesti kordama. Mademoiselle, meil on *un petit* vestlus. Te peate mängima, nagu oleksite restoranis. Üks teist on kelner, teine klient. Teil on partner Monsieur Davidson, *oui*?"

"Ah… jah…*oui*…Josh." Libistasin tekstiraamatu kotti ja avasin prantsuse keele töövihiku, mu käed värisesid ja paberil olevad sõnad paistsid udusena. Salvrätik andis mind välja: Josh sai kindlasti aru, et olin pitsat söömas käinud.

Raamat näitas kohe, kellega olin seda lõunavaheajal söö-
mas käinud ja kellega olin pärast koos olnud. Tundsin end
järsku alatuna. See oli õudne tunne.

Josh saatis mulle kirjakese, tegin selle lahti.

Mina olin kohvikus.
KUS SINA OLID?!!!!!!!
Ja.... MIS SU JUUSTEGA JUHTUS??????????

Seitse hüüumärki. Ma lugesin need kahel korral üle, et
kindel olla. Et ma nendega kohvikus kokku ei saanud, ei
õigusta seitset hüüumärki. Ja kümme küsimärki oli sol-
vang, mida ma ei kavatse taluda.

Ma ei uskunud, et Josh endast nii väljas on. Vaatasin
uuesti tema poole.

Kuid ta vältis mu silmi. Ta raputas vastikusest oma pead
ja keeras oma tooli minu omaga vastakuti.

"Meil on täpselt viisteist minutit aega, et seda dialoogi
harjutada. Siis peame juba selle klassile ette kandma," mär-
kis Josh läbi kokkusurutud huulte.

Kõik teised olid juba paarides ja pomisesid oma dialooge.

"*Bonjour,* Madamoiselle," alustas Josh pehme kuid te-
rava häälega.

"Sa oled kelner?"

"Oui, je suis votre garēon ce soir."

Ta võis öelda, et ta on kelner, aga kostis nii, nagu oleks
ta öelnud, et tahab mind ära kägistada.

"Josh," sosistasin talle, "ma ei tea miks sa minu peale
nii tige oled."

"*Parlez-vous seulement français,* Madamoiselle
Naomi!" segas õpetaja vahele, et meelde tuletada ainult
prantsuse keele kasutuse nõuet. Ta jalutas ümber klassi ja
kuulas erinevaid vestlusi.

"*Oui,* Monsieur." Ma teesklesin, nagu vaataksin raa-
matusse, kuni ta oli ohutus kauguses.

"Ma polegi nii tige, pigem hämmastunud. Kus sa olnud
oled?" nõudis Josh.

"Sa näed väga imelik välja. Mis sind su juukseid lõika-
ma pani?" Ta hääl kostis solvatuna, nagu oleks ma tema
juukseid lõiganud või midagi sellist.

Enne kui suutsin sellele küsimusele vastamisest üldse
mõtlemagi hakata, jätkas Josh. "Sind polnud sotsõppes.
Amanda käis enne bioloogialaborisse minekut minu juu-
rest läbi ja ütles, et sa polnud seal ka."

"Seal ka?"

"Sind ei olnud lõunal."

"Lihtsalt ei olnud kohvikus."

"Ma ei suuda uskuda, et sa nii käitud."

"Mismoodi?" vaidlesin talle vastu.

Meil oli esimene tõeline tüli. Ja kõik hakkasid seda tähe-
le panema.

Jessica Bartoli ja Ann Brunswick tõstsid pead oma dia-
loogide kohalt ja vahtisid meid suud ammuli.

"Ärge toppige oma nina siia," nähvasin neile. Nad kee-
rasid ümber ja ma näitasin neile selja tagant keelt.

Josh näis hirmununa.

"Ma käisin lihtsalt lõunal väljas pitsat söömas." Pigista-
sin seda kirja, mis oli ikka mu paremas käes.

"Sa läksid lubatud alalt välja," ütles ta selle peale oma
tooli tagasi lükates. Justnagu kooliterritooriumilt lahkumi-
ne oleks nakkav. "Keskkooliõpilased ei tee nii!"

"Mis siin siis nii hullu on?"

"See on reeglitevastane, Naomi. Ma ei teadnud, et oled
selline, kes reeglitest kinni ei pea. Ja sind polnud sotsõp-
pes, õigus? Ainult selle pärast, et selle Dylaniga seda eten-
dust harjutada! Kogu see teatrivärk hakkab juba üle pea
kasvama. Sa käitud nagu mõni särasilmne tuulepea."

"Ma pole tuulepea, Josh Davidson ja ma ei sure ära sel-
lepärast, et puudusin ühest tunnist. See pole ju suurem asi.
Ja pealegi, ma pole mingi suvaline isik," vastasin talle. "Ma
olen lihtsalt mina. Tahtsin lihtsalt lõunaks pitsat ja natuke
näidendi kallal harjutada." Ma ei lisanud seda, et puudusin
tunnist, et juuksurisse minna. Josh polnud selle kuulmi-
seks veel valmis.

"Aga ma ju ootasin sind." Järsku oli ta nagu natuke kurb.

Ma ragistasin oma ajusid, et meelde tuletada. "Kas meil
oli kohting kokku lepitud? Kas me pidime kohvikus kohtu-
ma?"

"Pidime?"

Ma noogutasin ja märkasin siis Monsieur Manet'd meie

poole tulemas. *"J'ai faim!"* Pöördusin tagasi dialoogi juur-
de. *"Je voudrais des pizza!"* Lisasin selle pitsasja lihtsalt
selleks, et Joshini jõuda. Ta läks näost punaseks.

Monsieur naeratas rahulolevalt, kui ta möödus.

"Ei, me ei pidanud, aga me oleme alati lõunastanud koos."
Ta vaatas taas minu poole. Ta ilme muutus haiget saanuks,
siis segaduses olevaks ja siis häirituks. "Kõik muretsesid,
et mis sinuga juhtunud on. Amanda oleks peaaegu läinud
kooliarsti juurde, sest sind polnud sotsõppes."

"Laske mul olla!"

Josh krimpsutas nina. "See pole aus, Amanda muret-
ses."

"Siin pole ju midagi, mille pärast muretseda. Mul oli liht-
salt tunne, et tahaks midagi vahelduseks teist moodi teha."

Josh heitis oma juuksed tagasi. Ta vaatas lakke, ta vaa-
tas maha, aga mitte mulle silma. "Ma mõtlesin lihtsalt, et
me sööme alati koos lõunat."

"Mitte alati, Josh. See lihtsalt tavaliselt juhtub nii. Aga
nüüd, selle etenduse pärast pean ma vahel lõuna ajal harju-
tama. Nagu täna." Ma ei harjutanud lõuna ajal mitte mida-
gi. Me lihtsalt lõbutsesime Dylaniga. Aga see-eest harjuta-
sime hiljem, väga tublisti. Ikkagi oli see vaid pooltõde ja
ma tundsin end ebamugavalt. "Ära ole alati kindel, et ma
tulen. *Okay*?"

Lõpuks vaatas Josh mu poole. Ta hammustas huulde.
"Muidugi, see tähendab, mis ma ikka su proovide ja muu-
de asjadega peale hakkan. See peab mulle sobima. Ma liht-

salt ei taha sind kaotada." Ta naeratas mulle ettevaat
kult.

Ma naeratasin vastu ja puudutasin ta varrukat. Tund
end järsku väga nukrana. Ma ei teadnud mida öelda. M
mõlemad teadsime, et ta on mind kaotamas.

Kuues peatükk

"LAVASUUDLUSED ON ALATI imelikud. Isegi siis, kui sa selles proff oled," ütles Judi Bender minule ja Dylanile. Ta oli ülejäänud näitlejad ära saatnud, teater oli tühi. Ainult Marnie ja ülejäänud lavameeskond haamerdas lava taga. "Laseme kõik oma tunded tuulde ja hakkame peale."

Meie tunded? Ma teadsin, et Dylan pidi ka midagi tundma, sest ta seisis väga jäigalt ja sirgelt *papier-mâché* roosipõõsa kõrval. Ta käed olid rinnal risti ning ta oli minu pilku vältinud juba viimased kümme minutit.

Minu tunded, ma polnud kindel, et praegu oleks õige aeg neid ülejäänud maailmale tutvustada. Pärast seda, kui Joshiga vaidlesin, oli minu elu pea peale pööratud koos segaste tunnetega. Enamasti halbadega.

Ta ütles midagi sellist, et minust oli saanud teistsugune inimene ja tal oli õigus. Enne tänast polnud ma kunagi ennast ebaausa või alatuna tundnud. Ma polnud ka enam kindel, et mulle meeldib see, mis minust kujunemas oli.

Dylani suudlemisest oli saanud asi, millest ma ise
mõelda ei osanud.

Ja Judi? Mis tunded saaksid temal küll olla? Ma vaata
tema poole. Ta pilk oli pööratud saali tagakülge, jälgid
viimaseid väljujaid. Judi ei teinud sellest suurt numbrit, a
ma mõistsin, et ta oli tänase proovi ettevaatlikult organ
seerinud. Esmalt massistseenid, seejärel katkendid mi
isa ja minuga abielluda tahtva kurja krahvi vahel. Kuni o
täitjaid jäi järele vaid kaks.

Jäi järele stseen, milles Koletis hakkab surema ja Kau
tar kiirustab teda päästma.

Kui saal oli tühi, lausus Judi :" Nii. Esmalt – lavasuudl
sed on üpriski tehnilised asjad, põhimõtteliselt peate te se
teesklema. Te kasutate kehakeelt, et panna publikut usk
ma midagi kuuma ja sügavat."

Mu näole tekkis grimass ja mul oli kohe kindlasti pal
Dylan tammus vasakult jalalt paremale. Kõigi meie kol
pilgud kohtusid ja me purskusime naerma.

"Nagu ma ütlesin, on parem kõik välja laduda. Se
juures pole mitte lavasuudlustest rääkimine problee
vaid nende elluviimine. Esmalt peate rolli sisse elam
Kaunitar," hakkas ta minuga rääkima nagu alati ke
stseeni.

Ta ajas mu lava kõrvale ja juhtis mu sisenemist. M
pidin jooksma madalate dekoratsioonide tagant üle väik
platvormi, siis jälle alla, et jääks mulje, nagu jooksek
Koletise aeda. Hoidsin Dana õmmeldud seeliku äärt ja joo

ja kukkudes ning komistades Dylani juurde. Ootasin, et
kogu mind peataks, et uuesti alustada.

Ma polnud kindlasti rollis sees.

Ma kukkusin Dylani kõrvale mitte just väga graatsili-
selt, ent küllalt kõvasti – mu põlved tegid valu. Suutsin
vaevalt "Ai" öelda. Dyanil olid vähemalt silmad kinni, kui-
gi ta süda peksis nii kõvasti, et ma peaaegu nägin seda läbi
ta pluusi tuksumas.

Olin nii närvis ning kummardasin üle Dylani, tõstsin ta
pea ja asetasin selle oma sülle, nagu pidi. Tundsin, kuidas
ta hingas sügavalt sisse, et lõdvestuda, pingest vabaneda.
Kummardusin ette ja suudlesin teda põsele.

"Ma ei mõelnud sedasorti suudlust, Naomi."

Vaatasin üles. Judi üritas tekitada midagi naeratusesar-
gast.

"Kas lähen uuesti välja ja alustan jälle?"

Ta ignoreeris seda lootvat nooti mu hääles. "Ei. Pole
vaja. Proovige ainult seda suudluse kohta."

Seekord suutsin ennast Koletist päästma kujutada. Suud-
lesin ta põske. Siis andsin musi ta huultele, need olid kül-
mad ega vastanud mulle. Hakkasin järsku kartma, suudle-
sin uuesti. Seekord tegi ta seda vastu. See oli viienda-klas-
si poiss-suudleb-tüdrukut-esimest-korda-sorti suudlus.
Oudne. Kuid ta jätkas stseeni: ta andis mulle käe ja ma
võngisin, et tõmban ta püsti. Nii jäime silmitsi. Dylan pani
oma käed mu ümber ja tõmbas mind lähemale. Esmalt
puudusid meie ninad, siis otsaesised.

"Ai!" oigas ta ning hüppas tagasi, nagu oleksin millegagi tohutu jõuga vastu pead löönud.

"Ai, sulle ka!" hüüdsin vastu oma otsaesist mas- des.

Meie huuled ei jõudnud isegi suudluskaugusesse

Judi naeris südamest. "Nagu ma juba ütlesin, see tub imelikuks." Ta lükkas meid rohkem kokku. "Väh hea, et olete ühepikkused, see muudab asjad lihtsam

"Ohtlikumaks tahtsid öelda," naljatas Dylan.

"Dylan," õpetas Judi "sa toetud nii, et sinu pea va tema näo publikult. Naomi, sina pane oma käed tem ber. Nii, ja lähenedes teineteisele," ta tõmbas meid tei sele lähemale, "sa praotad oma huuli, et publikule mulje, nagu oleksid tõesti kirglik. Ent teie huuled isegi puutuma, kui te ei taha. Publik teeb ülejäänu."

Me järgisime alandlikult Judi juhtnööre, samm-sam Dylan pani oma käe minu ümber nii, et mu nägu oli m gal määral varjatud. Avasime õrnalt suu ja me näod k sid, puutusid. Ta pööras mu ümber ja jäi seljaga pu poole, tema nägu oli minu oma kilbiks ja varjuks.

Seejärel suudles ta mind. Rohkem tundus see olev ne mops põsele, naljakas. Ma tundsin end väga ve õnneks polnud meie vahel enam pinget.

Tunnistan, et olin veidi pettunud.

Õnneks lõpetas Judi sellega proovi. Pärast riiete v mist kohtasin laval uuesti Dylanit, ta viskas endal selga. Ma tundsin end kergelt, kõik need eelnevad

mõtted olid kadunud. Ma ei muretsenud enam Joshi ja tema tunnete pärast. Ei pidanud ma ka enam muretsema Dylani laval suudlemise pärast.

"See polnud üldse halb," ütlesin Dylanile tema järel trepist alla ja mööda teatrikülgset vahekäiku minnes.

"Suur aitäh!" Dylan põntsatas rusikaga vastu oma sõrme. "Poiss solvub selle peale, kui teda hinnatakse kui *'pole paha'*."

Löön teda oma vihikutega. "Ma mõtlesin seda, et lavasuudlused polegi nii rasked, kui ma arvasin." Ma ei suutnud mõista, kui lihtne seda oli öelda.

"Ma ei usu, et need veel täiuslikud on," vastas ta selle peale. Me sammusime Judist mööda, kes istus märkmete põlvedel ja tegi märkmeid. "Aga aitaks, kui me mõlemad rolli sisse elaksime."

"Raske on vaatust keskelt alustada ja kohe Kaunitari või Kaunitse rolli sisse elada," ütlesin talle. Siis meenus mulle. "Sul on see raamat. Karakteri loomisest. Sa lubasid mulle seda laenata."

Dylan seisatas. "Ma unustasin selle täitsa ära. Sa peaksid tõesti seda sirvima."

"Too see järgmisesse proovi kaasa, esmaspäeva pärastlõunal."

Dylan noogutas ja lajatas vastu oma otsaesist. "Miks meil terve kogu nädalavahetus?" Ta kontrollis oma kella. "Ma pean täna õhtuses vahetuses. Ma ei pea seal enne poolt kuut olema või nii. Äkki ma viskan su koju ära ja teepeal

käime minu juurest läbi? Ma saan sulle selle raamatu kol
siis anda."

Enne kui sain jah või ei vastata… enne kui sidusin kõ
sõidu Dylani rattaga, vaatas Judi üles minu poole. "M
pole veel lõpetanud jutlust stseenist," lausus ta väga tav
lise häälega.

"Ei lõpetanud?" vaatas Dylan segaduses minu poole. M
taganesime veidi vahekäiku pidi ja toetusime Judi vas
oleva seina vastu.

"Nagu kõike muudki," ütles ta kergelt, "harjutamine te
meistriks ja see käib ka lavasuudluste kohta. Kuid näitlej
satuvad tihti pahandustesse, kui unustavad, et lavasuudl
sed on lihtsalt lavasuudlused, miski mis juhtub laval kai
tegelaskuju vahel."

Kas Judi oli midagi minu ja Dylani vahel näinud? Mill
ta rääkis?

Dylan üllatas mind. Ta ajas selja sirgu ja vaatas Judi
otse silma. "Sa mõtled, et kui ollakse nii pidevalt koo
inimesed-näitlejad, hakatakse mõtlema millestki enam
kui sõprusest?"

Judi kihistas naerda. "Võib ka nii öelda. Aga paistab,
sinna juurde ei käi palju *mõtlemist*. Te jagate teatris ko
töötades väga erilist suhet. Sa näed mõningaid külgi, mi
pead teise hingeks, kuid need on tegelikult osad andest

Ma vist näisin väga segaduses olevana. Judi sirutas k
ja sikutas mind õrnalt varrukast. "Ära ole nii tõsine, Naom
Ma lihtsalt jagan keskkooli näiteringi juhendaja nõuann

heiatust. Sa paistad vägagi mõistliku inimesena. *Sõpradeks* saamises pole midagi halba."

Tahtsin vältida igat pisematki rõhku sõnal *sõbrad*. Kuigi ma ei suutnud. Ta muretses selle pärast, et mina ja Dylan seome endid.

"Pole vaja muretseda," sõnasin talle rõõmsalt. "Lihtsalt-sõbrad; siin pole millegi pärast muretseda."

"Väga hea, näeme esmaspäeval," ütles ta. "Ja proovi homsesse kostüümiproovi jõuda, Naomi. See ei võta kaua aega."

"Parem oleks," pomisesin omaette saalist välja, suundudes koridori. "Mul on nii palju koduseid töid."

"Ka sa ikka tahad seda raamatut minu poolt ära tuua?" küsis Dylan.

"Õigus jah! Emm… oleks tore," tunnistasin jokutades. "Aga ma pole ennem kunagi mootorrattaga sõitnud."

Dylani silmad sätendasid. "Siis pakun ma sulle esmavõimaluse."

"Ma ei tea…, see tähendab, mu…"

Dylan ei lasknud mul isegi lõpetada seda, kuidas mu isa mind maha lööb, kui mootorratas mind enne ei tapa. "Ma tean. Sa kindlasti kardad. Kõik kardavad esimene kord. Isegi *moi*! Mu isa õpetas mind sõitma. Ta on ratturiteklubi liige."

Nägemused grungelikest ratturitest Pulito ees käisid mu silme eest läbi.

Dylan nagu luges mu mõtteid. "Mitte sedasorti klubis

nagu sa silmas pead. Mr. Gates pangast on selle klubi pre-
sident." Ta naeris mu näoilme peale.

"Sa teed nalja."

Ta raputas pead ja tegi ukse lahti. Külm tuuleiil tervitas
meid. Taevas oli eresinine ja päike ikka paistis, kuigi oli
juba madalale vajunud. Oli tunne, nagu oleks jälle novem-
ber.

"Kas rattaga külm ei ole?"

"Ära loodagi, ma ei lase sind nii kergelt minema. Liht-
salt tõmba lukk kinni. Mul on ekstrasall ja -kiiver." Mi
kõndisime ta Harley juurde. Mulle meeldis, et tal oli ratas.
"Ma ei ela nii kaugel. Ja ma tean teist teed sinna, kus sa
elad. Old Town Road, eks?"

Ma noogutasin. "Mulle vist ei meeldi see," ütlesin talle,
kui ta mu kiivrit kinni aitas panna. Ta seletas kähku, kuidas
kurvides tema vastu toetada ja et ta ei sõida eriti kiiresti.

"Sa võid mind usaldada."

Nii hirmul kui ma ka polnud, tundsin järsku, et tahan
midagi uut ja teistlaadset proovida. Lihtsalt, et saada tun-
net.

Ma proovisin näitlemist ja siiani oli see olnud imeline
uus kogemus. Ma puudusin tunnist ja käisin koolialast väl-
jas lõunal. Äkki olin ma sündinud mootorrattaga sõitma,
aga ma lihtsalt ei teadnud seda veel.

Dylan käivitas mootorit paar korda ning põikas seejärel
tipptunni liiklusesse. Ma sulgesin oma silmad ja tundsin

karjet tõusmas huultele. Kuid ma olin Dylanist kinnihoid-
misesse ja enda karastamisse tuule ja müra vastu nii süve-
nenud, et mus pakitsev hääl lihtsalt vaibus.

See oli mu esimene sõit mootorrattal, esimesed viis mi-
nutit sellest olid kohutavad. Mootorimüra, tunne, et su jal-
ge all pole miskit – ja see maantee. Ma klammerdusin Dylani
külge, nagu oleks ta päästevest selles hilisõhtuses edasi-
tagasi rändavate inimeste tormis. Kuid kohe kui pöörasime
väiksemale ja vaiksemale tänavale, tundsin sellest sõidust
mõnu.

"Mulle meeldib see," proovisin ma talle öelda, aga Dylan
vist ei kuulnud seda läbi oma kiivri. *See võib olla mu esi-
mene kord Harley seljas, aga kindlasti pole see viimane.*
Ümber nurga sõites ja Dylani isa poe puna-sinist silti nä-
hes, nautisin ma juba iga viimast kui hetke.

Kui ainult Amanda mind praegu näeks! Esmalt ta mi-
nestaks maha. Teiseks tõuseks ta püsti ja hakkaks kõigile
oma tuttavatele kuulutama seda, alustades Joshiga, et Naomi
Peters on tõesti segi.

Ma nautisin seda ajutist paha tüdruku imagot, kuni Dylan
peatus. Ma viskasin oma pea kuklasse ja naersin. Ma ei
olnud midagi halvasti ega valesti. Ma lihtsalt lõbutsesin,
proovisin uusi asju. Proovisin leida seda õiget Naomi
Peters'it.

Seitsmes peatükk

"Ütle, et sulle meeldis see!" ütles Dylan, kui me tem
isa remonditöökoja ees motikalt maha hüppasime. Ta tõ
tis käed taeva poole. "Kas see pole võimas tunne? Tuul
näos, tee ees vihisemas. See vabadus."

"Mulle meeldis see, mulle meeldis."

Dylan naeris. Ma võtsin kiivri peast ja katsusin oma põsk
need olid kuumad ja tuulepõlenud. Raputasin oma juuk
seid, ikka veel üllatunud oma pea kerguse üle nüüd, ku
juuksed olid lühikesed. Meie peade kohal kõikus oma hi
gedel see puna-sinine silt ja ma otsustasin, et mulle meel
dib see koht.

Dylan veeretas oma ratta mööda ühest tarast, millel o
silt RENTIMISEKS, ja parkis selle ühe väikese trakto
kõrvale. Vaatasin ringi, et leida ta isa maja.

Pood oli maja osa. Õhus oli õrnalt tunda värvi ja lahu
ning vana kummi lõhna. Väike kahekordne eraldi seis
ehitis tegi poest maja ja pikad tammepuud moodusta

maja taga rea. Läbi kuivanud pruunide lehtede nägin keskmise suurusega valget maja. Veranda katus kõikus väheke, ent see oli täpselt selline, nagu ma olin ette kujutanud.

Dylan läks poe külje peale. Tagauks oli praokil, ja aknast paistsid varuosi täis sahtlid ning muu jura. Sinna poole liikudes vilistas ta "Kaunitari ja Koletise" tunnusmelooodiat. Tema kõnnakus oli kergust ja ta silmad särasid. Ta vaatas puid, seejärel varuosade kuuri. Siis suundusid ta silmad külmunud krüsanteemide puhmale. Kui meie pilgud kohtusid, läks ta naeratus veelgi laiemaks: "Siin see ongi, siin ma elan."

Ma noogutasin ja suundusin sissekäidud teele, mis viis valge vana maja poole.

"Vale tee!" Ta pani oma käed mu õlule ja juhtis mind jälle poe poole. "Natuke läheb aega, enne kui raamatu toon."

"Sa elad poe kohal?" ma olin üllatunud. Vaatasin üles ja märkasin teise korruse akna ees punaseruudulisi kohvikuitkke kardinaid. Ühe hullumeelse hetke jooksul mõtlesin, et kogu see perekond elab kokku surutuna poe kohal.

"Kindlasti. Mu isal on Millie, oma naisega, täiesti teine perekond – mul on kaks poolõde ja -venda. Maja on väike ja kui ma augustis siia kolisin, otsustasid nad, et olen külalt vana elamaks omaette. Ma logelen tihti majas ringi, aga siin on minu oma kodu. Pole eriti küll millegagi kiidelda, aga mulle meeldib." Minuga rääkides tegi ta maja külje peal ukse lukust lahti. Kitsas puust trepp läks teisele korrusele.

"Ma olen vist üliõnnelik," ütles ta mulle kolmandalt astmelt alla vaadates. "Mul on igas suhtes parim. Mul on küllalt ruumi, et hingata ja mõelda ja laste juurest ära saada, ja samas ei pea ma olema täielikult üksi." Ta läks edasi ülespoole.

Seisin kui needitult ukse ees. Hoidsin seda lahti ja mu suu hakkas kuivama. Mida ma küll teen? Ma polnud kunagi üksi ühegi poisi koju enne läinud. Joshi või Maxi juures olime alati köögis või elutoas.

"Kas tuled ka üles?" Dylan vaatas alla. Ta nägu oli pimeduses.

Tundsin end järsku naeruväärsena. Joshi meelest oleks Dylani juurde minek kindlasti hullem, kui kooliterritooriumilt väljas lõuna söömine või tunnist puudumine. Ja Amanda lihtsalt annaks otsad, aga ta ei pea sellest kunagi teada saama. Pealegi olin seal vaid selleks, et raamatut laenata.

"Loomulikult," vastasin ja astusin kaks astet korraga.

Ta kodu polnud üldse selline, nagu poisi oma peaks olema. Ma ootasin suurt korralagedust nagu Amanda väikse venna toas, kust asjad pressisid koridori, kui ukse lahti tegid.

"Natuke läheb raamatu leidmisega aega. Ma pole seda isegi vaadanud pärast seda, kui lahti pakkisin."

Dylan viskas võtmed voodile ja põlvitas raaamaturiiuli otte maha.

Vaatasin toas ringi. Kitsas voodi oli lükatud vastu seina,

täpselt akna alla. Aken oli praokil ja jahe tuuleiil liigutas kardinaid. Mitmed ja mitmed riiulid täis raamatuid seisid ses toas.

Siin polnud ühtki tooli, kuigi maas lebas üks padi tühja kaminapuude korvi ees. Vihikud olid kõik korralikult üksteise peale laotud. Siin ei olnud arvutit, ainult üks sulepea tindipoti kõrval seismas.

Polnud ka videomakki ega telekat, ainult makk, kus sai kuulata *CD*'sid ja kassette.

See oli just selline kodu, mida olen endale ette kujutanud. Üldsegi mitte nagu minu kodu, kus on palju igasugu asju ja mitte üldse ruumi mõelda.

"Tunne ennast nagu kodus," ütles Dylan.

"Vaatasin ta *CD*'sid. "Sulle meeldib džäss!"

"Ma armastan seda, aga ainult õhtuti."

"Kuulsin seda tol korral taustaks mängimas, kui sa helistasid." Vaatasin ringi ja nägin telefoni laual. Ta ei helistanudki mõnest hubasest köögist.

"Sa panid tähele?"

"Ma märkan alati selliseid asju," vastasin talle. Õnneks olin näoga raamaturiiuli poole ja ta ei näinud, kuidas ma punastan. Tundsin, nagu oleksin keegi, kes kuulaks pealt. "Luule!" sõnasin erutunult. "Ma jumaldan luulet." Uurisin õhukeste raamatute tagakülgi.

Ta seisis vastu riiulit, Stanislavski raamat käes.

Hetke me lihtsalt põrnitsesime teineteist. Esimesena lõpetas vaikimise Dylan. "Sinus on midagi, Naomi. Sa oled

täis üllatusi. Just siis, kui arvan sind tundvat, õpin jälle midagi uut. Mulle meeldib see väga."

Mulle meeldis see ka tema juures. Tundus imelik seda välja öelda.

Äkitselt taipasin, et olen üksi poisi kodus ja mõtlen teda suudelda.

Dylan mõtles vist seda sama.

"Me peaksime nüüd minema hakkama." See oli sellise käheda ja imeliku häälega öeldud. See võis olla ka vajuv päikesevalgus, aga ta põsed olid roosakad nagu minulgi.

Dylan ulatas mulle Stanislavski raamatu ja ma üritasin igati, et meie käed kokku ei puutuks. Tõusin püsti ja suundusin ukse poole, kuni Dylan oma võtmed võttis. Siis läksime trepist alla.

Kuulsin, kuidas võti lukuaugus keeras ja mu põsed muutusid külmemaks. Tundus ohutu uuesti üles Dylani poole vaadata. Siis juhtus midagi. Mu seljakott liikus ja ma peaaegu kaotasin tasakaalu. Haarasin trepi käsipuust, aga raamat kukkus maha.

Me mõlemad läksime korraga seda üles võtma. Seekord puutusid meie käed kokku, ta nahk oli soe ja ma peaaegu tundsin, kuidas ta veri selle naha all, neis veresoontes tormab.

Tõusin aeglaselt püsti, ent tema hoidis ikka mu käest kinni. Dylani põial tegi mu pihus väikeseid ringe. Oli tunne, nagu peaksin pea ära pöörama; trepist alla jooksma. Kas Judi polnud meid just selle koha pealt hoiatanud?

Dylani pea oli minu omaga kohakuti ja äkki olid meie näod väga lähestikku. Osake minust oli oodanud seda hetke kogu oma elu, mu jalad läksid nõrgaks. Dylani huuled olid järsku minu omadele väga ligi ja enne, kui silmad sulgesin, nägin teda naeratamas.

See ei olnud pikk suudlus. See oli selline esmane suudlus, mu süda läks hellaks. Pealegi polnud see minu esimene suudlus, aga see oli see, mis tähendas paljugi.

Seejärel toetus Dylan vastu minu taga olevat seina ja suudles mind uuesti. See suudlus kestis kauem, kui ükski, mis mul siiani oli olnud. Ma uppusin sellesse ega poleks suuremagi tahtmise juures suutnud end liigutada. Mulle tundus, nagu oleks mu süda tema süda suudelnud ja minu hing tema hinge.

Kui ma end lahti tõmbasin, tundsin veidi uimasena. Justkui oleks liiga ruttu püsti tõusnud.

Sirutasin käsi ja puudutasin näpuga ta kõrvarõngast.

Ta naeratas oma müstilist naeratust ja vaatas mulle otse silma. Tundus, nagu teaks ta minust kõike. *Kõike. Kui ma veidi siin veel ühe minuti,* mõtlesin omaette, *pole mul enam kunagi ühtegi saladust. Mitte kuskile pole salaja minna, mitte kuskile peituda.*

Kiskusin oma silmad tema omadest, pöörasin ringi ja jooksin kriuksuvast trepist alla. Lükkasin ukse lahti ja tormasin välja.

Päike helkis täiuslikul valgel värvil parandustöökoja sildil, mu silmad olid pimestunud. Võttis hetke aega harjumi-

seks. Tundsin, et Dylan on mu selja taga, aga me ei puu-
dutanud. Millegi pärast kartsin tema poole vaadata, kartsin
seda nõidust lõhkuda. Ta pani võtmed tasku ja juhatas mind
ratta juurde.

Me ei hoidnud kätest kinni. Lihtsalt kõndisime mööda
katkistest muruniidukitest ja generaatoritest ja külmkappi-
dest, mis kõik olid parandusse toodud. Ta pani süütevõt-
me sisse ja andis mulle varukiivri.

"See kutt… Josh…" oli esimene asi, mida Dylan ütles.
Ma vaid neelatasin selle peale tugevalt.

Ma ei tahtnud enam kunagi rääkida. Tahtsin lihtsalt teda
edasi suudelda ja teda vaadata. Aga see oli reaalsus, kus
me olime, ma pidin seda endale teadvustama. Isegi sel ju-
hul, kui mõtlesin, et lõpuks olin tõeliselt armunud.

"Kas asi on tõsine? Ma mõtlen, kas te olete…?" kuulsin
kartust ta hääles.

Kuidas sa võid seda küsida? Mõtlesin endamisi. Mul oli
ikka selle suudluse maitse suus, mu ei suutnud sel hetkel
isegi Joshi nime öelda. Kuid köhisin kurgu puhtaks ja hin-
gasin sügavalt sisse. "Ei. See tähendab, et me käime välja-
jne, aga see pole midagi tõsist. See pole nii ainuline. Ei
midagi sellist." *Ei midagi sellist, mis äsja juhtus!*

Ma ei valetanud teiste kuttidega kohtamise suhtes, tege-
likult ka. Mitte keegi polnud mind kunagi välja kutsunud ja
kui olekski, poleks ma Joshil end takistada lasknud. See
suudlus Dylaniga oli seda äsja tunnistanud. "Ta on lihtsalt
sõber…. . Tähendab, võib-olla midagi natuke enamat kui

lihtsalt sõber – aga me läksime kokku, kuna kõik ülejäänud
olid jagunenud paarideks."

Ta noogutas ja mõistis.

Istusin tema taha rattale ja panin oma käed ümber ta
kõhu. Surusin oma näo vastu ta selga ja soovisin, et suu-
daksin kõik riideesemed tema ja enda vahel sulatada. Mõis-
tatasin, kas tema süda taob ka sama kiiresti kui minu oma.

Dylan käivitas mootorit. Enne kui ta sõitma hakkas, si-
rutas ta käe taha ilma minu poole vaatamata ja silitas mu
põske. "Kuule, üks kutt vajab ka hingamiseks ruumi," üt-
les ta. "Et ühe sellisega sõita," lisas Dylan pärast väikest
pausi.

Lõdvendasin oma haaret väheke ja istusin veidi taha-
poole. Mu põsed hakkasid õhetama. Kas Dylan oli solvu-
nud selle peale, mis oli just juhtunud? See suudlus tundus
nii tõelisena, nii sügavana, ma ei suutnud kannatada vähi-
matki vahemaad meie vahel. Võib-olla olid sellised suudlu-
sed Dylanile igapäeva asjad.

Double-R'i T-särgiga mees tuli poest välja. Ta vaatas
meid veidi imeliku pilguga. Üritasin sellest mitte välja teha.
Mõtisklesin, kas Dylan vedas alati tüdrukuid oma tuppa.
Äkki tundus tuul väga külmana, see puhus mu kampsunist
ja tagist läbi. Päikegi hakkas vajuma kiriku taha punasesse
lõõma.

Kui mõelda nende tänavate peale, mis viivad Keaton
Corners'ist Old Town Road'ile, kus ma elasin, siis oli see
see lühike. Kuid minu mõtetes rändasime viieteist minuti

jooksul miljon kilomeetrit. Ühel hetkel tundsin end Dylanil
väga lähedal ja tema tundis vist samuti, järgmisel hetk
mõtlesin, et mängin lolli.

Mida Dylan üldse tundis? Tahtsin seda talt väga küsid
Siiski kartsin tema vastust. Kas ta kahetses, et oli mi
nõnda suudelnud? Kas ta arvas, et Judil oli õigus: end
siduda väljaspool lava pole eriti hea mõte?

Mõeldes Judi väikese loengu peale, mu süda seisatu
Lava-armumised, kui kaks inimest laval koos töötades satu
vad hoogu, lähevad luhta. Ja meie etendus oli nii romanti
line. Ma olin päris kindel, et kutt, kellesse ma armum
olin, oli Dylan. Aga kas tema oli suudelnud Kaunitari v
Naomit?

Mu mõtted olid ikka rännakul, kui me Old Town Road'il
keerasime. See on uimane tänav, kus pole eriti liiklust
minu maja on kõige lõpus. "Ma elan siin," karjusin Dylanil
üle mootorimüra, osutades üle ta õla tänava lõpu poole.

Seejärel kargas mingi oranž kogu üle tee linnule järele

"Pebbles!" kuulsin ennast karjumas.

Dylan üritas mööda põigata, ratas kaldus päris julmal
kui ta kassi vältida püüdis. Hetkeks jäi kogu mu elu nag
seisma. Siis oli ratas aga jälle sirgelt püsti. Ja mootori vi
mase urinaga me peaaegu libisesime mööda lahtist kruu
meie sõidutee lõppu ja peatusime.

"See oli napilt!" ütles Dylan. "See kass peaks nüüd ka
heksandat elu elama."

"*See kass* on Pebbles," ütlesin värisedes rattalt mal

[illegible]. Mu jalad tudisesid ja ma ei suutnud oma kiivrit
lahti teha. Dylan pani piduri maha, keeras süüte välja ja tuli
rattalt maha. Ta ulatas käed ja aitas mul kiivri peast.

"Kuule, ära ole nii hirmunud. Selle kassiga on kõik kor-
ras. Kas ta on sinu oma?"

Neelatasin tugevalt ja proovisin rääkida. Ma kartsin ikka
veel, et olime peaaegu tapnud Pebbles'i. Ja oleks peaaegu
ise surma saanud seda vältides. Dylani käsi oli mu suule nii
lähedal, muutes mu maailma veidi tiirlevaks.

"Sa oled kõva sõitja," õnnestus mul lõpuks öelda, astu-
des paar sammu tagasi. Ulatasin talle kiivri. "Pebbles ei jookse
enam tänavale, aga vahel … . Isa ütles, et sest kassist sõide-
takse lähitulevikus lihtsalt üle. Me proovime teda kogu aeg
sees hoida." Ma puterdasin. "Aitäh, et mööda sõitsid."

Silmanurgast nägin, et isa Acura oli ema Volvo taha par-
gitud. Mõlemad, nii ema kui isa, olid kodus. Nad kindlasti
olid kuulnud minu karjumist ja ratta müra. Kindlasti nägid
ka kõike pealt, ma neelatasin.

Dylan masseeris väheke mu õlgu. "Kõik ühe hea päeva
peksul. Nägid nüüd, ma ütlesin, et sa võid mind usaldada."

"Em… jah." Ma lihtsalt seisin hetke. "Aitäh küüdi eest,"
ütlesin talle. Puhastasin oma tunked ja kontrollisin saapaid.

Ta vaatas mulle hetkeks silma, siis sirutas käe ja tõmbas
oma näppudega läbi mu juuste. See žest oli nii õrn. Ma
puudutasin tema kätt; siis mõistsin, et keegi võib meid
majast näha. Langetasin käe ja astusin tagasi.

"Ma pean minema."

"Oota."

Hakkasin juba ümber pöörama, peatusin. Olin Dylan jälle silmitsi.

"Mis ennist juhtus?" ta hääl tundus veidi pingul.

"Kas kassiga?" teesklesin, et ei mõista. Kartsin ikka meist rääkida. Ma polnud isegi kindel, kas oli olemas "m

"Judi üritas meid hoiatada…"

Ma noogutasin.

Ta õlad läksid veidi pingesse. "Lava-armastuste k pealt."

"Jah. Kuidas… noh…me töötame koos palju ja eten on ka nagu romantiline…"

"Äkki peaksime olema lihtsalt sõbrad natuke aega." D ütles seda. Ma ei näinud ta nägu selles valguses, a hääl oli kuidagi väljendusvaene. Justnagu oleks ta oma t halvasti dikteerinud.

"Me tunneme teineteist nii vähe," lisasin uppuvalt.

Sõbrad. Tundsin kergendusehoogu ja õudusehoogu. "sõbrad" oli miski, millega sain hakkama, praegus Sõbrad oli tõeline. Romantika – see võis olla ettekuju

"Kolm nädalat pole teise tundmiseks eriti pikk aeg sas ta.

"Ma hakkan parem minema," ütlesin uuesti köögi p vaadates. "Ma pean oma emal õhtusööki teha aitama, kutsun su sisse?"

"Ei, ei. Ehk kunagi." Ta eemaldus minust.

Me seisime seal natuke, lihtsalt teineteist silmitsed

"Sõbrad," kordasin ma.

"Just… praeguseks. Äkki võtame aeglasemalt… hom- ne näeme."

"Proovis." Ütlesin endale, et see on mõistlik. Liigu eda- si ettevaatlikult. Ole ettevaatlik, Naomi. Kas Judi polnud seda meile öelnud?

"Nägemiseni."

Me jälgisime ikka veel üksteist.

"Naomi!" See oli mu isa hääl. Võisin isa hääletooni järgi kuida, et ta polnud sugugi rõõmus.

"Juba tulen, isa," hõikasin talle vastu ja lehvitasin. Ta seisis seal hetke, käed puusas pead raputades. Siis läks ta tagasi sisse ja pani ukse kinni.

"Sul ei teki ju pahandusi?" oli Dylan segaduses. Ta silmad otsisid minu omi.

Tundsin, et kui me seisaksime seal veel ühe minuti, suudleksime uuesti, kuigi olime just lubanud, et jääme sõpradeks. Täpselt maja ees, kus kõik oli näha. Minu isa, naabrid, Amanda, kes elab kaks maja edasi.

"Ma pean nüüd minema." Kiskusin oma silmad Dylani omadest ja jooksin mööda kõnniteed köögi kõrvalukse poole.

Ootasin veidi kõrvalverandal. Tahtsin, et mu nägu maha jahtuks, süda maha rahuneks, enne kui tuppa lähen. Kuulsin Dylani ratta häält, möirates oli ta lahkumas siit tänavalt. Kuulsin mootorit pikka aega lihtsalt käimas. Mõistsin, et ta ootas, kuni ma sisse olen läinud, ukse klõpsatust.

"Naomi Peters, kohe tuppa!"

Ehmusin oma isa hääle peale. Seekord oli see vali ja vihane ning ma kartsin. Mu isa ei tõsta kunagi häält. Tavaliselt on ta vaikne, rahulik inimene.

"Naomi!"

"Juba tulen, isa!" hõikasin talle, lõin ukse lahti ja lükkasin selle tagant kinni. Siis sõitis Dylani ratas minema.

Võtsin esikus jalanõud jalast ja hakkasin mõtlema, mis oli just juhtunud. Kas ma olin armunud? Kas see *oligi* nii manss? Kas Dylan mõtles seda tõsiselt, kui ütles, et peaksime veidi aega maha võtma ja lihtsalt sõbrad olema? Kas see oli armuloo algus või oli see saanud, sõites viieteist minuti jooksul Keaton Corners'ist siia, järsuks lõpuks?

Läksin kööki. Mu sõrm puudutas huuli, mida Dylan oli suudelnud, ja ma mõtlesin seda, kuidas saame olla lihtsalt sõbrad.

Kaheksas peatükk

Selleks ajaks, kui ma tuppa jõudsin, oli õhtusöök juba laual, ent mu kõhus oli kõik pahupidi. Kõik iiveldas, ma olin armunud. Mu lips oli läbi ja kohe kindlasti ei suutnud ma oma isale otsa vaadata.

Ohoo, isa oli jälle tema ise, mahedahäälne, kuid sellest ei saa lasta end lollitada. Tal oli selline nägu peas, et kohe kehtestab ta mõne jubeda reegli.

Pärast oma suppi mitmeminutilises vaikuses, lausus isa: "Mul on kuri kahtlus, et panen sind koduaresti, Naomi."

"Mind koduaresti!" karjusin talle vastu. "Sellepärast, et Dylan oli nii hea ja tõi mind proovist koju?"

"Mootorrattal!" ütles ema valjult, salvrätti suu juurde tõstes. "Ja mis sa oma juustega oled teinud?"

"Seda enam, et sa tead, mida ma mootorratastest arvan –"

"Eelarvamus, puhas eelarvamus," vastasin neile sama tooniga.

Isa viha oli absoluutselt kuulikindel. Ta jätkas silmagi pilgutamata. "Ta sõitis väga hooletult, häirides kogu naabruskonda. Ja tappis peaaegu Pebbles'i!"

"Ei tapnud. Pebbles tappis end peaaegu ise." Ma kallutasin end veidi allapoole ja silitasin kassi, kes istus mu jalgadel ja ootas mõnd palakest. "Dylan päästis ta, mõni teine oleks ta kindlasti alla ajanud."

Dylani rüütellikkus ei mõjutanud mu isa. Kaugel sellest. "Sina oleks peaaegu surma saanud," ütles ta.

Ema ohkas õrnalt ja puudutas isa pluusikäist. "Praegu on ju kõik korras."

"Mitte tänu sellele poisile. Pealegi pole ta selline poiss, keda ma kujutaksin ette koos sinuga. Ta tundub mulle halva uudisena."

Ma ei suutnud seda uskuda. Mu isa käitus nagu mõni keskaegne.

Otsustasin proovida uut moodi lähenemist. "Ainult sellepärast, et keegi sõidab Harley'ga, ei tähenda see kohe midagi halba. Pankur mr Cates sõidab ka sellega. Ja sa ei paneks mind ju aresti, kui ma temaga kohtuksin?"

Isa üritas seda seedida. Ta oli ikka veel tige, ent proovis siiski selle peale mitte naerma hakata. "Mr Cates'il pole sellega midagi pistmist. Ma muretsen selle pärast, kellega sa kohtamas käid. Mulle meeldib Josh. Minu meelest käid sa temaga. Ta on mõistlik poiss ja me oleme teda terve igaviku tundnud. Tema on sedasorti poiss, kellega sa peaksid koos olema, Naomi. Mitte mingi kaagiga, kes sõidab motikaga."

"Ma ei käi temaga," puristasin vastu lootes, et mu nägu oli karjumisest ikka punane, varjamaks mu punastust. "Ta on minuga koos selles etenduses ja lihtsalt tõi mind koju. Ta käib tööl ja koolis täie rauaga. Ja see, kui poiss sind koju toob, ei tähenda, et hakkaksid kohe abielluma!" nähvasin vastu, aga üheks metsikuks hetkeks, kerkis mu silme ette pilt minust ja Dylanist sõitmas päikeseloojangusse.

Kohe asendas seda veelgi metsikum pilt. Mu isa läheks hulluks, kui saaks teada, et käisin Dylani juures üksi… või meie suudlusest.

Minu kaheteistaastane õde Karen vahtis meid ammuli silmi.

"Kas meil on perekonnatüli? Õhtulauas?" Ta tundus positiivselt lustlik.

"Väga tähelepanelik," vastasin talle ja lükkasin oma taldriku eemale.

"Naomi, mis sinuga toimub?" küsis ema normaalse häälega, võttes end lõpuks kokku. Ta pühkis puru laualt ja vaatas mulle otsa. Meil on ühesugused kahvatud silmad, mis muudavad värvi vastavalt tujule. Praegu olid tema silmad tumedad ja muretsevad. Ta silmitses ka mu juukseid, nagu oleks need mõne võõra pea külge liimitud. Ma ei saanud aru, kas talle meeldisid need lühikestena või mitte. Ta lihtsalt ohkas ja laskus tagasi seljatoele. "Sa oled kogu aeg olnud nii kerge laps, nii tasakaalukas, nii armas. Sul on alati olnud toredad sõbrad. Nüüd on sul see võõras poiss, kes helistab ükskõik millal… ."

"Ta on helistanud pärast ühtteist üks kord!"

"Ja ta räägib mingit teist keelt – *'yo'* või *'ho'*!" Ema raputas selle mälestuse jälkuses pead.

Ma tõmbusin veidi tagasi. Kui ainult Dylan poleks mu emale telefonis *'yo'* öelnud.

"Naomi, mulle teeb muret, et oled viimasel ajal nii palju muutunud," ütles ema. "Ma isegi ei tunne sind enam."

"Loomulikult ma muutun!" vastasin talle enesestmõistetavalt. Kohe ka kahetsesin seda, sest ta näis nii haavatud. Ent miski minu sees ajas mind edasi. "Ma olen viisteist. Sina olid see, kes ütles, et kui oled viisteist, muutub kõik korraga." Veeretasin ja pigistasin oma peos olevat salvrätikut. Tekkis tahtmine sellega kedagi visata. Selle asemel paiskasin emale veel sõnu nagu nooli. "Ma olen normaalne viieteistaastane tüdruk!"

"Ta hakkab oma elu elama!" kommenteeris Karen.

"Sa hakkad mulle närvidele käima," ütlesin talle otsa põrnitsedes.

"Ära sega vahele, Karen," ütles isa. Vaguralt pöördus ta tagasi oma kartulipudru juurde.

Isa hääletoon muutus. "Naomi, kas sul on meile midagi öelda?"

Ma ei suutnud seda uskuda. Ma sõitsin ühe korra koju poisiga, kellel on motikas, ja juba nad arvavad, et mul on mingid pahandused. Arvatavasti uimastid või teab-mis-pubekate-probleemid hiilisid nende peades ringi.

Karen kallutas end toolis ette poole.

"Korista laud ära, Karen," käskis ema. "Ja hakka nõusid nõudepesumasinasse panema."

"Kas ma pean?" vigises ta vastu.

"Kohe."

Karen krigistas hambaid ja haaras salatikausi. "Just siis, kui asi huvitavaks hakkas minema," pomises ta mu toolist möödudes.

Isa ootas, kuni Karen läks kööki, ja jätkas siis. "Su käitumine muutub. Sa võtad viimasel ajal kõiki asju liiga tõsiselt. Me tunneme sinu pärast muret." Ta hääl oli nii rahulik ja tasane. Kostis, nagu deklameeriks ta mõne ravimibrošüüri teksti. Ma ei suutnud seda kannatada. Meie majas elatakse sosinal. Mitte keegi ei karju kunagi, kõike "arutletakse". Alates Masques'st, alates Kaunitari osast, alates Dylanist, lõpetasin sosistamise ning hakkasin valjult rääkima!

"Te ei saaks aru," sähvasin neile vastu. "Aga ärge muretsege. Minuga pole midagi lahti, isa. Ma ei kasuta uimasteid ja arvestused tegin ka ära. Vast on see lihtsalt nii, nagu Karen ütles. Probleemitu, vaikne Naomi on lõpuks endale elu saanud. "

Mu vanemad vaatasid abitult teineteist ja siis mind.

"Ära siis meid sellest välja jäta," ütles ema imeliku, kurva häälega.

Mul oli tunne, et tahaksin nutta. See oli esimene kord mu elus, kui tundsin, et ma ei saa sellest oma vanematega

rääkida. Nähtavasti ei mõistnud nad midagi sellest, mida ma läbi elasin.

Lükkasin oma tooli lauast eemale. "Ma pole enam näljane, lähen üles," sosistasin neile.

"Me ei pane sind seekord aresti, " ütles isa enne, kui toast väljusin. "Me mõistame su näidendit, proove ja kõike –" Ta köhatas kurgu puhtaks. Just siis, kui mõtlesin, et ta on lõpetanud, lisas, "Aga ma ei taha enam kunagi sind koos selle poisiga mootorratta seljas näha, või ükskõik kellega!"

"Mitte kunagi näha…" pöörasin ringi, et talle otsa vaadata. Ta ütles näha. Siis me silmad kohtusid ja justkui naeratasin. "Olgu isa. Sa ei näe mind mitte kunagi motikal koos Dylan Russo või kellegi teisega." Seljataga hoidsin seda öeldes näppe ristis.

Tavaliselt oleksin selle peale oma tuppa tormanud ja nutma puhkenud. Siis oleksin Amandale helistanud ja me oleks üksteisele vanemate suhtes kaastunnet avaldanud ja reegleid kirunud ja armastusest rääkinud. Kuid loomulikult ei saanud ma seekord Amandale helistada, temagi arvas, et Dylan pole eriti hea valik.

Enne kui ma tuppa jõudsin, helises uksekell. Ema läks vastu. See oli Josh.

"Naomi on üleval," kuulsin ema ütlemas. "Josh on siin!" hõikas ta mulle üles. Ema suutsis seda öelda normaalse tooniga, kuid ma teadsin, et ta poleks minu eest valetanud, kui oleksin öelnud, et mul on paha või ma ei saa alla tulla.

"Ma tulen kohe sinna." Ma läksin vannituppa, viskasin natuke vett näkku, kohendasin juukseid ja hingasin sügavalt sisse. Viis minutit hiljem läksin trepist alla ilma suurema entusiasmita.

Josh ootas elutoas. "Tere," ütles ta naeratades. Ta seisis akna ääres.

"Tšau," vastasin talle, ise aru saamata mida ta siin tegi. Pärast tänast pärastlõunast sõnelust poleks ma uskunud, et ta üldse minu läheduses enam olla tahab. Äkitselt tundus ta kaugest minevikust, nii nagu tunduvad kõik poiss-sõbrad. Olin õnnetu ja mul oli häbi ja olin segaduses. Mõtted peas tegid kaskadöörtrikke. Pidin talle ju ütlema, et oleksime lihtsalt sõbrad, ent ma ei suutnud seda teha. Ma polnud veel valmis teda sedavõrd endast välja viima.

"Tean, et täna on sinu ja Amanda trenniõhtu."

Ma olin selle täitsa unustanud. "Ta pole veel siin."

Josh ei üllatunud eriti. "Just. Ma teadsin, et sa oled kodus, tulin siis otseteed läbi. Ma tahtsin andeks paluda."

Kehitasin selle peale vaid õlgu. Ma ei arvanud, et tema peaks andekspaluja-pool olema.

"Mulle meeldib su soeng, see on ilus," pahvatas ta pärast imelikku pausi.

"Minu juuksed?" jäin teda vaatama ning hakkasin seejärel naerma. "Oi, aitäh."

"Me oleme siis ikka sõbrad?" küsis ta suur naeratus näole valgumas.

"Loomulikult." Selles polnud mingit kahtlust. Josh on inimene, kellega ma võiksin sõbrustada kuni elu lõpuni. Kas ta tõesti arvas, et meie tüli oli ainult minu juuste pärast? Et ma tõesti riskin meie sõprusega sellepärast, et talle ei meeldinud minu soeng? Meie tüli oli minu ja minu arenguruumi pärast.

Josh ohkas kergendunult ja vajus elutoa sohvasse. "Ma hakkasin ennist lihtsalt natuke kartma." Tema häälest kostis tugevamaid tundenoote, kui ma kuulda tahtsin. Ta paigutas end sohva ühte nurka ja ootas, et mina tema kõrvale läheksin. Surusin end tugevamini vastu ust ja pigistasin selja taga käed kõvemini kokku. Ma ei tahtnud tervet õhtut veeta sohval Joshi kõrval istudes. Lootsin, et Amanda ilmub varsti kohale.

"Jah," jätkas ta, "ma riskisin sellega, et andestad mulle ja võtsin hunniku filme kaasa. Video Fever's oli kuulõpu dollariõhtu."

Ma ei saanud midagi parata ja ütlesin: "Aga Amanda peaks kohe varsti siia jõudma…"

"Tema võib siis koos meiega vaadata. Ta vihkab seda treenimist," lisas Josh pilkega. "Kuule nüüd, me pole seda nii kaua aega teinud."

"Juba ammu," tunnistasin. "Mulle meeldisid vanasti dollariõhtud." Kuni selle sügiseni ootasin Amanda, Josh, Maxiga alati seda õhtut – lükkasime siis kõik koolitööd ja muud asjad kõrvale ning vaatasime filme.

"Meil pole viimasel ajal lõbutsemiseks enam üldse aega,"

lausus ta mu mõtteid lugedes. "Arvestused, kool, see kõik kasvab juba üle pea." Ta asetas kassetid lauanurgale. "Mõtlesin, et koolis võiks uue filmiklassi asutada, Film Classics Club'i."

"Mis Legal Eagles'ist siis sai?"

"See ka," ütles Josh. "Aga ma lihtsalt tunnen sinuga koos veedetud ajast puudust. Mõtlesin, et äkki tunneksid filmiklubi vastu huvi."

"Miks?"

"Selle teatripisiku pärast, mille sa saanud oled."

"Õigus. Aga mul pole teiste klubide jaoks enam aega."

"Ma mõtlesin pärast etendust."

Just siis helises telefon. Pomisesin ruttu paar tänusõna sellele, kes iganes neid telefoniliine ühendab ja nendega tegeleb, ja haarasin minutipealt toru. Praegu polnud kohe kindlasti õige aeg Joshile kuulutada minu teatrit puudutavaid tulevikuplaane.

"*Yo* – Naomi?"

See oli Dylan. Tundsin, kuidas veri mu näost valgus ja siis tagasi paiskus. "See oled sina!" Ma ei suutnud varjata rõõmunooti oma hääles. Siis meenus mulle Josh. Piilusin tema poole üle selja ja nägin, et ta uuris videokarbi tagakülge. "Ma ei saa praegu rääkida."

"Sul on mingid pahandused seal, kas pole? Ja minu pärast." Ta tundus nii muretsev.

"Mitte just nii, aga midagi sellist."

"Mootorratta pärast?"

"Teiste asjade hulgas," vastasin ettevaatlikult.

"Ma teen siis lühidalt."

Oleksin kuulanud teda terve igaviku, aga pidin arvest ma ka Joshiga. Ja mis siis, kui isa oleks võtnud teise te foni või midagi sellist?

"Ma mõtlesin meie peale. Meie sõprusest. Ma… ma van, et see on hea mõte, kas pole?"

Tunnetasin imetillukest noodikest tema hääles, mis lo tis, et ütleksin selle olevat kõige idiootsema asjana siin mas. Ohkasin. "See kõik kasvab praegu üle pea – *Dana* Nägin silmanurgast, et Josh vaatas minu poole.

"Sa tõesti *ei saa* praegu vist rääkida."

"Mitte üldse."

"See polegi üldse telefonijutt. Kuidas oleks homse õht ga? Kas kohtume siis?"

Kuidas? Kaeblesin sisimas. "Ikka," vastasin talle. M oli plaan. "Näeme proovis."

"Aga mind ei ole ju proovis." Ta sattus segadusse, a ainult hetkeks. "Nüüd ma saan aru: motikas, su isa. Sa taha, et ma sulle järele tulen."

"Sa ei saa."

Tekkis naljakas vaikus. "Kuule, Naomi. Mulle ei mee see ringihiilimine."

"Palun…"

"Olgu. Saame kohe pärast proovi kooli kõrval park kokku. Kuidas oleks kell kuus? Lähme kuskile ja rääg me."

"Jah, jah. See mulle meeldiks." Keerasin Joshile hetkeks selja.

Seejärel pani Dylan toru ära.

Manasin näole miskit särava ja õnneliku näo sarnast ja keerasin uuesti näoga Joshi poole, kui Dylan oli toru ära pannud.

"Kes see oli?" küsis Josh.

"Aa, Dana, kostüümide pärast. Minu omaga oli jälle midagi lahti ja siis pean ma veel Dave Martin'iga ja Candy Lawrence'iga proovi tegema. Sa tead ju küll, see tüdruk, kes mängib Kaunitari koledat ja õelat õde. Ma teesklesin jälgilt naeru. "Tal ei ole mitte kunagi tekst peas." Mis oli ka tõsi. Candy oli veidi kõvema peaga, kuid see-eest hea näitlejatar. "Lubasin teda aidata."

"Millal?" küsis Josh veidi solvunult.

Ma pabistasin. "Homme pärastlõunal, pärast näidendiproovi."

Joshi kukkus näost. Ta torkas käed taskusse. "Aga homme pidime ju kõik koos kaubamaja rulluisuraja avamisele minema."

"Oh Josh, ma ei saa. Mitte see nädal. Need proovid on natuke nagu pingelised praegu. Kui see etendus läbi saab, on kõik jälle normaalne."

Tunnistan, et oleksin pidanud talle ütlema juba siis. Avaldama talle oma tõelised tunded. Ütlema, et oleksime lihtsalt sõbrad. Elu oleks kindlasti olnud lihtsam, kui ma oleksin seda teinud. Kahtlesin, kas veedan enam üldse ühtegi

laupäevaõhtut koos Joshiga, ent mul polnud ühtegi mõtet, kuidas seda talle öelda.

"Kas sinuga on kõik korras?" Joshi hääl oli täis muret.

Avastasin, et olin seisnud siiani käsi telefonil ja pilk kaugustes. "Eh, jah…noh, ei," ma valetasin. "Mu pea valutab."

Josh näis mures. "Täna pole vist siis kõige parem õhtu videoid vaadata."

Ma raputasin pead. "Täna oli pikk päev ja homme olen ametis näidendiga – ja ära parem küsigi, kui palju kodutöid ma olen tegemata jätnud." Vaatasin kella. "Amanda on vist tänase õhtu unustanud. Ma helistan talle."

Josh noogutas. "Ma kuidagi teadsin, et ta ei tule."

Miski tema hääles pani mind üles vaatama. Josh, erinevalt Dylan'ist, ei olnud hea näitleja. Ta üritas midagi varjata ega saanud sellega üldse hakkama. Siis mõistsin, et Josh ei olnud siia tulnud lihtsalt selleks, et reede õhtul jälle minugeid videoid vaadata. Ta oli tulnud sellepärast, et Amanda ütles ja käskis andeks paluda… et parem vaadaku ette, muidu kaotab mu veel sellisele nagu Dylan.

"Sa peaksid nüüd minema hakkama," ütlesin talle. See oli kõik mida usaldasin enesel öelda. Sel hetkel mu muretsemised selle pärast, kuidas Joshile Dylanist rääkida, hajutusid. Ma hakkasin oma niinimetatud vanemast sõbrannast – eriti Amanda Zukowskist – tüdinema. Eriti selle kohapealt, mis puudutas mind ja Dylanit.

Saatsin Joshi ukseni, hoides ettevaatlikult vahemaad, et ta ei saaks mulle head-ööd-musi anda.

Kohe kui ta oli lahkunud, marssisin tagasi elutuppa, otsustades Amandale öelda, et hoidku ta oma nina minu elust eemale.

Üheksas peatükk

"Lemmikjäätis?" pommitas Dylan mind järgmisel õh
tul oma küsimustega.

"Kirsi-vanilje!" vastasin talle, ringitades jalgu mööda kin
puist ja pruuni põrandat.

"Šokolaadi-, šokolaadi-kamakas," tunnistas Dylan pid
likult. Ta torkas käe sügavale popkornitopsi.

"Lemmikfilm?" küsisin mina.

""Rebel Without a Cause.""

"Või sellepärast oleme täna siin."

Dylan pani oma jalad ees seisva tooli seljatoele ja heit
veel natuke popkorni suhu. "Mis su vanaaegne lemmik
film on?"

""Gone With the Wind.""

"Ma ei tea, Naomi Peters." Dylani õnnelik näoilme muu
tus hirmutavaks. "Meile ei meeldi samad filmid. Ma ei us
et me sõpradeks võiks saada."

"Me ei saa?"

Seejärel pakkus Dylan mulle ettevaatlikult popkorniraa-
sukest. Ma avasin suu ja tema väike sõrm riivas mu huult,
kui ta seda palakest mulle suhu viskas. Mind läbis jalatal-
dadest pealaeni kuumalaine.

Ka tema pidi seda tunnetama, sest ta pööras ümber, jät-
tes ettevaatlikult meie vahele ruumi. Me jätkasime teineteise
tegimist, aga mõlema silmad olid pööratud tühjale kino-
linale. "Meil pole vist küllalt palju ühist," ütles ta . Ta hääl
oli neutraalne.

"Ei ole jah." Teesklesin, et olen morn, kuigi sisimas mu
süda laulis. Me võime proovida olla sõbrad, vähemalt prae-
gu. Aga ma teadsin, et see saab talle olema sama raske, kui
mulle juba praegu. Mina meeldisin talle sama palju kui tema
mulle, olin selles päris kindel. "Välja arvatud," lisasin ela-
valt, "kuigi see ei ole mu lemmik, meeldib mulle kohe kind-
lasti "Rebel Without a Cause.""

"Ma arvan, et me poleks vist siin, kui sulle see ei meel-
diks," lisas Dylan muretult.

Nihutasin end veidi oma istmel. Ma ei tundnud end nii
mugavalt, kui tema näis end tundvat. Tegelik põhjus, miks
me Keaton Korners Revival teatris olime, oli see, et see oli
ilmatu kaugel Revere Hills'i kaubamajast, kus Amanda, Josh
ja Max täna õhtul uisutasid. Sellepärast soovitasingi tulla
siia klassikalist filmi vaatama. Jumalale tänu, et Dylanile
meeldib James Dean.

Valgus hääbus ja reklaamid hakkasid jooksma. Üks kamp
lapsi tormas mööda vahekäike ainukeste tühjade kohtade

poole, mis olid täitsa ees. Meie olime kõige tagumises rea minu lemmikkohas.

Film algas. Me näpud puutusid kokku, kui tahtsime kor raga popkorni võtta. Me olime käest kinni hoidnud kõv kümme minutit enne, kui ta minu poole kaldus. Dylani hin geõhk kõdistas mu kõrva, kui ta küsis:" Kas me olem veel sõbrad?"

Miski tema hääles pani mind pöörama temaga silmits Me huuled olid nii lähestikku. "Judile ei meeldi see koh üldse," sosistasin talle.

Dylani silmad särasid selles tumedas teatrivalguses. "Kü ütles ta aga, et harjutamine teeb meistriks."

Ja sellest filmist kakskümmend minutit oli meie suudlu peaaegu perfektne.

Ma olin seda filmi kümmekond korda ennem näinud võib-olla isegi kakskümmend, aga ma teadsin, et ma vaata seda enam kunagi ilma Dylanile mõtlemata – tem kampsuni pehmus; see, kuidas tema nahk kuklas oli peh me; see, kuidas tema üksik kõrvarõngas, mis oli nii lahe müstiline, mind selles pimeduses puudutas.

Me ikka veel suudlesime, kui tuled põlema hakkas minema. Dylan oli esimene, kes eemale tõmbus, ta põse punetasid. Dylan silitas mu juukseid ja hoidis mind käepi kuse kaugusel. "Sa oled nii kaunis."

"Ja sina oled koletis!" ma naersin.

Temagi naeris, kui aitas mul jakki selga.

Kui heitsin pilgu teatri etteotsa, sain oma elu suurim

šokk – Amanda. Momentaalselt läks mul palavast külmaks. Ta seisis püsti, ikka veel ekraani vaadates, pugedes oma uude kunstnahast kasukasse. Need punased juuksed olid eksimatud. Nii oli ka see pikk kutt tema kõrval seismas – Josh. Ma ei näinud Maxi läbi selle rahvamassi, aga olin kindel, et ka tema oli seal.

"Läheme siit minema. Mul on kuidagi palav." Ma ei oodanud, kuni Dylan vastab. Möödusin kiirelt meie kõrval olnud paarikesest ja tormasin koridori. Keaton Corners'i teater pole just eriti suur koht, seega pole siin ka palju kohti, kuhu peituda. Ei ole palju nurki ega seinataguseid.

"Mis viga on?" Dylan tuli joostes minu taga. Ulatas mulle mu salli. Kindlasti olin kaotanud oma kindad, aga see mind ei huvitanud. Ega kavatsenudki minna tagasi neid otsima.

Vaatasin üle ta õla. Mass oli tihe ja liikus aeglaselt ustest välja. "Läheme siit välja."

"Kas su vanemad?" ta hääl oli hirmunud. "Nad on siin."

"Vanemad? Ei. Ma seletan hiljem. Lähme nüüd minema. Kohe!"

Dylan oli selleks õhtuks remonditöökoja auto laenanud. Üheks põhjuseks oli külm ilm. Päris kindlalt oli teiseks põhjuseks minu isa.

Kui Dylan hakkas Yonesy suunas sõitma, juhtisin meid kähku McDonaldsi poole, teades, et Amanda vihkab kiirtoitu. Lähim McDonalds oli viie kilomeetri kaugusel – poole kaugemal Yonesy'st. Ma teadsin, et seal on meil ohutu.

Viisteist minutit hiljem istusime eredate floriinlampide

all, McDonaldsi menüüd näpus. Polnud just eriti romantiline esmakohting.

Ent romantika polnud see, millele just mõtlesin.

Oma burgeriga mängides, ütlesin Dylanile, et nägin kinos Amandat. Tema ei paistnud seda mõistvat.

"Ma ei saa aru. Esmalt ei taha su isa, et sa minuga kohtuksid, nüüd su sõbrad." Ta tõmbas juuksed tagasi, näides vihase ja haavatuna. "Mina arvasin, et sain peaosa, kuna olin küllalt hea. Nüüd arvan, et see oli lihtsalt tüübiliigitus Dylan Russo – Koletis."

"Lõpeta, Dylan. Lõpeta." Vaatasin tema poole. "Sa oled melodramaatiline. See ei ole üldse nii, mitte keegi ei pea sind koletiseks."

"Oh sa poiss, nüüd on mul hoopis parem olla," ütles ta sarkastiliselt. "Aga loomulikult on see vaid väike probleem, arvestades ka sellega, et keegi ei tunnegi mind." Ta peatus ja ta vihane hääletoon läks mõtlikuks. "Isegi mitte sina."

"Kuidas sa saad seda öelda?" karjusin talle vastu. Ma ei suutnud enam tema vastas istuda ja vaadata valu tema silmis. Tõusin püsti ja istusin ta kõrvale, haarasin ta peast ja suudlesin teda. Just seal McDonaldsis. Keegi meie seljataga pomises midagi, keegi teine itsitas. Aga mind ei huvitanud, lihtsalt ei huvitanud.

Kui me lõpetasime, kaardusid Dylani huuled naeratuseks. "Harjutamine teeb meistriks."

Dylan kallutas end veidi taha ja pakkus mulle juua. "Ma ei usu, et see, mis meie vahel juhtub, juhtuks tihti."

"Ma tõesti ei tea." Vaatasin alla lauale. "Minuga pole enne midagi sellist juhtunud. See… see oli Joshiga teistsugune."

"Josh oli ka seal, mitte ainult Amanda."

Ma noogutasin endamisi mõeldes, kas armastus oli väärt oma kõigi vanimate ja parimate sõprade ohverdamist. "Ma pole ennem mitte kunagi mitte kellegi vastu midagi sellist tundnud," tunnistas Dylan vaikselt. Ta kergitas õrnalt mu lõuga.

Kõik, mis ta tegema pidi, oli mind puudutada, et mind tarretiseks muuta. Kas see pole siis armastuse tunne? Kas see on see, mida ma olen kogu oma elu oodanud?

Miski minu sees karjus Jah!

Alles siis mõistsin, et Dylan oli üritanud mulle midagi öelda. Sundisin end keskenduma tema häälele, mitte tema huultele.

"Ma pole midagi säärast tundnud ühegi tüdrukuga, kellega ma olen kohtamas käinud." Ta raputas juuksed silmadelt. "Mulle lihtsalt ei meeldi see ringihiilimine."

"Me ei hiili ju ringi…eriti," lisasin.

Dylan naeratas õrnalt. "Naomi, meil on olnud ainult üks õige kohting. Õigemini on ikka veel. Aga sa ei taha, et ma sinu sõpradega kohtuksin ja su pere ei taha, et mina sinuga kohtuks. Sa meeldid mulle liialt palju, et ringi hiilida. Ma ei taha seda teha."

"Sa teed sellest nii suure numbri," ütlesin talle.

"Mis me sellega siis teeme?"

Mu süda muutus külmaks. "Teeme?"

"Kas sa ei saa siis aru, Naomi? Ma ei taha sulle sin
pere ja sõprade ees piinlikkust valmistada. Ja kui see o
see, kuidas sa tunned, ajame ühingu kohe lahku… enn
kui on liiga hilja. Sa meeldid mulle liiga palju, et –" Ta hää
murdus. Ta lasi oma otsmikul kätele langeda ja pomise
miskit vastu lauda. "Et siduda end veelgi enam ja siis lahk
minna."

"Lahku minna?"

Ta vaatas üles ja raputas pead. "Palun ära vaata min
nii," ta anus sõrmega mu huult puudutades.

Tõmbusin eemale ja noogutasin aeglaselt. "Sul on õigu
Mulle ei meeldi inimeste eest asju peita. See on liiga keeru
line, ma räägin Joshiga. Aga Dylan, kas saad mulle and
veidike aega? Ma ei saa seda talle lihtsalt näkku paisata
Ma proovisin eile õhtul, aga ma ei teadnud kuidas. Ta o
vana sõber ja saab haiget. Ma luban, et teen seda, ma pea
olema õiglane meie kõigi vastu."

Dylan lasi oma kaunil naeratusel paista.

Naeratasin talle vastu.

Tähistasime minu otsust suudlusega.

"Ja sinu vanemad," pomises ta.

"Aaa...see... ."

"Üks samm korraga," lausus Dylan, hääl täis kaastun
net. "Võib-olla saavad nad ükskord aru."

Ma ei suutnud seda endale ette kujutada, mitte kunag
Seejärel võttis Dylan mind oma käte vahele ja kõik teise
mõtted lahkusid mu peast.

Kümnes peatükk

PÜHAPÄEVA HOMMIKUL JÄIN voodisse, lugedes tunde, mil-
lal näen uuesti Dylanit. Esmaspäev oli lihtsalt liiga kaugel.
Pealegi, kodus looderdades oli Amandaga kohtumise risk
väiksem.

Olin päris kindel, et ta ei näinud mind eelmisel õhtul
kinos koos Dylaniga, aga ma ei saanud selles päris kindel
olla. Praegu ei tahtnud ma küll temaga arveid hakata kla-
rima. See oleks kiiresti rikkunud mu kauni mälestuse esi-
messest kohtingust Dylaniga. Ma poleks olnud suuteline
kuulama tema järjekordset ennustust murtud südame ja
rikutud elu kohta või sellest, kuidas minust oli saanud veidi
ninakas, teatris kinni sirts.

Vahel arvan, et tema oleks pidanud olema see, kes läheb
näiteringi. Talle ei pruukinud meeldida romanss, aga ta ju-
maldas tragöödiat.

Tõmbasin näppudega läbi juuste ja harjutasin peegli ees

suurte silmadega süütukeseks olemist. Ma lihtsalt pidin täna Dylanit nägema. Otsustasin välja hiilida ja tema töö juurde minna, seega vajasin oma näitlejaoskusi rohkem kui kunagi. Kuigi ema haneks tõmbamine ei olnud enam mingi katsumus.

Ootasin, kuni lõuna sai läbi, kui isa ja Karen läksid vanaema ja vanaisa vaatama ning söandasin alles siis toast välja tulla. Pakkisin oma raamatukogu raamatud kokku ja läksin alla. Pistsin pea ema toa ukse vahelt sisse ja nägin teda töölt kaasa toodud arvetega tegelemas. Ta vaatas üle oma prilliklaaside, kui ma sisse kõndisin.

"Ma lähen rattaga raamatukokku," ütlesin talle. "Osade raamatute laenutuse aeg on juba üle läinud."

"Kas rattaga külm pole minna?" Ta vaatas oma kella. "Ma võin sind ära viia ja pärast tagasi tulles poest läbi minna." Ta hakkas prille eest ära võtma.

"Ära tee nalja, ema." Tõmbasin oma jope luku kinni. Ma lootsin, et ta ei pannud tähele, et mul oli seljas uus villpehme sviiter ja jalas parimad teksad. "Sul on kiire. Peale selle on ilus päev. Mulle meeldib külm ja liigutamine teeb mulle ka head."

"Olgu, aga pane soojalt riidesse. Kas sa saaksid tagasi tulles minu eest leiba ja piima tuua?"

"Muidugi. Aga ära mind enne kella viit oota. Ma pean näidendi jaoks natuke materjali otsima." Imetlesin, kui veenev ma olin, isegi endale.

Sõtkusin mööda Old Town maanteed ja keerasin pare-

male, Elm'i peale. Sõitsin raamatukogust mööda ja keerasin siis kiirelt vasakule.

Tundsin end elava, vaba ja natuke närvilisena. Erinevad kujutlused tantsisid mu peast läbi: Josh'i ja Amandaga kokku põrkamine, suure autoga kokku põrkamine ja vanematele seletamine, mida ma üldse sellel teelõigul tegin.

Lõpetasin oma ettekujutused närvilise naeratusega ja keskendusin teele. Ent Dylanit ei saanud ma peast välja.

"Dylan ja Naomi" kõlas väga hästi. Mu süda pakitses nii, et arvasin seda lõhkevat. See ei olnud lihtsalt lavaromaan. Amanda ja Judi võisid edasi mõelda, mida iganes nad ka soovisid.

Sõitsin mööda Oak Lane ja keerasin Double-R'i kõrvalparklasse sisse. Märkasin Dylanit kohe otse töökoja lahtiste uste juures. Ta jändas vana plaadimasinaga – Jonesy plaadimasinaga, taipasin. Dylan nägi oma sini-valge-triibulistes tunkedes nii hea välja.

Lähenesin töökojale, mu ratas krudises kruusal. Dylan ei teadnud, et ma tulen ja tahtsin teda üllatada. Hüppasin rattalt maha ja toetasin selle poe kõrvale vastu seina. Paistis, et Dylan oli üksi.

Mu süda peksis poole kiiremini, kui ma kikivarvul tema poole hiilisin. Nurgas seisvast raadiost kostsid mingid rahvalaulud, kui ma ta silmad kätega katsin.

Dylan võpatas ja pööras ringi. Ta nägu muutus šokeeritust megavatiseks rõõmuks. "Naomi, mida sa siin teed?" Tema näol laius suurim naeratus, mida ma iganes olin näi-

nud; siis vaatas ta oma käsi. Need olid mustad ja kiire
pani ta õlikaltsu oma pükste tagataskusse. "Kuidas sa s
said?" Ta läks nurgas asuva suure portselankraanika
juurde ja pesi käed puhtaks. Seejärel vaatas üle õla mi
poole, näos segunenud segadus ja rõõm.

"Sõitsin rattaga." Tahtsin tema juurde tormata ja te
kohe suudelda. Mind ei huvitanud mu uus sviiter või pa
mad teksad, aga ma olin lihtsalt natuke liiga arg. Vana Nao
polnud veel täiesti kadunud.

"Mulle helistas täna hommikul mingi tüdruk, kes tah
oma ema mikserit parandusse tuua. Ma arvasin, et si
oled tema –"

"Kas kõik kliendid tulevad ja panevad oma käed su s
made ette?" naljatasin, kartes kuulda vastust.

Dylan heitis pea kuklasse ja naeris südamest. Ta haar
rätiku ja kuivatas käed. "Pole nii vedanud! Kuidas su van
mad sind siis siia lasid?"

"Ma peaksin olema raamatukogus."

"Aah." Ta naeratus tuhmus rätikut nurka visates.

"Aga… see tähendab, esmaspäev –"

Ma ei pidanud rohkemat ütlema. "Esmaspäev on nii ka
gel," sosistas ta. "Naljakas. Mina mõtlesin seda sama."

Hetk hiljem haaras ta mind oma käte vahele ja keerut
ringi, täpselt poe taha aeda. Me maandusime otse laht
tagaukse kõrvale. See uks, mis viis üles tema juurde,
kinni ja me toetusime vastu seda. Vajusin tahapoole, ü
käsi selja taga ja hoidsin tasakaaluks ukse nupust kinni.

Tõmbasin endasse viimse kui pisiasja temast: väike ple-
kike õli tema ninal, see tema silmade sära, korralikult õm-
meldud nimesilt tema taskul. Ma ei saanud talt oma silmi.
Ilm nii uimane, et taevas tundus maana ja maa taevana.
Siis ta suudles mind, see oli imeline ja pikk.

Dylan lasi oma käed mu puusalt ja toetus mu kõrvale
vastu ust. "Mina tahtsin ka sind näha," ütles ta mujale vaa-
dates. "Aga ma ei saanud läbi tulla, ma ei saanud helistada.
Mulle ei meeldi see peituse mängimine, Naomi. Sinu vane-
mad, Josh…"

"Ja ei saa aru. See ei ole lihtne."

"Ma tean, et see pole lihtne." Ta lõi jalaga üht kuivanud
rohupahmakat.

"Aga äkki," laususin hetkelisel mõttevälgatusel, "äkki
mõistavad nad kõik pärast etendust, et sa oled suurepära-
ne näitleja, mitte ohtlik rattur. Kuigi ma rääkisin oma isale
mr Cates'ist."

Dylan näis vaimustunud.

"Ta ütles, et mr Cates ei käi kohtamas tema tütrega."

Me puhkesime naerma ja naersime nii, et küljed valuta-
sid.

"Aga ma polnud sinuga siis ju väljas veel käinudki. Ma
sinult suudlesin sind." Ta hääl vaibus. "Ainult ühe korra."

Ta sirutas käe ja silitas mu paremat põske.

Toetusin tema poole. Meie huuled olid vaevu-vaevu puu-
tunud, kui auto poe ette sõitis.

"Halb ajastus!" sosistas Dylan just enne, kui ta eemale

tõmbus. "Peaks olema see mikseritibi. See ei võta k
aega."

"Parem oleks!" Ma üritasin näida ähvardav. "Ma ka
sen jälgida, kuidas sa oma naiskliente täpselt tervitad."

Dylan haaras südamest ja tegi haigetsaanu nägu.
jooksis ta poodi. Lasin oma peal taha vajuda, toetades
ikka veel tema juurde viiva ukse vastu.

Väljas oli külm, aga nõrk novembripäike paistis läbi
tedeta okstega puude. Tõstsin oma näo päikese ja valg
poole ning sulgesin silmad. Ma ei suutnud seda vei
naeratust näolt peletada. Mida rohkem ma Dylaniga k
olin, seda selgemaks mul sai, et see pidigi olema armas
See pidi olema see õige asi. Ma ei pidanud muretsema
gi tüdruku pärast, kes poodi tuli. Dylan oli minusse sa
armunud kui mina temasse; näpistasin ennast – kas
tõesti oli minuga juhtumas?

"Kas sa arvad, et saad selle mikseri korda?" Tutta
naishääl kandus poe tagauksest välja valjult ja selgelt.

Mu silmad avanesid. See oli Amanda! Ma ohkasin
munult, kuid katsin siis käega kiiresti suu. Mida tema
tegi?

Loll küsimus. Ta tuli isiklikult Dylan Russot üle kont
lima. Ma olin kindel, et ta tuli eilse õhtu pärast. Arvatav
oli ta meid kinos näinud.

Võitlesin kiusatusega ukse vahelt piiluda, ise surm
hirmul olles, et äkki Amanda näeb mind. Otsustasin lih
pealt kuulata.

"Sa arvad siis, et saad selle korda teha?" Ta hääl oli
[illegible]mulik, isegi armas.

"Me parandame kõike." Dylani hääl oli uhke. Tundsin
ära, et ta ei teadnud kellega räägib.

Siis läks äkki kõik hullemaks.

"Ja sina tulid millelegi järele?" oli Dylan abivalmis.

"Jah! Mu isa lumemasin." Teine tuttavlik hääl, kuigi see
oli kuri.

Aah! Amanda oli Joshi kaasa võtnud? See oli liiga õudne,
et tõsi olla. Ma piilusin uksepiida vahelt. Ma pidin vaatama,
pidin kindel olema, et see oli tema. Oli küll Josh. Ta oli sirge
seljaga, tige ja häiritud. Kas ka tema oli meid kinos näinud?
Miskipärast kahtlesin ma selles. Kui ta oleks meid näi-
nud, oleks ta läbi tulnud. Äkki Amanda ütles talle hiljem.
Tõmbusin uuesti peitu, enne kui ta mind märganud oleks.
Kui ma kunagi veel Amandaga peaksin rääkima, on tal kül-
ga selgitamist. Üksinda ringi nuuskimine on üks asi, Joshi
kaasa võtmine on teine.

"Lumemasin on parandatud. Toon selle tagant ära: Kas
see mahub su auto pagasnikusse?"

"Mis sa arvad, kuidas me selle siis siia tõime?" nähvas
Josh vastu.

Kuulsin Dylani samme suundumas poe tagaruumi ja
märkasin lumemasinat töökoja ühe punase seina vastas.
See oli läikiv ja nagu uus.

Peitsin end kähku poest tagapool asuva puu taha. Ma ei
näinud isegi, et Dylan minu nägu sel hetkel näeks.

Kuulsin raske eseme autosse tõstmise hääli. Josh ja Dy
rääkisid selle kinnisidumisest. Siis, minut või paar hilj
kuulsin Joshi automootorit käivitumas. Hoidsin hinge k
ni, kuni kuulsin seda lahkumas.

Alles siis tuli mulle meelde jalgratas, mis seisis näht
kohas teisel pool poodi. Ma ei uskunud, et Josh mäle
milline mu must jalgratas välja nägi, või pani tähele
sinist koolikotti selle korvis. Amanda see-eest oli tul
nuhkima ja temal olid kotkasilmad. Ta kindlasti teadis k
dagi, et olin kusagil poe läheduses. Mõte sellest pani
kõhus keerama.

"Naomi?" Dylani hääl tõi mind peidust välja. "Ku
oled?"

Tulin puu tagant välja ja nägin Dylanit. Ja läbi poe u
nägin mikserit, PARANDADA-silt küljes rippumas.

"Kas midagi on pahasti?" küsis ta ja võttis mu käe

Raputasin pead ja eemaldusin. "Ma pean nüüd mine
hakkama." Vaevalt suutsin need sõnad välja öelda. Võ
ratta ja keerasin selle nii, et näeksin Dyalni nägu. "Ja su
õigus, Dylan," ütlesin, suutmata hoida oma häält vär
mast. "Mullegi ei meeldi see ringihiilimine."

Dylan uuris mu nägu. "Tore. Mulle meeldib, kui me
meelel oleme." Ta silmad otsisid minu omi. Ma ei suut
talle otsa vaadata. Ma ei saanud talle öelda, mis oli
juhtunud, seda et Josh ja Amanda olid just tema isa p
käinud. Ma ei suutnud talle tõtt rääkida.

"Ma pean nüüd minema."

Just siis tuli auto, lapsi täis, poe ette. Paar kutti tulid
sisse ja suundusid meie poole, poe tagumisse ossa.

"Hi, Dylan!" hõikas üks nendest. "Kas oled selle gene-
raatori korda saanud?"

"Aga loomulikult, Reily. Tulen kohe sinna." Dylan pööras
nende poole. "Ma pean nüüd minema,"lausus ta. "Homme?"

"Homme."

"Ja sa räägid Joshiga?"

"Jah," vastasin talle. "Ma teen seda."

Kui ma koju jõudsin, avastasin, et olin piima ja leiva unus-
tanud.

"Kuidas ma siis grilljuustu ja võileibu teen?" jorises
ema, kuni isa ütles, et läheb käib ise poes ja toob.

"Kas sa raamatuid ei viinudki ära?" küsis ema, kui ma
pool seljast võtsin ja seda kappi väikesesse nagisse riputa-
sin.

"Mmh-jah." Vaatasin kotti, raamatuid täis. "Tõin lihtsalt
õhtustöö koju kaasa, see on kõik."

Ema põrnitses mind. "Kas sa tunned end halvasti?"

"Pole kunagi tundnud paremini," vastasin saapaid jalast
võtes.

"Vahel arvan, et see etendus polnud sugugi nii hea idee,
Naomi. Sa nagu põletaks küünalt mõlemast otsast."

"Oh, ema. Kas sa ei saa sellest aru? See näidend on
minu asi, mis on minuga viimasel ajal üldse juhtunud,"
väljusin köögist välja marssides.

Vaatasin tema poole tagasi ja üritasin teha rõõmsat
ratust. Ma ei suutnud seda teeselda. Ema oli salati pes
se lõpetanud ja jälgis nüüd mu nägu.

Me pilgud peaaegu kohtusid ja äärepealt oleksin ka
nud kontrolli. Äkitselt tahtsin tema juurde tormata,
ümber ta kaela visata ja kõik ära rääkida – kõik täieli
Kogu hea, halva, hirmutava selle juures: Amanda kaot
se, teadmatuse, kuidas Joshiga rääkida. Aga kõige
tahtsin rääkida Dylanist, öelda ta nime sadu kordi. K
emalt tema enda esimese armastuse kohta, mida tem
tundnud. Mida ta tundis siis, kui kohtus isaga. Rää
sellest, kuidas iga minu väiksemgi osake tundus uue,
tu ja elavana. Ja rääkida sellest, kuidas tegelikult ei tah
teda, isa ega oma sõpru sellest kõigest välja jätta.

Kõigest sellest emaga rääkimine teeks selle veel e
maks.

"Miks mul on selline tunne, nagu me peaksime r
ma?" Ta istus köögileti juurde toolile ja kutsus mind
juurde.

Aga nii palju kui ma ka tahtsin teda usaldada, ei suu
ma seda siis teha. Mitte nii kaua, kuni tema ja isa vihk
ideed Dylanist. Pidin Dylanit kaitsma. Võib-olla oli õp
armastama miski, mida pidin omapead tegema.

"Mitte praegu, ema."

Ta raputas pead. "Meil pole kunagi enne rääkimis
rast probleeme olnud," sõnas ta näppudega vastu l
trummeldades. Siis tõusis ta püsti ja läks tagasi kraan

ii juurde. "Alates sellest kui mängid seal näidendis, pole
ma kindel, kas tunnen sind enam." Ta keeras kraani lahti.

Jälgisin teda ja tundsin end väga noore ja hirmununa,
aga praegu polnud õige aeg rääkimiseks. Sulgesin uuesti
oma südame. "Tead mis, ema," ütlesin talle pehmelt, kuigi
ta ei kuulnud mind läbi veesolina. "Mõnikord ei tunne ma
hirgi."

Üheteistkümnes peatükk

"KUULE, VÕÕRAS!" TERVITAS Amanda mind natuke liiga rõõmsalt esmaspäevahommikusel koosolekul.

Istusin Caldwelli teatri tagumises reas, üritades samastuda sealsete hallide polsterdatud toolidega. Olin mattunud teksti, kuigi osa oli mul juba üle nädala peas. Vaatasin üles ja lootsin, et mu nägu ei olnud süüdlaslik. Ma polnud Amandaga rääkinud alates reedeõhtusest telefonikõnest. Kuigi olin teda näinud nädalavahetusel rohkem kui küllalt – kinos, Dylani isa poes. Tegelik küsimus oli, kas ta mind nägi?

"Tere, sulle ka." Naeratasin natuke ja üritasin mitte tähele panna väikest sarkasminooti tema hääles. Amanda tormas läbi istmerea vahekäigu ja istus minu kõrvale. "Kas sa üritad mind vältida?" ründas ta oma kotti maha visates.

Nagu katku! Vastasin talle sisimas, ent ajasin silmad hästi suureks ja üritasin näida süütuke.

Õnneks tormas Amanda edasi, andmata mulle võimalust seletada. "Su juuksed on päris kihvtid," ütles ta neid

murides. "Ma ei suuda uskuda, et tegid seda enne minuga rääkimist! Me oleme pooled oma elust kulutanud juukseõpetuteludele." Ta oli natuke löödud.

Hetkeks mõtlesin, et mu mured on möödas. Amanda ei näinud mind Dylaniga ja ta sai aru, et pidi hoidma oma nina minu ja Joshi koha pealt eemal. "Ma helistasin sulle eile kahel korral," lisas ta siis.

"Sa helistasid?" üritasin näida üllatununa. "On see vast imelik."

"Su ema ütles, et oled raamatukogus."

"Ma olingi." Sirutasin käe kotti, "Chap Stick'i" järele.

"Naljakas, ma ei näinud sind seal!"

"Oih…" "Chap Stick'i" tuub kukkus mul käes ja veeres minu ees oleva tooli alla. Laskusin põlvili, et seda kätte saada.

"Aga ma nägin sind laupäeval."

Jäin põrandale põlvili, pea maas. Siis paiskasin selle endast välja. Olin kindel, et Amanda teadis nüüdseks minust ja Dylanist kõike.

Tundsin kergendust, peaaegu. Hülgasin oma "Chap Stick'id" ja istusin toolile. "Mida sa Keaton Corners'i kinos tegid?" küsisin, et endale mõtlemiseks aega võita.

"Rulluisurada polnud veel avatud. Maxile meeldib "Rebel Without a Cause". Sa ju tead, et see on ta lemmikfilm."

Olin selle unustanud. "Õigus küll."

Amanda tõmbas jalad enda alla ja põrnitses mind. "Mis sulle toimub, Naomi? Mida sa selle kutiga teed?"

Vajusin oma toolil lössi, sulgesin silmad ja toetasin pea vastu seljatuge. Pigistasin kätega oimukohti, mul tekkis äkki peavalu. "Ma ei *tee* mitte midagi, Amanda," ütlesin rahulikult. "Ma arvan, et olen temasse armunud." Näed, viimaks ütlesin selle välja.

"Armunud!" karjatas ta vägagi valju häälega. Iga pea meie ees olevates ridades pöördus taha vaatama. "Ärge passige," kamandas Amanda. Loomulikult ei kuuletunud mitte keegi.

Tõusin püsti, järsku tundes end puudutatuna. Mis oli Dylani ja minuga juhtunud, oli midagi erilist, isiklikku. See ei olnud miski, mille üle vaielda kooliteatris.

"Ma lähen siit minema." Võtsin oma asjad ja tahtsin Amandast mööda minna. "Mu pea valutab, ma lähen arsti juurde." Mu nägu tulitas häbist, vihast. Tundsin, nagu kukuksin kohe kokku ja hakkaksin siinsamas nutma. Kuigi ma ei nuta kunagi avalikes kohtades!

Amanda ei tahtnud mind nii kergelt ära lasta. Ta viis hoopis mu sealt lähimasse tualettruumi. Õnneks oli see tühi.

Amanda hakkas kohe pihta. "Kuidas sa kellessegi nii ruttu armuda saad? See on võimatu! Ja mis Joshist saab?"

"Josh," mõmisesin omaette. "Kas tema nägi ka mind seal koos Dylaniga?"

"Kas see on kõik millest sa hoolid? Vahelejäämisest? Kas sind ei huvita, kuidas Josh end tunneb? Et te olete eluaeg sõbrad olnud?"

Katsin kõrvad kätega, et teda mitte kuulda. Toetusin vastu

külma plaatseina ja libisesin allapoole, kuni istusin maas. "Lõpeta ära, Amanda. Ma ei taha sellest enam rääkida."

"Mina tahan," teadustas tema. Kuulsin läbi seina kõiki laulmas "The Star-Spangled Banner'it". Koosolek oli alanud. Kui me mõlemad kohe sinna tagasi ei kiirusta, jäetakse meid pärast tunde…kuid mitte siis, kui ma tõesti arsti juurde läheksin.

"Sinuga on midagi juhtunud, Naomi."

"Jah, midagi on küll," ütlesin põrandalt püsti tõustes. Pühkisin oma püksisääred puhtaks ja tõmbasin kampsuni alla. "Ma olen armunud."

"See on mööduv, Naomi. Ta on sinu kaunis vastasosataitja. Kas sa ei saa aru, mis toimub?"

"Saan küll, aga nähtavasti sina ei saa!" nähvasin talle vastu.

Amanda raputas jälkusest pead. "Armastus, ehtne armastus, ei pane sind oma sõpradele ja vanematele valetama. Ringi hiilima ja inimestele haiget tegema, keda sa oled terve oma elu tundnud.

Tegelikult ma naersin. "Pole tõsi," laususin talle. "Armastus teeb just täpselt nii. Kas sa pole lugenud "Sõda ja Rahu", "Romeo ja Julia't"?"

"Need on jutustused, justnagu need totrad armastusromaanid, mida sa kunagi lugesid. See on päris elu, Naomi. Sinust on kujunemas inimene, keda ma, vaata et, ei tahagi tunda."

„Mis, see on nüüd Amanda? Minu Amanda? Tüdruk, kes

oli terve elu olnud mu parim sõbranna? "Amanda! Mis siin toimub? Sina peaksid olema inimene, kelle juurde ma võin tulla, et Dylanist rääkida. Et oma tundeid väljendada. Aga sa isegi ei kuula mind. Sa heidad ainult mulle ette, kui õudne ma olen."

"Sa pole õudne… sa lihtsalt käitud nii. Ja minu meelest on see kõik Dylan Russo pärast. Kuni temaga kohtumiseni olid sa väga tore inimene." Amanda oli endast nii väljas, et ta hirmutas mind. Ta polnud lihtsalt tige, ma mõistsin, et ta oli tõeliselt, sügavalt mures.

"Naomi," tema hääles oli kuulda nõrk palve, "ära tee midagi hullu. See poiss, sa peaaegu ei tunnegi teda. Ta on sind jalgelt maha niitnud. Sa pole seda sorti inimene, kes unustaks kõik – kõik millegi eest, millest sa midagi ei tea." Ta sundis end minu poole vaatama. "Ma tean, et sa oled eile Dylani juures."

"Ma ei olnud üleval tema toas, Amanda. Ma nägin, kui te tulite. Nägin, kuidas sa minu järele luurasid. Arvasin, et sa märkasid mu ratast. Sa kindlasti helistasid mulle koju enne, kui Dylani juurde läksid, kas pole nii?"

"Jah, helistasin küll. Aga mul ei olnud õrna aimugi, et sa Dylaniga koos oled. Et sa oma emale valetad raamatukokku mineku kohta."

"Kas sellepärast võtsid sa oma luureretkele Joshi kaasa?"

Amanda tõmbus tagasi. "Ma ei olnud luureretkel. Taht sin ise näha, milline Dylan täpselt on. Josh kutsus mind

endaga kaasa, ta isa lumemasin vajas parandust. Josh ei tahtnud riskida Dylaniga kohtuda üksinda. Ta on ikka tige, et Dylaniga kooliterritooriumilt välja pitsat läksid sööma. Dylaniga!"

"Ta siis ei tea kinost midagi?" ma ei suutnud varjata seda kergendust oma hääles.

Amanda raputas kurvalt pead. "Ei, ta ei tea. Ja ära muretse, mina ei saa olema see, kes talle seda ütleb. Ent ta saab sellest varem või hiljem teada. Sa peaksid talle seda ise ütlema, enne kui keegi teine seda teeb või enne kui ta teid koos näeb. Ta on toimuva suhtes täielikus teadmatuses, Naomi. Ja see pole õiglane. Ta arvab ikka, et sa tuled homme meiega sinna marketisse. Sa ju tead, et oleme plaaninud seda toidumessi juba ammu vaatama minna."

Toetusin vastu valgeid telliseid. Need tundusid mu selja vastas vanade ja kõvadena. "Õigus, market," kordasin, tundes end veidi robotina, peavaluga robotina. "Ma olin selle unustanud." Kahtlesin, kuid minu peas hakkas kujunema plaan. "Äkki lähen ma sinna Joshiga kahekesi. Ma räägin temaga siis. Ja hiljem saame kõik Jonesy's kokku."

Amanda raputas aeglaselt pead. "Kuidas sa saad seda nii külmalt võtta? Josh on sinu järele hullumas."

"Aga mina ei hullu tema järele, punkt. Ärme enam räägime sellest, palun…"

"Usu mind, sinu armuelust rääkimine on viimane asi, mida ma teha tahaksin."

"See puudutab mind ja Dylanit ning mind ja Joshi. See ei

puuduta sind üldse, Amanda. Ma olen ikka su sõber." P
sarad kogunesid mu silmadesse, üritasin neid tagasi hoid

Amanda trügis minust mööda. "Kui ma ei teaks, et s
on mingi ajutine armuhaigefaas, milles sa oled, vannuksi
et ei räägi sinuga kunagi."

Seejärel tormas ta uksest välja, lüües selle mu nina e
kinni. Viskusin ukse vastu ja hakkasin nuuksuma. Mu el
oli justkui avanenud must auk ja mu sõbranna alla neelanu

Kui Dylan mind tunde hiljem paadimajast leidis, nuu
susin ikka veel.

"Kus sa oled olnud? Kas sinuga on kõik korras?" küs
ta paadimajja kiirustades. Istusin köiekera otsas, tek
mässituna, suutmata oma pisaraid kontrollida. Ma olin koo
oleku ajal majast välja sööstnud ja siia maabunud, kust kee
mind ei leiaks. Ma ei suutnud talle läbi pisarate vastata.

"Siin on ju väga külm!" ütles ta oma tagi seljast võttes
mu ümber asetades. Seejärel tõmbas ta mind oma kä
vahele ja hoidis seal. Kuni ma tema kehasoojust polnu
tundnud, ei teadnud ma, et oli külm. Ta käsi silitas mu juu
seid ja ma hoidsin kinni ta kampsunist, nagu oleks see mõ
viimne päästerõngas. "Ma olen sind kõikjalt otsinud. Alat
koosoleku lõppemisest. Marnie ütles, et sind ei olnud seal,
Dana ütles, et sind polnud ka lõunal. Proov on neljakümn
viie minuti pärast. Ma muretsesin, et äkki sa ei tulegi."

Tasapisi jäid mu pisarad järele. Üritasin rääkida, ku
vaevalt suutsin häält teha. Ma ei uskunud, et olin seal nõ
da pikka aega olnud. Terve koolipäev, ma ei olnud ühes

linnis käinud. Veel paar päeva tagasi polnud ma ühestki linnist puudunud. Ma olin kindlasti muutumas.

"Läheme siit minema, kusagile sooja," käis Dylan peale. Ta pani oma käe mu mantli alla ja silitas mu selga.

"Ma ei lähe, ma ei lähe sinna tagasi," kogelesin mina vastu. Ma ei tahtnud enam eluski oma jalga sinna kooli tõsta.

Dylan tõstis mu jalgele ja juhatas välja. Pilgutasin heleda valguse pärast silmi. Taevas oli pehme ja roosa, jõe kohalt hõbedane.

"Mis juhtus? Miks sa nutad? Kas rääkisid Joshiga? Kas ta pani sind proovile?" Miski Dylani hääles hirmutas natuke.

"Ei, see oli Amanda. Ta nägi meid kinos ja ta, tema oli see mikseriga tüdruk eile."

"Amanda oli poes? See punapea?" Dylan hoidis mind käevarre kaugusel. "Miks sa mulle ei öelnud?"

"Ja Josh oli temaga kaasas," tunnistasin. Hõõrusin silmi ja üritasin nägu kuivatada.

Dylan võttis taskust punase taskurätiku, ta kuivatas õrnalt mu põsed ja kergitas siis lõuga. "Mis toimub, Naomi? Sa oleksid võinud mulle öelda, kui nad ära olid läinud."

"Ma arvasin, et sulle poleks see meeldinud." Kõndisin kaugemale jõe poole. Mu jalad olid kanged ja pea valutas.

"Praegu tunnen ennast hullemini. Mis sinuga toimunud on? Kas sul on mingid tõsised probleemid minu pärast?" Ta hääl oli segaduses ja haiget saanud.

Üritasin pead eitavalt raputada, kuid mul polnud enam

jõudu valetada, mitte kellelegi. "Jah, mul on küll proble-
me." Sundisin end talle silma vaatama. "Oh Dylan, ma ei
tea kust alustada." Istusin pingile ja rääkisin talle kõik ära
alates päevast, mil osatäitjate nimekiri oli üles pandud kuni
isa reaktsioonini mootorratta suhtes ja hommikusest kak-
lusest Amandaga. "Mul on selline tunne, nagu oleks maa
avanenud ja terve mu elu alla neelanud," suutsin viimaks
nuuksuda.

"Mina olen ikka veel siin," ütles Dylan mingi konksuga
hääles. "Kui arvad, et olen seda väärt –" Ta eemaldus, võt-
tis oma käe mu õlalt. Tundsin, et ta andis mulle ruumi
otsustamiseks. Kas ta ei saanud aru, et olin oma otsuse
teinud juba paar päeva tagasi, pärast seda suudlust? Sel
hetkel ma muidugi ei teadnud, et valin Dylani kõigi teiste
arvelt. Ma ei saanud enam tagasi minna. Amanda, Josh,
isegi mu vanemad – pidin nendega kuidagi hakkama saa-
ma. Kuid Dylan oli kõik, mis luges. Tema oli minu elu.

"Kuidas sa saad nii öelda!" ohkasin viimaks.

Dylan võttis mind oma käte vahele ja me hoidsime tei-
neteist.

Kuid oli ikka veel üks küsimus, millele tahtsin vastust.
"Dylan, kogu see asi meie vahel – see on päriselt, kas pole?
See tähendab, ma olen vist sinusse armunud, aga pärast
seda nädalat, kui etendus saab läbi ja …"

"Ma ikka armastan sind," vastas ta ilma mul küsida las-
mata. "Õigupoolest kirjutasin ma sulle midagi. Ma hoidsin
seda, aga "

Ta tõusis püsti ja pööras hetkeks selja. Tuli siis pingile
tagasi ja põlvitas mu ette, võttes mu mõlemad käed enda
käte vahele.

"Ma kirjutasin sulle luuletuse," ütles ta. Esimest korda,
pärast tema kohtamist, oli ta veidi häbelik. "See pole pikk
luuletus. See on lühike ega riimu ja midagi." Seejärel köha-
tas ta hääle puhtaks ja väga pehmelt luges tuuleiili:

"Kui sa lahkud,
muutun sama tühjaks, kui lastezoo
lumetormis."

"Oh, Dylan," sosistasin. "See oli imeline." Ma ei suut-
nud miskit muud öelda. See hetk oli nii täiuslik, et pani mu
südame valutama.

Hajuv karje me peade kohal pani meid üles vaatama.
Haneparv lendas üle suurte roosade pilvede. Seisime hetke
taevast vaadates. Mitte hellitledes, mitte suudeldes.

Suundusime kooli poole proovi just siis, kui kella kol-
mene kell helises. Kõndisime üle mänguväljaku käsikäes.
Mind ei huvitanud, kes meid nägi. Mind ei huvitanud, kui
mind oleks pärast tunde jäetud. Mind poleks huvitanud,
kui oleksime Joshiga kohtunud. Miski ei pannud mind enam
varjama minu armastust Dylani vastu.

Peatusime õpetajatetoa juures, et kuuma šokolaadi võt-
ta, siis suundusime teatrisse.

"Kogu see salatsemine tekitab halbu võnkeid," lausus

ta, kui saali poole marssisime. Enamik lapsi oli juba läinu
Quincy kooli jalgpalli vaatama.

"Sa siis räägid homme Joshiga?" küsis Dylan.

"Jah, keskuses. Nagu ma Amandale ütlesin."

"Sa ometigi ütled talle…"

Mulle hakkas tunduma, et Dylan ei usaldanud mind sel
les asjas eriti. "Loomulikult. Ma pean lihtsalt õige hetk
tabama. Me oleme nii kaua aega sõbrad olnud."

"Ma tean, sa oled mulle seda juba öelnud," ütles ta.

Märkasin Marnie't meie poole tulemas. Dylan laskis om
käe mu ümbert ja karjus: "Leidsin ta üles."

"Just õigel ajal, Dylan. Judi oleks teil pead maha löö
nud, kui te poleks tulnud. See on viimane proov enne rii
teproovi kolmapäeval."

"Usalda mind. Ma ei laseks Naomil Judit ses suhte
kurvastada." Dylan ootas, kuni Marnie keeras selja, tõm
bas mu enda kaissu ning andis kiire suudluse. "Peale
mis Koletis ma oleksin ilma oma Kaunitarita?" mõmises t
pehme, käheda häälega.

"Dylan –" peatasin ta. "Sa ei otsinud mind ainult proov
pärast või mis?" "Ma otsisin sind, sest tundsin sinust puu
dust," ütles ta lihtsalt. Seejärel puudutas ta oma näppud
ga mu huuli ja me jõudsimegi teatri usteni.

Ma olin kerges lennus. Kuid oleksin end paremini tund
nud, kui ta oleks öelnud: "Sellepärast, et ma armastan sind

Kaheteistkümnes peatükk

Mõnest lubadusest on raske kinni pidada, mõistsin järgmisel õhtul Revere Hills'i kaubamajas. Olin lubanud kõigile – Amandale, Dylanile, endale – et jätan sel õhtul Joshi maha. Ent kella kaheksa viieteistkümneks olin ametis hoopis temaga tantsimisega.

Olime parkinud auto peasissekäigu ette ja oma peas kordasin ma parimaid lahkumineku ridu. Kuid enne, kui saime astuda viis sammu toiduväljaku poole, leidsime endid reatantsu keskelt. Sellel õhtul oli vist see suur Line Dance Jamboree, reas tantsimise võistlus.

Üks kauboimütsi ja teksaseelikuga naine seisis väikesel laval ja näitas samme ette. Josh jälgis teda, vaatas siis mind ja hakkas naerma. "Ma ei suuda seda uskuda, lõpuks omeid soovitsid sa mind tantsima meelitada."

Joshile ei meeldi üldse tantsida. Mina aga armastan seda rohkem kui midagi muud.

"Ei, Josh," protestisin mina. "Mina ei meelitanud sind kuskile. Mul pole täna selleks tujugi."

Aga Josh ei kuulanud. Ta kopsis oma jalgadega, vaadates instruktorit, kes õpetas mingit uut tantsu.

Hetk hiljem haaras ta mu käest ja tiris viimasesse tantsijate ritta. Õnneks lasi ta varsti käest lahti, et hakata tantsima. Joshi käsi oli suur justkui käpp ja sõbralik, aga see polnud Dylani käsi. Ma ei tahtnud, et ükski teine poiss mind kunagi enam katsuks. Ainult Dylan.

Siiski tantsida oli hea. See viis mu mõtted eemale sellest kohutavast teost, mis mul ees seisis. Lõpetasin mahajätujutu harjutamise ja kuulasin seda mõnusat kantrimuusikat. Ma ei tea kaua me seal tantsisime, aga kui bänd lõpuks pausi tegi, suundusime me ülejäänud inimestega toiduväljaku poole – meie tegelikku sihtpunkti. Hetkeks kaotasin Joshi ja taipasin siis, et me pole toiduväljaku lähedalgi. Josh oli mu kõrval ja me olime kaarkäigus. Uksest, mis viis välja alleele, tuli väikeste tuulehoogudena külma õhku. Väljas asuvat alleed kutsutakse ka Lovers' Lane'iks.

Josh juhtis mind läbi ukse enne, kui mõistsin mis toimub. Ta oli mulle nii lähedal, et tundsin läbi tema flanellpluusi ta kehasoojust. Äkitselt olin ma seljaga vastu kiviseina ja Josh minule toetumas. Ta hakkas suudlema mu kurku, mu kaela, mu huuli, nii nagu ta seda kunagi teinud polnud.

Lükkasin tugevalt teda rinnust. "Josh, mida sa teed!" küsisin imestunult, ise käega suud puhtaks pühkides.

Ta näis veidi uimane olevat ja naeratas mulle. "Ma arvan, et me peaksime tihedamini tantsimas käima," sosistas ta maheda häälega. "Ma pole sind kunagi nii ilusana näinud kui täna. Tundub, tundub, nagu näeksin sind esmakordselt, Naomi. Ma vist hakkan–"

"Josh Davidson!" Libistasin end ta käte haardest välja ja jätsin meie vahele hea paarimeetrise vahe. Panin käed rinnal risti ja üritasin mänglev välja näha, naeratav, kuigi tegelikult oleksin nii kiiresti tahtnud ära joosta kui võimalik. "Ära nüüd tõsiseks muutu," ütlesin selle asemel. Seejärel vaatasin kella. "Kuule, me jääme hiljaks. Amanda ja Max ei pea ju ometi meie järel ootama."

Jooksin siis kaarkäigust välja ja lasin tal kuni autoni enda sabas tulla. Pimedas parkimisplatsi ületades puudutasin näppudega huuli ja pühkisin ikka neilt Joshi suudlusi. Need tundusid patused. Nagu oleks Josh kõik ära rikkunud, mis meil Dylaniga oli.

Terve tee Jonesy'sse üritasin julgust varuda. Ma pidin ütlema: "Kuule Josh, me ei saa enam kohtuda. Välja arvatud sõpradena." Aga Josh vilistas oma kantrimuusika viise ja toksis sõrmedega rooli. Tema igast kiust hoovas õnnelikkust.

Tundsin ennast kohutavalt. Kuidas pidin ma sellega hakkama saama?

Jonesy's säras õhtuti. Liiklus suundus South Chestnut'i poole, moodustades siin gruppe. Suur, häguselt tuttavlik pikap-auto võttis korraga ära kaks kohta.

"See on küll imelik, aga täna õhtul Naomi, täna õhtul ma nagu armuksin sinusse."

"Oh Josh," ohkasin selle peale. Aga tema näost võis lugeda, et "Oh, Josh" kõlas südamlikult.

Kõndisime kohvikusse. Amanda ja Max olid meie tavakohtadel. Josh pani oma käe mulle ümber ja mängis minu juustega. Amanda jälgis meid suu kõrvuni, kui lähenesime lauale.

Ma teadsin täpselt, mida ta mõtles: lahkumineku asemel olime me ära leppinud. Olin lõpuks aru saanud ja õige valiku teinud. Amanda näitas mulle püstiseid pöidlaid. Ja siis muutus ta õnnelik grimass šokeerituks, kohkunuks – millekski selliseks, millest ma aru ei saanud.

Pöörasin ümber ja nägin Dylanit leti ääres seismas, käes kaasa võetav kohvitops. Tal olid tunked jalas. Märkasin üle ta õla, et plaadimasin oli tagasi toodud. Sealt tuli Elvise "Hound Dog." Dylan vaatas Joshi, siis mind ja siis jälle Joshi. Tema suu, see imekaunis suu, kõverdus jälkusest. Ta lihtsalt raputas pead ja keeras kanna pealt ringi.

Hetk hiljem oli ta kadunud.

Josh ei näinud sellest midagi, ta oli liiga ametis Maxiga rääkimisega. Tundsin verd peast tormamas ja mõtlesin, et minestan. Tõukasin Joshi eemale ja jooksin välja.

"Dylan!" hõikasin pimedusse, ta ratast otsides.

Siis nägin pikapi. Tänavalaternate valguses nägin Double-R'i logot. Sellepärast see nii tuttavlik oligi. Ta aeglustas

kurvis, tõmbas siis liiklusesse ja haihtus. Põrnitsesin pikka aega rahvast täis tänavat.

"Naomi?" Josh oli minu taga. Enne kui ta sai mind puutud, jooksin kohviku trepist alla.

"Ma tahan koju minna. Kohe! Ma pean koju minema. Palun ära vaata mind nii," karjusin talle, kui ta mind vaatas.

"Olgu," ütles ta, huuled surutud kitsaks jooneks. "Ütlen neile, et lahkume."

Vaatasin, kuidas ta kohvikusse tagasi sammus. Kuid kõik millest suutsin mõelda, oli Dylan. See, kuidas ta mind vaatas. Kui petetuna ta end tundnud oli. Istusin Joshi auto kõrvalistmel, kui me minu kodu poole kiirustasime. Teadsin, et ta on tige ja segaduses. Ja teadsin, et ma polnud õiglane. Ent praegu ei suutnud ma sellega tegeleda. Pidin kohe Dylanile poodi helistama. Pidin temale esmalt seletama.

Dylan armastas mind. Kui seletan talle mis juhtus, mõistab ta kõike ja annab andeks. Ta lihtsalt pidi mulle andeks andma.

Kui Josh oli vaevalt auto kinni pidanud, hüppasin autost välja ja tormasin veranda poole. "Naomi?" hõikas ta mulle järele.

"Ma räägin sinuga homme," hõikasin vastu üle õla. See oli olnud minu elu kõige hullem õhtu, ent see polnud Joshi süü.

"Sa oled juba kodus," ütles ema elutoast. Vanemad olid

telekasse nii süvenenud, et ei näinud mu silmist pisaraid hiilimas.

Lendasin esimestest treppidest üles ja haarasin telefoni ning venitasin pika juhtme enda tuppa. Sulgesin vaikselt ukse ja istusin maha, mantel ikka seljas. Helistasin infotelefonile ja sain Double-R'i paranduse ja Fix-It'i poe numbri. Me oleme tänaseks suletud. Kui on mõni suurem mure, valige…"

Lõin toru hargile. Vastaja hääl oli sügav ja tõsine, mitte Dylani oma. Arvatavasti tema isa. Otsustasin Dylanile koju helistada. Mul oli tema number juba peas.

"*Yo.* Oled ühenduses Dylan Russo stuudioga, teisisõnu Dylani koduga. Mind pole praegu ja sa tead mida piiksuga teha."

Ma vihkan vastajatele rääkimist ja võitlesin oma häälega. "Dylan, see olen mina. Naomi. Helista mulle õhtul. Teisipäeval. Mind ei huvita, kui hilja on. Palun. Me peame rääkima. Ma pean seletama. See pole–" Piip. Vastaja katkestas mind. Hakkasin uuesti valima, aga panin siis toru ära. Kuidas sain ma tema vastajale rääkida sellest, mida ma tunnen?

"Ma helistasin talle terve õhtu!" ulgusin järgmisel õhtul teatri riietusruumis. "Aga ta ei helistanud mulle kordagi tagasi."

Istusin põrandal, ümbritsetud oma seelikust ja viiest tüdrukust, keda vaevu tundsin. Ma polnud kunagi niimoodi kellegi ees kokku kukkunud, välja arvatud Amanda.

Olin kõik, kes mulle korda läksid, kaotanud. Poisi, keda ma armastasin, mu parima sõbranna. Ja olin kaotamas ka Joshi, sest ükskõik kas koos Dyloni või ilma Dylanita, ei suutnud ma enam teeselda, et ta meeldib mulle rohkem kui sõber.

Ma polnud end terve elu jooksul tundnud nii üksi. "Kaunitari ja Koletise" riieteproov hakkas viie minuti pärast, kuid ma ei kujutanud ette, kuidas ma küll lavale lähen. Olin tänast päeva terve nädala oodanud: minu esimene võimalus kanda Kaunitari lopsakat romantilist kostüümi, näha Dylani nägu, kui ma tulen riietusruumist näol täiuslik meik; justnagu oleks tema minu nõiutud prints ja mina tema Kaunitar.

Nüüd tõi tühipaljas mõte sellest mulle uue sahmaka pisaraid silmi.

Mina, kes ma veel kahe nädala eest olin rahulik ja häbelik, korraldasin kohutava stseeni. Kuid ma ei saanud sinna midagi parata.

Dylan oli mu maha jätnud ja mu süda oli nüüd murtud. Ma polnud kindel, mis sai olla hullem – kas olla ilma Amandata, kes mind lohutaks, või fakt, et Dylan vältis mind nagu katku. See mõte tegi lõpu mu nuukstele. Ma olin terve õhtu Dylanile helistanud. Ja terve õhtu oli vastu võtnud ta vastaja.

Ja täna oli Dylan kadunud meie ülerahvastatud kooli koridori. See oli esimene päev pärast meie kohtumist, kui me polnud kogemata kokku põrganud. Teadsin, et ta väl-

dib mind meelega. Ja ma ei suutnud seda taluda. Ta ei andnud mulle võimalust juhtunut seletada.

Kuidas sai ta mind niimoodi välja lõigata. Kuidas sai ta mul lasta ära laguneda?

"Mis sorti inimene ta on?" Matsin pea käte vahele.

Meeleheitlikult tupsutas Dana mu põskedelt laiali läinud lauvärvi. Marnie põlvitas mu kõrvale ja ulatas salvrätiku salvrätiku järel. Paar nädalat tagasi ma vaevu tundsin neid tüdrukuid, aga praeguseks olid nad asendanud Amanda. Ja kõige hullem – see oli mu enda süü, et Amanda polnud enam osake mu elus nagu Dylangi.

Kas Judil ja Amandal oli juba ammu õigus? Kas meie armastus töötas vaid siis, kui mina olin Kaunitar ja tema Koletis?

Siis mõtlesin tema näole eile õhtul Jonesy's. See pettumus, see valu, see jälkus. Isegi Dylan Russo polnud nii hea näitleja. Tema raev oli tõeline. Ma teadsin, et ta pidi täiesti endast väljas olema. Mina küll olin.

"Sa pead ennast kokku võtma. Proov hakkab viie minuti pärast. Ja sinu osa on kaheksa minuti pärast. Me peame täna graafikus püsima. See peaks olema täpselt avaõhtu koopia. *Homse* õhtu." Dana rõhutas sõna *homme*.

Kümme minutit hiljem, oodates pimedas kõrvalkäigus, et minna lavale, nägin Dylanit. Lühike proloog lõppes ja ta lahkus lavalt vihapilv ümber. Tolm keerles lavalaudadelt üles, kui ta oma rasket keepi taga vedas. Märguande peale pööras ta ringi ja möiratas koletislikult külgkoridori poole.

Raske mask muutis seda häält veelgi valjemaks. Isegi valjendatuna, kostis see hääl nõrga, käheda ja mitteveenvana. Siis pööras ta jälle ringi ja põrkus minuga kokku.

Tema pilk kohtus minu omaga läbi nende peenikeste silmapilude, mis maskis olid. Seejärel läks ta edasi minust mööda, nagu oleksin ma lihtsalt osake lavakaunistustest.

Ma ei mõistnud. "Dylan!" Hõikasin talle järele. Järgmine asi, mis ma tean, keegi lükkas mind kõrvalt lavale. Seisin seal sõnatult, pimestatuna lavavalgustustest, pea ringi käimas. Mu pea oli täiesti tühi, välja arvatud üks sõna. *Dylan.*

Sattusin paanikasse. Publiku pimeduses nägin Judit tema valge märkmealusega, silmad kumamas, aga ei midagi muud. Siis aitas Dana mind lava tagant. Mu mälu tuli tagasi ja hakkasin oma teksti lugema.

Esimese lause keskel tuli Dylan täpselt mu ette, peast jalatallani Koletis. Ta sammus täpselt prožektori alla ja kattis oma silmad.

Judi? Hõikas ta pimedasse auditooriumi. Tema hääl oli väga tõsine.

Enne Judi vastamist oli selge paus. "Mida sa teed, Dylan?"

"Ma lähen koju."

"Koju?" kordas Judi kohkunud häälega.

"Ma olen haige. Mu kurk. Olen päris kindel, et homseks on kõik korras, aga ma ei taha, et keegi, hmm, Naomi haigeks jääks täna."

Mu suu vajus lahti.

Judi köhis kõvasti hääle puhtaks. "Olgu, Dylan. See
kindlasti proovi-närvilisus, aga juhul, kui see on haigus
vimm, ei tee väike puhkus midagi halba. Sa oled küll
proovi teinud, et koju minna ja homme lavale tulla il
tänase proovita. Me peame lihtsalt ilma sinuta hakkam
saama." Ta kutsus tagant publiku hulgast Steve Levine'i
Dylani dublandi. "Sa ei pea riideid vahetama, Steve. Lih
salt pane Dylani mask pähe ja harju sellega juhuks, k
tõesti pead homme lavale minema."

Siis käskis ta Dylanil koju minna ja sidruniteed meep
juua ning magada. Judi oli emalik, ent oli näha, et Judi nä
Dylanit läbi.

Dylan ei olnud haige ja Judi teadis seda.

Dylan lahkus ja proov läks halvast hullemaks. Õhtul kel
kaheksa ütles Judi meile, et proovid kostüümidega on alat
üks korralagedus ja saatis meid koju.

Olin riietusruumis üksi, panin kingi jalga, kui Judi siss
marssis. Ta võttis tooli, keeras selle seljaga minu poole j
istus.

"Kuule, Kaunitar," ütles ta kiusaval toonil. "Kas taha
rääkida sellest kohutavast esinemisest, millega just hakka
ma said? Proovid kostüümidega on kurikuulsad, Naomi
Isegi ilma selleta, mis iganes sinu ja Dylani on vahel toimu
mas."

"Mis minust ja Dylanist?" nähvasin talle karatelöögijõu
ga vastu.

Judi kortsutas kulmu. "Ma pole pime, Naomi."

"Järelikult olen siis mina. Pime ja loll ja täielik idioot
selle koha pealt, mis puudutab poisse. Ja sulle teadmiseks,
mitte midagi, absoluutselt mitte midagi ei toimu meie va-
hel. Mitte praegu… mitte kunagi enam." See mitte kunagi
läi mind pahviks ja puhkesin jälle nutma. "Palun vaban-
dust," nuuksusin nägu käte taha peites. "Ma olen kõik ära
rikkunud. Lase käia, ütle nüüd, et sa ju rääkisid – lava-
armastused ei funktsioneeri."

"Need on ebakindlad, aga vahel ikka toimivad," ütles Judi.
Ma olin nii üllatunud, vaatasin talle otsa. "Töötavad või mit-
te, sa pead selle suhtes professionaalne olema. Sellepärast
ma Masques'd juhendangi. Aitan teid rasketest kohtadest
üle saada. Mitmesugused hullud tunded haaravad isegi täis-
kasvanuid, kui nad peavad nii palju näidendi tõttu koos ole-
ma. Harjutamine on väga tugev ja pingeline kogemus."

"See on küll tõsi," vastasin talle nina nuusates.

"Kuid mis iganes ka juhtub, *show* peab edasi minema."

Kõik minus kooldus. *Show* võis edasi minna aga mina
mitte. Mitte mingil juhul. Kuidas suudaksin ma uuesti ku-
nagi Dylanile otsa vaadata?

"Äkki aitaks, kui sa räägiksid temaga," soovitas Judi.
"Äkki võite rahu sõlmida… vähemalt paariks järgnevaks
õhtuks. Kui te oma rollidesse sisse elate, üllatute sellest,
mis võib laval juhtuda. Sa unustad, et ta on Dylan Russo ja
armud Koletisse. Ja kui kardin alla lastakse, võid sa seda
kutti ikka vihata, aga järgmisel õhtul võid publikule uuesti

sedasama imet korrata... Usu mind. Kas arvad, et kõik need Broadway näitlejad saavad üksteisega läbi?"

Ma tean, kust ta tulnud oli, aga see oli midagi erilist. See ei olnud Broadway. See puudutas mind ja Dylanit.

"Naomi." Judi puudutas mu varrukat. "Kuula nüüd mind. Sa oled talendikas näitlejatar. Sul on annet. Ma tean, et seda on praegu raske mõista, aga paari õhtu pärast, ei pea te kaks teineteisega isegi mitte kohtuma. Sul on su ülejäänud elu, mida elada, ja sa saad mitmeid teisigi poiss-sõpru. Põhilisim asi on see, et sa neid minema ei viskaks." Ta osutas lavameigi karpidele, pintslitele, kostüümilademete le. "Anna endale võimalus, Naomi. See kutt pole seda väärt, et kaotada näitlemise rõõm."

"Aga ta on!" vastasin valjult püsti karates ja jakki haarates. Dylan oli selle õnne põhjuseks, mida olin viimase kahe nädala jooksul kogenud. Ma ei suutnud ettegi kujutada end näitlemas ilma Dylanita.

"Mis ta *on*," ütles Judi rõhutatult, "on väga hea näitleja, Naomi. Tal on väga palju annet ja ta jõuab kaugele. Kui ta on laval, elab ta väga oma rolli sisse… meesosatäitja, Koletis ja kõik muu."

Teda kuulates kuivasid äkitselt mu pisarad. "Mida sa öelda tahad? Et ta teeskles seda kõike? Et kõik meie vahel toimunu oli pettus ja ta lihtsalt näitles, olles minuga koos? Kas seda sa tahtsidki öelda?" Tundsin oma rinnal kohutavat raskust ja mõtlesin, kas viieteistaastane võib saada südameataki.

"Ei, Naomi. Teda valdavad hetkelised tunded, täpselt nagu sindki. Vahel inimesed, tunded, asjad pole nii, nagu nad näivad."

"Ma ei pea seda kuulama!" Karjusin talle. "Sa ei tea mitte midagi minust ja Dylanist. Ta ei ole seda sorti inimene. Ta ei ole. Ta ei ole!" Ma karjusin viimased sõnad. Haarasin oma seljakoti ja mul õnnestus teatrist enne välja jõuda, kui uuesti nutma puhkesin. Tormasin majast välja, õhe. Sadas õrna vihma; vihmapiisad langesid võidu pisaratega mu näol.

Kolmeteistkümnes peatükk

DYLANISSE ARMUMINE OLI mu elu suurim viga. Leppisin selle õudse tõega, kui pärast proovi bussijaama poole sammusin.

Algul suutsin mõelda vaid sellest, et Judil polnud sugugi õigus: Dylan ja mina olime erinevad. Meil ei olnud ainult lava-armastus, meil oli tõeline armastus. Läbi pisarate maitsesin ikka Dylani suudlusi, kuulsin ta häält, nägin seda vaimustavat õnne ta silmis, kui ta mind vaatas… ja siis seda valu, mida ta eile tundma pidi, kui mind koos Joshiga nägi.

Siis oli kõik äkki kristallselge. Dylan ei armastanud mind mitte päriselt. Ja polnud seda ka kunagi teinud. Kui ta oleks poleks ta esimese ettejuhtuva probleemi eest minema jooksnud. Ta oleks seisnud kahe jalaga maas, alla andmata nii kergelt. Ta oleks mind uskunud, isegi siis, kui nägi mind Joshiga. Ta oleks neelanud oma uhkuse ja mulle eile õhtul helistanud. Ja üle kõige, ta poleks mind täna laval hülganud.

Luuletus, komplimendid, isegi need suudlused olid teeseldud. Jumal teab, ma olin sisse kukkunud kogu selle ruiini peale, tuleb, võtab ja jätab. Ta vääris oma esinemise eest Oscarit ja mina olin endale teeninud Aasta Idioodi tiitli.

Võib-olla tõesti mängis Dylan oma meesosatäitja rolli. Äkki uskus ta omaenda näitlemisse.

Võib-olla oli ta väga kohutav inimene.

Ma olin peaaegu bussijaamas, kui Joshi hääl kajas üle parkla. "Naomi?"

Tol hetkel vajasin sõpra rohkem kui midagi muud. Vana sõpra.

Josh seisis oma auto kõrval võtmed käes. "Sajab," ütles ta närviliselt, kui ma lähenesin. "Väitlusturniir sai hilja läbi ja buss tuli just kooli. Kas sul on küüti vaja?" Josh seisis pika ja soliidsena vihmas. "Pealegi, see tähendab, eile õhtul lahkusid sa ilma head aega ütlemata." Ta peatus. "Palun, Naomi. Ära tee nii." Ta avas kõrvalistuja ukse ja ootas, et ma sisse läheksin.

Olin vihma üle õnnelik, sest siis ei saanud Josh aru, et nutan.

"Ei, Josh. Ma ei usu, et ma praegu koju tahaksin minna. Aga eilse õhtu kohta…" Lootsin kogu südamest, et suudan Joshile nüüd silma vaadata, ta autosse hüpata, asjad muusti rööbastesse ajada, et oleks nii nagu enne Dylanit. Lõbus, kerge, mugav.

Kuid mugavusest polnud mulle enam küllalt. Dylan võis oma armastust teeselda, aga mina seda ei teinud. Dylani

käte vahel olin end tundnud kui piiritud tähed, ja millegi vähemaga ma enam lihtsalt ei lepi. Alates praegusest saab Naomi kogeda vaid õiget armastust või mitte midagi! Ja ma ei olnud Joshi armunud. Olin selles praegu kindlam kui kunagi varem.

"Eile õhtul, Josh, üritasin ma sinuga rääkida, aga sa näisid nii õnnelikuna."

"Ma olengi õnnelik." Ta naeratas suurelt, et seda tõestada.

"Mina ei ole."

"Ma saan sellest aru." Ta astus sammukese minu poole ja puudutas mu kätt.

Astusin Joshi käeulatusest eemale. "Ei, Josh, ära tee. Sa tead, et me oleme väga pikka aega sõbrad olnud."

"Alates kuuendast klassist?"

"Viiendast," parandasin teda. Tänavavalgustuse all nägin, kuidas ta üritas väikestviisi naeratada. Pidin talle tõe ära rääkima ja kähku. "Ma olen ikka sinu sõber. Aga see on ka kõik, mida ma olla saan. Me ei saa enam lihtsalt koos olla."

Josh torkas käed taskutesse, viskas pea kuklasse ja ägas. "See on selle kuti pärast, jah?"

"Dylan?"

"Jah, tema. See kutt selles etenduses." Josh raputas pead. "Ma olen ikka nii loll. Oleksin pidanud seda nägema. Kõik meie vahel oli imeline, kuni tema tuli. Ta lihtsalt pühkis su jalgadelt kogu selle magusa romantilise plära-

ga." Ta hingas sügavalt sisse. "Kuidas saangi ma sellega võidelda?"

"Ei, Josh. See pole tõsi."

"Sa ei ole temaga seotud?"

See lõi mind hetkeks tummaks. Võitlesin enesekontrolli pärast. "Ei-jah-ma ei tea. Oi, Josh…" hakkasin jälle nutma. "Dylanil ei ole midagi pistmist sellega, mis ma sulle räägin. Palun vabandust, aga ma pole sinu suhtes *kunagi* midagi enamat tundnud kui sõprus."

Josh taganes veidi. "Sina oled minu jaoks küll enamat kui lihtsalt sõber," ütles ta suure lugupidamisega. "Eile õhtul…" Ta otsis õigeid sõnu. "Sa oled muutunud viimasel ajal. Sa oled palju kaunim kui kunagi varem, Naomi. Ma tean see tundub imelik, aga sa näid viimasel ajal nii energiline ja elav."

Mu süda seiskus. Elav. Jah, sellisena olid näitlemine ja Dylan mind ennast tundma pannud. Olin hakanud tegema muutusi. Olin hakanud uskuma omaenda unenägusid. Esimese tibatillukese sammu olin teinud selle Masque' prooviesinemisega ja sellest ajast peale oli mu elus kõik muutunud. Josh oli armunud sellesse Naomisse, kes oli tekkinud pärast Dylanit, pärast näidendit, pärast seda, kui olin oma unenägude eest peitmise lõpetanud.

Neelasin oma pisarad alla. "Mul on tõesti kahju, Josh. Ma ei saa sinu vastu olevaid tundeid muuta." Tundsin ennast idioodina, kui seda ütlesin.

"Ja see kutt, Dylan…"

Raputasin pead ja kehitasin õlgu. "Ma ei tea. Ma arvan, et olen temasse armunud, aga see… " Ja siis hakkasin jälle nutma.

Terve selle aja jooksul, mil Josh mind tundis, polnud ta kunagi näinud mind nutmas. Ja praegu ei suutnud ma lõpetada. Kiiresti haaras Josh mind oma käte vahele ja ma nuuksusin tema niiskesse teksatagisesse. Ta masseeris mu õlgu.

Tõmbusin eemale ja tundsin end äkki jube üksikuna. "Ei, Josh. Ma mõtlesin seda tõsiselt, mida meie kohta ütlesin. Ma saan olla ainult su sõber… kui suudad sellega elada."

Josh näis hävitatuna, aga ta suutis naeratada. "Ma saan sellega elatud, lõpuks. Mul on vaja veidi aega, et asjad selgeks teha. Aga… kui paljud inimesed ikka saavad öelda, et on olnud sõbrad viiendast klassist alates?" Ta kõlistas oma võtmetega ja osutas nendega autole. "Pakkumine on ikka jõus."

"Ei. See oleks liiga imelik. Pealegi, ma arvan, et me mõlemad peaksime praegu üksi olema."

Josh lõi ukse kinni. Õrnalt katsus ta mu põske ja kõndis vaikselt minust mööda. "Head ööd, Naomi."

"Head ööd, Josh," ütlesin järele, kui ta autosse ronis.

Kui Josh oli ära sõitmas, kuulsin parklast tuttavlikku häält. Kuid see oli võimatu, keeldus mu aju vastu võtmast. Ta oli proovist lahkunud tunde tagasi. Ma pöörasin ümber ja mu süda hüppas õhku, kui nägin Harley'd varjust välja

sõitmas. Oli pime, aga ma teadsin, et see oli Dylan. Ta sõitis tänavavalgustuse alla ja peatus. See pilk, kui ta mind koos Joshiga nägi, hirmutas mu hingetuks.

"Dylan!" Karjusin õhe. "See ei ole nii, nagu sa arvad. Ära mine ära. See ei ole nii, nagu sa arvad."

Dylani põlgus tegi haiget nagu löök rindu. "Kuidas võid sa teada, mida mina mõtlen?" Ta hääl oli täis okkaid, nõelu ja mõõku.

Ma peatusin natuke enne ta motikat ja tundsin, nagu oleks hing minust välja löödud. Ma ei teadnud, et keegi suudab mulle nii palju haiget teha.

Ta sikutas oma kindaid ja haaras lenkstangist.

Panin käed silme ette ega suutnud uskuda ennist nähtut. Dylan oli siia tulnud vastupidiselt kõigile ootustele. Ja vastupidiselt kõigile ootustele nägi ta mind koos Joshiga – jälle.

Ja nüüd liikus ta kiirelt minema. Ta kavatses mind jälle maha jätta. Ütlesin endale, et see ei ole võimalik. Mitte nüüd, kui olin Joshiga kõik asjad selgeks rääkinud. Pidi olema võimalus, et saan kõik jälle korda teha. Ma ei saanud lasta Dylanil endast kõige hullemat arvata.

Seisin Harley ette ja võitlesin häälega. "Kas sa ei saa siis aru? Ma läksin just Joshiga lahku!"

"Seda on natuke raske uskuda." Ta hääl oli pehme ja kontrolli all.

Tahtsin teda mõistusele raputada. Kas ta ei mõistnud? Ma olin ühele oma parimatest sõpradest haiget teinud, et

temaga koos olla. Sõprade mahakandmine ei olnud sama, mis sokkide mahakandmine. Mitte minule. Sõbrunesin inimestega tavaliselt aeglaselt ja kavatsesin nendega terve oma elu täita.

Dylan – ei – *armastus* oli kõik selle muutnud. Tahtsin ainult Dylaniga terve oma elu täita.

"Paistab, et sul on kombeks kallistada ja musitada neid kutte, kellega lahku lähed."

"See pole aus!" karjusin talle. "Ma pole kunagi kallistanud ega suudelnud ühtegi poissi peale sinu ja Joshi. Josh ei lähe arvesse, sa tead ju seda."

"Sul on küll imelik viis selle väljendamiseks." Dylan oli armununa nii armas, aga tigedana kibe nagu mürk. "Kahe päeva jooksul kahel korral." Ta ei naernud enam. Tema silmad olid täis valu. Tema tavaliselt lõdvestunud keha oli vihast pinges.

Ta oli end sulgenud mu ees. Mind välja jätnud. "Ära lukusta end minu ees," oli mu ema öelnud. Nüüd tean, kui halvasti ta end tundis. Dylan oli mul nina eest ukse kinni löönud ja oma südame lukustanud.

"Sa lihtsalt ei tea enam, mis tõde on, Naomi. Ma usaldasin sind. Sa murdsid mulle antud lubaduse, mulle ei meeldi inimesed, kes lubadusi murravad. Ma pean omaenda silmi usaldama ja tean, mida nägin. Ma arvan, et sa oled valetaja."

"Ma ei usu oma kõrvu." Ma võtsin endalt ümbert kinni ja üritasin vihma vältida. Mu kurk valutas karjumisest. "Ma

pole sulle kunagi valetanud. Iialgi. Kõik mis ma tegin, oli kallistus. Olen teda terve oma elu tundnud. Ma ei saa teda lihtsalt minema visata. Öelda: 'Kuule, ma ei armasta sind, nii et kao ära.'"

Dylani silmad sädelesid tänavavalguses. Ta ilme oli vali. Kuidas keegi suudab nii kergesti lakata armastamast?

Paduvihma sadas, aga mina ei suutnud end liigutada. Ma ei saanud ta näo uurimist lõpetada. Vaid tunde tagasi oli ta keha see, mille tundma õppimist ei tahtnud ma kunagi lõpetada. Nüüd mõistsin, et tundsin teda vaid vaevalt.

Näolt vett pühkides tundusid need viimased kaks nädalat ebareaalsena. Ma ei saanud temalt oma silmi. Oodates. Lootes, et ta ütleb 'Küllalt sellest, hakkame kõige sellega otsast peale. Lõpetame ikka õnneliku lõpuga.'

Aga Dylan lasi ainult oma motika tugijala maast lahti, keeras tagikrae üles, et kaitsta end vihma eest, ja pani võtme süütesse.

"Mis siin toimub?" Karjus Josh autoaknast ja sõitis meie kõrvale. Ta hüppas autost välja, seistes minu ja Dylani vahele. Külmas, pimedas vihmas vaatas ta Dylanit. Armas, hell Josh näis isegi hirmuäratav.

"Mida sa siin teed?" küsisin vihma näolt pühkides.

"Vihm läks hullemaks. Tahtsin sind koju viia."

"Ole lahke," pomises Dylan, aga ei läinud minema. Heitis pilgu enne Joshile, siis mulle.

"Kas see kutt tüütab sind?" Joshil õnnestus peaaegu hirmutavana kosta.

"Mis see sinu asi on?" Dylan tõusis rattalt püsti ja lükkas tugijala alla tagasi.

Ma ei suutnud uskuda, et nad olid tegelikult ühe pikkused. Nad olid kakluse äärepeal. Minu pärast. Mulle tundus kogu see lugu õudust tekitav. "Kuulge, teie kaks. Rahunege maha!" karjatasin tuulde. "Minuga on kõik korras, Josh, ja ma mõtlen just seda, mida ennist ütlesin. Ma ikka lähen parema meelega bussiga koju."

Josh kõhkles. Dylan seisis oma ratta ees. Mõlemad olid üles kruvitud. Järsku ei huvitanud mind enam kumbki.

"Tehke mis tahate!" karjusin. "Kui tahate siin ära uppuda, on see teie endi mure." Seejärel keerasin mõlemale selja ja suundusin üksikusse, tühja bussipeatusesse. Kõndides üle parkimisplatsi, kuulsin Joshi autot käivitumas. Läbi vihmakardinate nägin teda kodu poole suundumas.

Siis tuli buss ja möödus peatusest just enne minu sinna jõudmist. Karjusin sellele vihaselt järele.

Ma ei kuulnud Dylanit sinna sõitmas. "Tule peale!" hõikas ta.

"Kao siit," karjusin talle vastu.

Ta haaras mu käest. Tõmbasin selle lahti.

"Sa jäid bussist maha. Sa seisad siin selle tormiga veel ühe tunni. Tule peale!"

Heitsin talle pilgu ja vaatasin siis bussipeatust. Mingid lapsed olid *halloween*'i ajal katuse ära lõhkunud ja nüüd sadas sellest vihm läbi. Tänavatuled vilkusid: üks kord, kaks korda. Siis kustusid kõik tuled üle linna, nagu juhtub

siinkandis jubedamate tormide aegu tihti. Dylani motika tuli oli selles pilkases pimeduses täiuslik kalliskivi.

Mõistsin, et arvatavasti upun enne, kui järgmise bussi peale jõuan. Tundsin end nii jõuetuna, aga ma ei saanud siin vihmas oodata. Kell hakkas palju saama ja polnud ka kõige ohutum. Haarasin Dylani käest ekstrakiivri, hüppasin tagaistmele ja võtsin külgmistest käepidemetest kinni, et teda mitte puutuda.

Sõit koju oli aeglane. Dylan meelitas oma motikat rattasügavustest aukudest mööda sõitma, mööda kottpimedat tänavat. Kogu liikluse oli torm alla neelanud. Mõni teine kord oleksin arvanud, et see on romantiline, ainult Dylan ja mina motikal, üksinda. Aga mul ei olnud enam romantilisi unistusi. Kui kõik toimunu oli see, mida armastus inimesega teeb, ei taha ma kunagi enam armuda.

Selleks ajaks, kui minu tänavale jõudsime, olin läbinisti märg. Dylan sõitis täpselt mu maja ette. Kui keegi meid nägi, ei tähendanud see midagi, kuigi teadsin, et keegi ei näe. Ema, isa ja Karen olid viimasel lastevanemate koosolekul.

Koperdasin motikalt maha, ulatasin talle kiivri ja läbi pimeduse jooksin külgukse juurde ilma tagasi vaatamata. Mu käed värisesid nii tugevalt, et suutsin vaevalt taskust võtmed võtta. Pimedas ei näinud ma isegi ukselukku. Ma ei kuulnud teda lahkumas.

Aga Amanda kuulis.

Seisin verandal, kompisin lukuauku, et võtit sinna panna, kui taskulambi tulehelk minu poole liikus.

"Naomi Peters, sa hakkad tõesti segi minema! Ütle mulle, et see polnud motikas, mis just minema sõitis. Ütle mulle, et see polnud Dylan."

Amanda oli alati kohe-asja-kallale-inimene. Ja kuigi ta oli minu eluks ajaks hülgamise ääre peal, oli ta ikka nõus mind aitama. Ta ronis verandale, vesi mööda keepi alla nirisemas, ja suunas tule lukuaugu poole, kuni suutsin selle lahti teha.

"Aitäh," ütlesin napisõnaliselt, kui tuppa astusin. Keerasin ukse ees ringi, lootes, et ta ei järgne mulle.

"Sa oled läbimärg," täheldas ta. "Sa oled ka hull. Sa oleks sellel motikal sellises tormis surma võinud saada." Ta trügis minust mööda ja pani taskulambi esiku aknalauale. "Seda sa küll ei vääri. Sellisele imelisele inimesele nagu Josh haiget tegemine on juba küllalt suur karistus."

"Josh? Sa juba rääkisid temaga?" Libistasin jaki seljast ja riputasin selle sisemise veranda puunagisse. "Ma lõpetasin temaga rääkimise vaevalt kakskümmend minutit tagasi."

"Sa jätsid ta maha."

"Sa teadsid, et ma seda teha tahtsin." Seisin seljaga Amanda poole, esmalt ühel jalal seistes, siis teisel, võttes saapaid jalast.

"Ma teadsin, aga lootsin, et muudad oma meelt." Amanda võttis oma keebi seljast ja väänas juuksed kuivaks. Ta võttis pesukorvist rätiku ja viskas selle mulle. Raputasin oma märjad juuksed välja ja hakkasin neid kuivatama. "Ma ei

suuda uskuda, et sa ta lihtsalt niiviisi maha jätsid. Ja sellise luuseri Dylani pärast."

"Ma ei jätnud teda 'lihtsalt maha', Amanda. Ma ütlesin talle, et võime ikka sõpradeks jääda."

"See oli sinust küll suuremeelne," ütles Amanda, kui väljas olevad tänavatuled uuesti põlema läksid. Köögis hakkas külmkapp tööle ja tuli, mille mu vanemad esikus olid põlema jätnud, põles jälle.

"Ma ei suuda uskuda, et sa tõesti tegid seda. Josh on väärt tuhandet Dylanit."

See mõte oli naeruväärne. "Võib-olla kellelegi tõesti, Amanda, aga mitte minu jaoks."

"Ma tunnen sinust puudust, Naomi," lausus ta järsku.

"Ma mõtlesin just seda sama asja," ütlesin märga kampsunit seljast võttes ja üht isa kuiva ülisuurt särki selga pannes. "Täna õhtul peaproovis ma aina nutsin ja nutsin Dylanit taga." Ainult mõte sellest tegi mind jälle kurvaks. Ma ei suutnud ette kujutada, et satun enam kunagi Judi või Dana või Marnie'ga kunagi silmitsi. Kõik teadsid, kui hull ma Dylani järgi olen. "Teised olid seal minu jaoks, aga sind ei olnud, Amanda. Ainuke inimene, kes alati läheb mulle korda. Mõtlesin, et kui armun, räägin sulle kõigest… jagan kõike. Mõtlesin, et oleme parimad sõbrad terve elu ja kunagi ei teki midagi, millest ma sulle rääkida ei saaks. Aga sind ei olnud seal, Amanda."

"Kuidas saingi ma seal olla?" ütles ta väriseval häälel. "Mina ei ole ju Masques'ga seotud. Sa oled otsustanud

täiesti uute inimestega ringi käia. Ma ei näe sind enam üldse."

"Ma ei viska sõpru minema," ütlesin talle kööki suundudes. Amanda järgnes. Istusime laua äärde.

"Sa said Joshist lahti. Ma tean, et peaksime sõpradeks jääma ja kõik, aga ma võin kihla vedada, et nii see ei lähe. Ma hakkan meid nelja igatsema. Ma soovin, et sa poleks kunagi Dylaniga kohtunud," ütles Amanda kirglikult.

"Mina ka," ütlesin vaikselt.

Amanda istus korralikumalt üles. "Ütle seda uuesti."

"Temaga kohtumine on kõik muutnud. Täna soovisin, et saaksin algusesse tagasi minna ja kõik juhtunu olematuks teha. Kõik oli enne Dylanit lihtsam."

"Mina arvasin, et oled sellesse kutti armunud."

"Ma tean, et olen temasse armunud… aga tema ei armasta mind praegu."

"Ma pean siis vist temaga tutvust tegema."

"Kas sa pole sõnakestki kuulanud, mis ma olen öelnud? Me läksime täna lahku. Ta ei taha mind enam kunagi näha. Usu mind, ma tean, et see on fakt." Ja sel hetkel ei olnud ma kindel, kas minagi tahan teda näha. Siis mõistsin, mida Amanda oli just öelnud. "Sa siis tahad temaga tuttavaks saada?"

"Ma ei taha, aga ma vist pean, kui te käima hakkate."

"Aga me ei ole enam seotud."

"Pole vaja muretseda," ütles Amanda kätt puuviljakausi poole sirutades ja sealt söömiseks apelsini võttes. "Homme õhtul on etendus. Te näete teineteist siis."

"Mitte siis, kui ma selle koha pealt midagi ette võtan. Ma olen jõudnud kindlale otsusele. Ma armusin näitlemisse, aga ma lasen kõigel sellel mõni aeg oodata. Pärast seda, kui Dylan juunis lõpetab, lähen näitlemise juurde tagasi. Judi nägi, mis täna õhtul juhtus. Tema saab aru."

Amanda silmitses mind. "Ma ei suuda uskuda, et seda kuulen. Sa pole kunagi millestki loobunud. Esiteks Josh –" segas Amanda endale ise vahele. "Olgu… unustame Joshi. Aga sa oled end selle näidendiga sidunud ja sa jääd selle juurde. Masques ei ole ainult sina ja Dylan. See on terve grupp lapsi, kes on koos kõvasti tööd teinud, et midagi imelist juhtuks. Sa ei saa neid praegu maha jätta. Sa petad sellega kõigi lootusi ja ootusi. Ma ei lase sul seda teha." Amanda naeratas ja lisas, "Tegelikult ei lase sa seda ka iseendal teha. See pole sinu moodi."

Vahtisin Amandat üksisilmi ja tundsin aukartust. Ta vist tõesti teadis minust kõike. Ma polnud elus kunagi kedagi alt vedanud ja ma ei saanud sellega nüüd alustada. "Sul on õigus. Aga Amanda, pane ennast minu kingadesse. Kujuta endale ette Maxiga lahku minekut ja siis temaga suudlemist – temaga suudlemise *teesklemist* – järgmisel päeval.

"Sa pead temaga rääkima, Naomi. Rääkige kõik selgeks. Võib-olla peate ka tulevikus koos tööd tegema. Vihates teineteist südamest, kui kardin langeb – aga laval endast parimat andes. Või juhtub hoopis midagi muud."

"Ma ei saa sellega hakkama. Ma ei saa temaga enne

etendust rääkida. Ta väldib mind terve homne päev. Selleks ei ole võimalust."

"Usu mind, Naomi," ütles Amanada mantli poole küünitades. Tal oli peas naljakas ma-olen-sind-terve-oma-elu-tundnud-nägu. "Kui asi puudutab Dylanit, leiad sa võimaluse."

Neljateistkümnes peatükk

AMANDAL OLI ÕIGUS nagu tavaliselt. Järgmisel päeval leidsin võimaluse, kuidas Dylaniga rääkida. Tegelikult oli see väga lihtne.

Järgmisel hommikul ärkasin üles läbi akna paistva päikese ja idee peale. "Mida teeb veel üks vale?" sosistasin enesele voodist välja ronides.

Kümme minutit hiljem sõitsin bussiga Keaton Corners'i poole, kuigi mu ema teadis, et kohtun Dana ja Marnie'ga, et süüa galaõhtu hommikusööki.

Viisteist minutit hiljem seisin Double-R'i vastas. Uks trepi alguses, mis viis Dylani juurde, oli lahti ja ma nägin seal tema ratturisaapaid.

Ta polnud veel lahkunud.

Hingasin sügavalt sisse ja oleksin närvid kaotanud, kui seisnuksin seal kas või hetkegi kauem. Haarasin käsipuust ja ronisin trepist üles.

See oli lühike trepp, aga kui ükskord üles jõudsin, oli

mu süda rinnus pekslemas. Hingasin sügavalt sisse ja koputasin uksele.

Dylan avas selle hetk hiljem. Ta nägi välja, nagu oleks kummitust näinud. "Mida sa siin teed?" nõudis ta oma särki kinni nööpides.

"Me peame rääkima. Eilne õhtu oli väga vale. Ma ei tea, kas saan meie vahel asjad korda teha, aga täna õhtul toimub meie etendus ja ma ei saa sellega hakkama, kui kogu see asi niimoodi mõjub." Mulle meenus ka midagi muud, mida Amanda oli öelnud. "Me peame kõik hingelt ära rääkima."

Dylan hingas sisse. "Vist jah. Midagi sellist küll." Ta irvitas vaikselt. "Tulen hetke pärast alla." Ta pani ukse mu nina eest kinni.

Läksin trepist alla ja õue, närveerisin väheke.

Oma sõnu õigustades, koperdaski ta mõni hetk hiljem trepist alla. "Siin on rääkimiseks liiga külm. Võtame kooliteel parem kohvi."

"Olgu," vastasin talle, kuigi vihkan kohvi.

Ta läks poodi ja tuli võtmepuntraga välja. Ta suunas mind ühe pikapi poole. Terve selle aja jooksul vältis ta mu silmi.

Ronisin tema kõrvale. Dylan pani oma koolikoti ja spordikoti, mida ta proovis kogu aeg kaasas kandis, meie vahele. Ta pani auto käima, mina kinnitasin oma turvavöö ja arutlesin, kuhu me suundume, millise koha oli ta rääkimiseks valinud. Tundsin, et tema suust ei tule paljut, seni

kuni me sinna jõuame. Dylani kehakeel rääkis: "Oht. Hoia eemale. Käed eemale."

Viimane koht, kuhu plaanisin maanduda, oli Jonesy.

Dylan läks ees sisse ja sammus otse ukse juurest kolmanda kabiini juurde paremal. Ta viis meid täpselt minu kamba laua äärde.

Dylanil oli midagi plaanis ja mulle see ei meeldinud.

Istusime teineteisele vastu ja Dylan tellis kohvi. Mina tellisin kuuma šokolaadi ja vaatasin aina aknast välja, üle õla, et näha, kes tuleb. Tavaliselt polnud kellelgi enne kooli aega siia tulla, kuid minu õnne juures võisid Amanda, Josh ja Max vabalt siia sisse jalutada.

Järsku mõistsin, et mind ei huvita see enam. Ja mis veelgi parem, las nad kõnnivad siia sisse. Las nad näevad meid koos. Ma olin otsustanud, et saan Dylaniga jälle asjad korda. Amanda oli valmis sellega leppima. Max ja Josh oleksid ka.

"… kas sa ootad kedagi teist?" Dylani küsimus pani mind võpatama.

"Ei. Muidugi mitte," vastasin talle.

Me silmad kohtusid siis ja ma teadsin, et see ei hakka kunagi toimima. Dylan oli justkui suletud raamat. Ma uppusin.

"Hingelt ära rääkimise koha pealt, kes alustab?" küsis Dylan.

Raputasin pead, olemata päris valmis ja usaldamata oma häält sedavõrd. Torkasin lusika vahukoore hunnikusse, mis asus mu kuumal šokolaadil.

"Siis alustan mina." Dylan rebis kolm suhkrupakikest lahti ja valas need oma kohvi sisse. "Ma polnud sinuga eile õhtul õiglane. Ma poleks sind valetajaks pidanud kutsuma. Ma keerasin ära, aga see pole mingi vabandus. Ma tean, et sa pole valetaja."

"Ma tean, et see peaks mu tuju tõstma," sõnasin, "aga ei tõsta."

"Palun vabandust."

"Sa siis saad Joshi koha pealt aru?"

"Ma ei tea, Naomi. Võib-olla on ta sulle lihtsalt sõber ja see on normaalne. Aga mul on kogu aeg tunne, et Josh on see hea kutt ja mina olen see paha. Tead küll, see keelatud õun ja säärane värk."

"Sa tahad tõde," ütlesin kiirelt. "Tõde on see, et kui sinuga kohtusin, olid sa kõige romantilisem inimene, keda iganes tundnud olen. Sa olid erinev."

"Paha kutt linna valelt poolelt. Äkki tahtsid sa lihtsalt oma sõpradele midagi tõestada." Ta hääl oli haavunud, tige ja terav. Tema silmad olid suunatud kohviku aknast välja.

"Kuule, need pole minu tunded. Pealegi, sa pole nii paha."

Ta vaatas mulle hetkeks hoiatavalt otsa. "Aga miks sa siis akent jälgid, et näha kes tuleb? Kas kardad, et keegi meid koos näeb?" Nüüd vaatas ta minu poole. Tema silmad otsisid minu omi, nagu suudaks ta neist mõne vastuse välja lugeda.

"Sellel pole Amanda või Joshiga midagi pistmist. See

puudutab meid. Ma- ma tõesti hoolin sinust, Dylan." Armastus oli tänase hommiku jaoks vale sõna. Armastus näis äkki liialt suur, liialt kaugel.

Dylani pruunid silmad helkisid, kui ta oma kohvilt üles vaatas. Vaatasin, kuidas ta võitleb pisaratega. "Mina ei hooli sinust üldse, Naomi," ütles Dylan ja see, mis oli alles mu südames, murenes. "Ma armastan sind," lausus ta, "aga ma ei tea mida sellega teha. Olen meist palju mõelnud. Meie vahel on nii ruttu nii palju juhtunud ja ma pole kindel, kas sobime teineteiste ellu."

"Mina ka mitte," möönsin aeglaselt. "Dylan, ma ei saa aru, millal lõppeb näitleja ja millal algad sina. Ma ei saa enam aru, mis on tõeline. Mõtlesin, et kui sa mind tõesti armastad, poleks sa teinud nii hulle järeldusi, kui teisipäeva õhtul mind ja Joshi nägid. Inimesed, kes üksteist armastavad, ei anna nii kergelt alla."

Tunnete kogum jooksis üle Dylani näo.

"Ma ei andnud alla, Naomi. Vältisin sind eile sellepärast, et ma lihtsalt ei suutnud sinuga koos olla. Mõtlesin, et kui puutun sind seal laval, unustan kõik halva, mis oli juhtunud. Oleksin isegi Joshi kohta küsida unustanud. Oleksin sind kallistanud ja suudelnud ja minu maailm oleks jälle tervik. Ma ei oleks kunagi saanud teada tõde."

"Oi, Dylan. Ma mõtlesin sinust nii koledaid asju."

"Aga ma ei andnud sinu koha pealt alla. Sõitsin eile proovist lahkudes ringi tunde. Et lihtsalt asju selgeks saada. Tulin tagasi, et seda sulle öelda, aga nägin sind jälle temaga

kallistamas. See tundus nagu laks vastu nägu. Otsustasin, et ei taha enam kunagi nii tunda."

Olin tuim. Dylan tõesti armastas mind. Oleksin pidanud olema õnnelik, täis joovastust.

Selle asemel tundsin end läbipõlenuna. Dylan armastas mind, mina teda. Kuid millegi pärast polnud me kallistamas ja musitamas ja uuesti koos. Miski oli ikka väga valesti.

Dylan küsis tšekki. "Täna õhtu," ütles ta järsku vägagi ametlikult. "peab *show* edasi minema ja kõik. Enda eest rääkides, mina saan sellega hakkama. Ma tean, et sina saad ka. Ära unusta, me pole laval Dylan ja Naomi. Mina olen Koletis ja sina Kaunitar. Seni, kui elame sellesse ossa sisse, on kõik korras. Kas sa saad sellega hakkama?"

"Hakkama?" kordasin. Dylan vaatas mind, kuni noogutasin, kuid mu süda oli kurgus.

Armastus teineteise vastu pidi kõik heaks tegema. Kuid Jonesy'st lahkudes tundus kõik nii vale. Me ei kallistanud. Me ei puudutanud teineteist. Me ei suudelnud teineteist.

Kuid hiljem, samal päeval pidin teda terve saalitäie võõraste inimeste ees suudlema. Mis siis, kui ta suudlus on võlts? Mis siis, kui ma midagi ei tunne?

Mis siis, kui kardin langeb ja sellega lõppeb Dylani ja Naomi lugu?

Viieteistkümnes peatükk

LÕPUKS SAABUS GALAÕHTU. Marnie meeskond korrigeeris veel lava ehitust ja pani üles viimaseid dekoratsioone. Dave Martin marssis Koletise aias edasi-tagasi, venitades ennast natuke ja tehes häälele sooja. Teisel pool kardinat krõbistas publik järjest enam kavadega ja sumises.

Kolmteist tundi oli möödunud sellest, kui mina ja Dylan Jonesy's "õhu puhtaks" tegime. Näidendi algus lähenes, kuid Dylanit polnud kuskil näha.

Seisin lava kõrvalkoridoris kaetuna sinisesse siidi ja tülli, kui Dana mu parukasse veel lokke tegi.

Kuidas pidin ma veel näitlema, kui olin just terve oma elu kõige piinarikkama päeva läbi elanud? "Kuidas ma sellega hakkama saan?" pabistasin seal seistes.

"Unusta eilne ära," hõikas Dana. "See oli peaproov. Täna on päris asi. Küll sa näed. Kõik mõistatuse tükid langevad kokku. Iga kord juhtub nii."

Üritasin Danat kuulata. Pealegi ta oli juba lõpuklassis ja

Masque's oli ta olnud juba keskkooli algusest saadik. Mina olin kogenematu. Ma olin mitte midagi. Kuid olin ikka Dylanisse armunud ja meie vestlus sel hommikul oli mu veel suuremasse segadusse kui enne jätnud. Ma polnud kindel, kas olime ära leppinud. Kumbki meist ei maininud sõna *sõber*. Ma parema meelega sureksin, kui oleksin "lihtsalt sõbrad" Dylaniga.

"Ja mis puudutab Dylanit," sosistas Dana mulle kõrva, "siis tema on täna rohkem enda moodi. Kas leidsite mingi kompromissi?"

Ma ei usaldanud sel hetkel Dylanist rääkida. "Ma ei tea" oli kõik mis, ütlesin. Arutlesin endamisi, mis juhtub, kui me oma esimeses stseenis koos esineme. Ma ei suutnud endale ette kujutada, kuidas talle oma teksti lugeda, tema läheduses olla. Ja loomulikult ei suutnud ma end näha teda suudlemas, välja arvatud muidugi siis, kui juhuslikult uuesti teineteisesse armume.

"Laval kohtadele!" sosistas Andrea, abijuhendaja, kõvasti.

Oma hirmutav mask ees seisis Dylan vastastiivas. Dave seisis oma kohal võltsroosipõõsa kõrval. Ja etendus algas.

Lavatuled kustusid ja publik vaibus. Minu selja taga andis Judi märku, et pandaks mängima kassett, kus peal olid meie heliefektid ja muusika.

Seejärel avanes kardin. Prožektorid ärkasid ellu. Marnie käsitses oma tulesid ja mu jalad hakkasid värisema.

"Rahulikult," ütles Judi mulle tagant lähenedes. Ta pani

oma käe mu puusale. "Hinga sügavalt sisse. Lõdvestu," ütles ta ja tegi siis tiivas ruumi.

Lühike proloog lõppes ja Dylan liikus minu suunas, lennutades oma keepi. Ta pööras end ümber ja möirgas läbi maski. Ma värisesin. See ei olnud Dylani möirgamine. See oli Koletis, kes tegelikult möirgas. Siis vaatas ta minu poole. Ma ei teadnud, mida oodata. Palvetasin, et ta lihtsalt minema ei kõnniks… jättes mind jälle tiiba seisma.

"Kivi kotti, Kaunitar," pomises ta minust möödudes. "Ära unusta, ma olen Koletis."

Siis lükkas keegi mind lavale ja kardin tõusis esimeseks episoodiks. Tuled helkisid ja prožektorite soojus tegi mind uimaseks. Hetkeks vaatasin valgusteist mööda ja nägin publiku nägusid. Mu kõht korises, käed värisesid, unustasin oma teksti.

"*Isa, sa oled lõpuks tagasi… ja kõik on korras,*" ütles Marnie.

"Isa, sa oled lõpuks tagasi… ja kõik on korras," laususin Dave'ile.

"Kaunitar", ta surus mind tugevasti enda vastu, "ma ei uskunud, et näen sind enam kunagi." tema silmad täitusid pisaratega ja minust sai Kaunitar… mitte Naomi.

Selleks ajaks, kui hakkas teine vaatus, oli Dylanist saanud minu jaoks Koletis. Kohkusin hirmust, kui ta mind oma lossi kutsus. Me mängisime stseeni stseeni järel ja ma armusin sellesse vaesekesse, üksikusse olendisse.

Kuigi terve selle aja teadsin, et näitlen. Maski taga särasid tema silmad.

Tundsin, kuidas publik sügavalt sisse hingas, kui esimest korda tantsisime.

Tundsin end jõulisena. Olin pannud publiku reageerima. Koos Dylaniga. Kaunitar ja Koletis. Meie muinasjutt oli muutunud tõeliseks.

Siis saabus aeg tormata läbi lavatiibade, tormata läbi koletise aia. Lootusetuna teda leida, jooksin väikestest treppidest üles väikesele platvormile, mis täitis pool lava, siis trepist alla, jättes mulje nagu jookseksin läbi pikka maad.

Koletis oli oma roosipõõsa all, pekstud, koide poolt näsitud olend. Ta oli end keerdu tõmmanud ja tundus, nagu ei hingaks ta enam. "Oh, Koletis," laususin oma südame põhjast. "Ära sure!"

Ta ei olnud enam Koletis, vaid minu prints. Ta keeras end aeglaselt ja publikust kostis ohkeid. See oli kindlasti kõige kaunim prints, keda Revere'i Keskkool kunagi näinud oli.

Seejärel pani ta oma käed mulle ümber ja pööras end seljaga publiku poole, justnagu olime harjutanud. Enne, kui kohtusime, et suudelda, kohtusid meie silmad. "Kaunitar," sosistas ta häälel, mis kostis saali tagaotsa.

"Naomi," pomises ta nii, et vaid mina seda kuulsin, kuni meie huuled lõpuks kohtusid.

Dylan, laulis mu süda. Mu hing heldis ja mu jalad läksid nõrgaks, aga Dylan oli tugev ja hoidis mind püsti. Siis võt-

tis ta mind sülle ja keerutas ringi. See polnud tekstis sees, aga mind ei huvitanud. Etendus sai läbi. Me ei näidelnud enam.

Me suudlesime ikka veel, kui kardin alla lasti. Aplaus oli müstiline. Me polnud ikka suudlemist lõpetanud, kui kardin uuesti tõusis. Ma vaevu märkasin. Teadsin vaid seda, et mu unistus oli tõeks saanud. Olin uuesti Dylaniga koos ja miski ei peatanud meid enam teineteist armastamast.

Järsku plaksutasid kõik nii laval kui saalis. "Kuulge, lõpetage juba! Etendus sai läbi!" hõikas Judi naerdes.

Eemaldusime üksteisest. Keerutasin end kui Scarlet ja Dylan läks näost rooskaks. Ta võttis hellalt mu käe. Mina võtsin Dave'i käest ja kogu seltskond astus ette, et kummardada.

Minu meelest kutsuti meid kolm korda tagasi. Dylan ütles, et neli. Judi ütles, et oleksime veel miljonit väärt olnud. Kui aplaus lõpuks vaibus, jäime kõik kardina taha korraga naerdes, karjudes ja nuttes. Inimesed patsutasid mind seljale.

Pered ja tuttavad tulid lava taha. Kogu selles sagimises ei lasknud Dylan mul kordagi käest lahti.

"Oh, Naomi. Me oleme sinu üle nii uhked," ütles ema. "Ja see Dylan, milline näitleja. Võib-olla polegi ta nii paha, kui me arvasime." Ta sosistas selle viimase osa mulle kõrva.

"Paistab, et meil on päris näitlejatar peres," lisas isa. "Fantastiline esitus, kallis. Ja, Dylan, sina olid päris Koletis."

"Aitäh, mr Peters," ütles Dylan.

Kuskil mu vanemate õnnitluste keskel ilmusid Amanda, Josh ja Max.

"Te olite fantastilised!" lausus Amanda. "Ma olen sinu üle nii õnnelik, Naomi. Sinu üle ka, Dylan."

"Jah, te mõlemad lihtsalt lõite publiku pahviks!" lisas Max.

Siis vaatasin Joshi poole. Ta naeratas mulle, aga Dylanile heitis vaid lühikese pilgu. Dylan naeratas talle vastu.

"Sa olid suurepärane, Naomi," tunnistas Josh. Ta tõstis veidralt käe, justkui tahaks minu kätt suruda. Ma hoopis tõusin kikivarvule ja andsin talle põse peale musi. Mõni tüdruk lava taga viskas Joshile silma.

"Aitäh, Josh. Ja aitäh, et tulid," ütlesin talle. Ma tõesti mõtlesin seda.

"Sa olid ka normaalne," mõmises Josh Dylanile. Tema tõrksusest võis noaga läbi lõigata, aga vähemasti ta oli ära öelnud. Kui mitte midagi muud, siis Joshil oli julgust. Dylan noogutas ja näis veidi häbelikuna. "Eh, aitäh, mees." Ta pakkus kätt, ent Josh ei teinud sellest välja.

Pinge oli murtud, kui uus õnnesoovide ring saabus. Dylan haaras võimalusest ja vedas mind selles saginas peitu. Ta tõmbas mind seal trosside ja redelite ja muu säärase seas oma käte vahele.

"Sa olid täna vaimustav," ütles ta veidi hingetuna. Ta keerutas mu võltslokke ümber näpu ja tegi naljakat nägu. Ta tõstis selle paruka ettevaatlikult minult peast ja sasis mu

juukseid. "Pole vahet, mis sinuga juhtuma peaks, ära näitlemisest loobu. Sa oled sündinud näitleja," ütles ta ja tema silmad särasid nagu tähed.

"Sina ka." Tahtsin hoida teda enda vastas ja mitte kunagi lahti lasta. "Näitleja, ma mõtlen. Sa oled päris hea prints."

"Ära lase välimusel ennast petta. Ma olen lihtsalt üks tavaline kutt tunkedega," tuletas ta mulle meelde.

"Üritan seda meeles pidada," pomisesin talle vastu, muutudes veidi uimaseks.

"Tänase õhtu kohta," alustas Dylan. Ta oli veidi segaduses, nagu ei suudaks ta oma mõtetel järge hoida. Teadsin, et mina suudan. "Ütlesin sulle, mis juhtub, kui lasen end sinu lähedusse. Unustaksin kõik ega laseks sind kunagi minema."

"Mina ka." Kuid oli veel üks viimane asi, mida pidin teadma. "Kartsin, et "Kaunitari ja Koletise" lõpp on ka Naomi ja Dylani lõpp."

"Oh ei, Naomi," ütles ta hingeliselt. "See on alles algus."

Pisarad tulid mulle silma ja ma pugesin talle kaissu. Mängisin tema kõrvarõngaga ja sosistasin pehmelt: "Ma armastan sind."

"Mina armastan sind ka." Ta naeratas ja sulges siis mu huuled pika ja magusa suudlusega. Minu muinasjuturomantika oli lõpuks tõeks saanud.

Kas sa oled kunagi mõelnud armumisele? Vastassugupoole esindajatele? Kas vajad natuke sõbralikku nõuannet ja sul pole kedagi, kelle poole pöörduda? Siin tuleme meie mängu… Jenny ja Jake. Saada meile küsimused, mida tahad õudselt küsida ja me anname sulle otsese vastuse üheksakümnendate armastuse ja elu kohta.

KALLIS JAKE

K: Mulle meeldib kohutavalt üks poiss Robert ja mina meeldin temale ka. Ta on mind paar korda välja kutsunud, aga selle lõpptulemus on alati grupikohting – minu, Roberti ja kümne tema lähedasema sõbraga. Mul on nende kõigiga lõbus, aga tahaksin käia kohtamas Robertiga… üksinda! Mida peaksin tegema, et ta mõistaks minu soovi kahekesi aega veeta – saad aru küll, ainult meie kaks?

J. H. NEW YORK, NY

V: See on üks lihtsamatest. Lihtsalt ütle talle, mida sa tunned. Ütle talle, et sulle küll meeldib tema sõpradega koos aega veeta, kuid mõnikord vajad sa ka veidi temaga kahekesi olemise aega. Kui ta ei nõustu sinuga, oleks vist õige uuesti üle hinnata teie suhte tõsidus. Võib-olla pelgab ta sinuga kahekesi olla – isegi kõige lahedamad kutid löövad vahel soolo-situatsioonides araks. Ja kui selles asi ongi, siis lohuta teda mõttega, et sa ei hammusta… kui ta just seda ei taha. Suhtlemine on iga suhte võti, ja see siin on parim näide, kuidas probleemi saab lahendada ühe pisikese vestlusega.

K: Olen ühes suures kooli keskkooliõpilane ja mulle meeldib siinses kohalikus näiteringis käimine ja sellega koos esinemine. Meie grupis on üks kutt, kes on minust vanem, ta on selle kooli juba lõpetanud! Ta on tõeliselt armas ja väga meeldiv, kuid palju vanem. Paar päeva tagasi küsis ta, et kas ma ei tahaks temaga mõnikord välja minna. Ma tahan hullu pööra minna, et teda paremini tundma õppida, kuid mind häirib väga meie vanusevahe. Ma kardan seda, et ta sunnib mind tegema asju, milleks ma pole lihtsalt valmis. Kas ma kujutan endale ette ja puhun asja liiga suureks, või ootavad kõik vanemad kutid, et esimene kohting lõpeks voodis?

L. M. Houston, TX

V. Ma ei saa vastata kõigi vanemate kuttide eest seal kusagil, kuid siia ilma on jäänud ka mõni dzentelmen, ma ei usu, et mina oleksin viimane. Tee kindlaks, et see kutt teab, kui vana sa tegelikult oled, enne kui kohtama lähete. Ja uuri välja, mida su vanemad arvavad. Kui neil pole selle vastu midagi, siis mine muidugi temaga välja, ent valige mõni avalikum koht. Minge kinno, õhtust sööma, uisutama või isegi keeglit mängima. Proovi mitte sattuda olukorda, mis paneks sind ebamugavust tunda. Pärast esimest kohtingut peaksid teda juba paremini tundma. Pärast seda on täiesti sinu otsustada, kas suhtled temaga sellel tasandil edasi ja kas liigute nii kiiresti … või aeglaselt edasi, kui soovite.

KALLIS JENNY

K: *Minu parim sõbranna, Megan, on Daniga käinud juba kaks aastat. Ta käis paar nädalat tagasi perega puhkamas ja mina ja Dan jõlkusime niikaua kahekesi lihtsalt ringi. Ühel õhtul, kui vaatasime telekast üht romantilist filmi, läksime veidi liiale… ja suudlesime. See oli vaid üks suudlus ja see ei tähendanud meile kummalegi midagi. See oli viga, mis juhtub üks kord elus ja meil mõlemal on selle pärast väga VASTIK olla. Dan armastab ikka Meganit ja me kumbki ei taha talle haiget teha. Me ei suuda otsustada, kas öelda talle või jätta see lihtsalt meie kahe saladuseks. Appi!*

D.B. HUNTINGTON BEACH, CA

V: Saladused, ükskõik kui väikesed, kaovad alati kuhugi. Ja on ka väiksemaid asju, mis on lõhkunud sõpruse. Tihti on säärase saladuse tagajärg süütunne ja paistab, et mõlemad sina ja Dan tunnete seda päris tugevalt. Süütunde pärast võid sa hakata neid vältima ja Megan hakata omakorda midagi kahtlustama. Või mis veel hullem, ta võib sellest suudlusest kelleltki teiselt kuulda. Võib-olla usaldab Dan mõnd sõpra, kes räägib veel oma kahele sõbrale… ja nii edasi ja edasi, kuni see saladus jõuab aeglaselt Meganini. Minu meelest oli emal kordki õigus – ausus on parim. Räägi Meganile sellest suudlusest, et see juhtus vaid üks kord ja kui halvasti sa end selle pärast tunned. Ta on kindlasti solvunud, kuid olles tõeline sõber, ja ma mõistan, et tal on sinu elus vägagi tähtis koht, suudab ta andestada sulle ja samuti Danile – aja jooksul.

K: *Koolis on tulekul üks suur pidu ja ma tahaksin väga sinna minna. Kõik, mis ma selle jaoks tegema pean, on endale kaaslane leida. Üks poiss kutsus mind, aga ma pole sellest absoluutselt huvitatud. Tavaliselt ütleksin "Tänan, ei", kuid kardan, et mitte keegi teine ei kutsu mind. Ja ma parema meelega sureksin, kui läheksin sinna peole üksi! Ja ma kardan ka seda, et kohe kui sellele kutile ütlen jah, kutsub mind mõni lahedam kutt sinna peole ja ma peaksin talle siis ära ütlema. Mida sina teeksid, Jenny?*

H.B. NORTH PLATTE, NE

V: Kõigepealt, sa ei tohi seda kutti niimoodi jooksutada, ise oodates kedagi teist. Räägime isekusest! Mõtle nüüd natuke. Kui sa lükkad oma otsustamist viimasele minutile, et viimaks talle ütlema minna oma plaanide muutumise kohta, ei jõua ta oma plaane ümber muuta. Sa pead täna oma otsuse ära tegema ja ka teda sellest teavitama. Kas see pidu on tõesti väärt seda, et oled terve õhtu koos kellegagi, kes sulle üldse ei meeldi? Ja kui sa talle lõpuks oma eitava vastuse annad, ära üllatu, kui mõni teine poiss sind sinna peole kutsub. Viinamarjavein teab kõike: kes keda kutsub ja kas keegi on vaba. Ja nüüd on sul võimalus ka teisi kutseid vastu võtta. Ja pealegi, sinna peole võib kindlasti täitsa vabalt minna sõprade kambaga. Niimoodi tunned sellest veel suuremat rõõmu, oletades, et sinu unistuste poiss pole veel üle su ukse lävepaku astunud.

Kas sul on armastuse kohta küsimusi?
Kirjuta sellel aadressil:

Jenny Burgess või Jake Korman
C/o Daniel Weiss Associates
33 west 17th Street
New York, NY 10011